

ИЗКУСТВОТО ДА НИ СЕ СЛУЧВАТ ХУБАВИ НЕЩА

роман

ЙОРДАН БОЗУШКИ

1.

Вървахме с един румънец из улиците на Атина и се опитвахме да се разберем на всички възможни езици на земята. Всъщност, той се опитваше, а аз гледах изумрудено и клатех глава в знак на съгласие, което на всички езици, освен на родния, означава „НЕ”. Ама, наистина нищо не разбирах. Румънецът се наричаше Джика и проявяваше особена упоритост, но дори езикът на жестовете и дивото ръкомахане не ни сближаваха особено. Случваше се на моменти да схвана за какво става въпрос или само от преклонение към ентузиазма му, размахвах глава на

обратно и следваше едно възхитително „Браво!“. Така стигнахме до станцията на метрото. Купи билети и отново заобяснява нещо, вероятно – накъде сме тръгнали. Сигурно, в неговата страна е особено важно, човек да знае къде отива и нямаше как да предположи, че изобщо не ме интересува. Единствено се опасявах, че паспортът ми не бе в мен. Сутринта толкова бързо ме изюрка да излизаме, сякаш ставаше въпрос за нещо изключително приоритетно, че забравих да го взема. Но и да бях го взел, нямаше особено значение. Трите месеца в Евросъюза бяха отдавна изтекли, с паспорт или без, все щяха да ме приберат и след известен престой зад решетките, щяха да ме екстрадират в България, според тукашните привички. Трябваше само, някой полицай да се загледа в мен и да ми поиска документите за проверка, и това със сигурност щеше да се случи, ако продължавахме толкова ангажиращо да привличаме вниманието. Направих жест на румънеца и той стана по-спокоен.

Качихме се на метрото и почти без да разговаряме, пропътувахме десетина спирки. Слязохме и продължихме пеша.

Джика продължаваше да ми разяснява нещо. Нямаше умора. Не го слушах, изцяло погълнат от мръсна и пъстроцветна Атина. Тежкият, влажен въздух ме замайваше.

Озовахме се в една пицария и едва сега разбрах, че „Дору“, което ми бе споменавано многократно не е прилагателно, както предполагам, а мъжко име, при това на някой, който познавах бегло от предишното си идване в Гърция. Посрещна ме като румънски национал, връщаш се с три златни медала от олимпиада.

Седнахме. Пицарията беше току-що отворила. Нямаше други клиенти. Съвсем ясно отказах да пия и веднага ми беше донесено голямо джезве с бяло вино и кутийка спрайт. Снощи опитах за първи път тази комбинация и ме очарова, но и бях в състояние, удобно за очароване, така че когато ми наляха, приблизително с удоволствие потърсих потвърждение на снощните си впечатления. О, наистина бе приятно. Не си падах по виното, още по-малко по спрайта, но...

Дору се оказа по-настоятелен от Джика и успя да разбере, че съм много гладен. След малко се появи с голяма чиния суфлаки и започна отново да ме разпитва. След като се убеди, че нищо повече не може да изкопчи от мен, се обади на Влади. Дадох ми телефона и обясних в каква ситуация съм попаднал.

-Не ти остава друго, освен да хапваш и да пийваш.

-Така и ще направя.

-Дору ми каза, че те ще си говорят и понеже не разбираш, се притеснява да не си помислиш, че говорят нещо за теб.

-Не, естествено.

-И аз така му казах.

Затворих телефона и направих жест на доверие и приятелство, и още един по-красноречив – вдигнах чашата си. Те също вдигнаха своите, ухилени безобразно.

Джезвето пред мен неусетно свърши. Дору забеляза и веднага го замени с ново. Румънците говореха високо, караха се или поне така изглеждаше, смееха се и се прегръщаха. Езикът и жестовете им ми се струваха смешни и се усмихвах. На

моменти се обръщаха към мен, но отчаяно се хващаха за главите. Сигурно се питаха, как е възможно да съм толкова тъп. После вдигаха чашите си. Това го разбирах.

Дору работеше в тази пицария (макар че човек лесно би помислил, че има верига от пицарии) и от време на време ставаше да обслужи някой заблудил се клиент или палеше мотоциклета си и тръгваше да занесе поръчка. Връщаше се и продължаваха. Просто си седях дълбоко потънал в себе си и пиех.

След около час пристигна братовчед ми Влади. Спря мотора си навън и обърна първата чаша на екс. Той работеше същата работа като Дору, само че за друга пицария. Обади се на някой, ако започнат поръчки или се появят много клиенти да му чукнат. Въведе ме набързо в обстановката. Отговорих с не особено желание, на завалелите въпроси. Завърза се някакъв ожесточен спор между Влади и румънците. Едва успях да се вмъкна и да го попитам, дали е нормално да се обадя на Вики. Май трябваше, все пак да го направя. Знаех предварително отговора му.

-То както искаш, брадчет. Снощи ти казах, какво мисля по въпроса. С тази жена не трябва да имаш, вече, нищо общо.

-Лесно е да се каже, но имам. Дори тук в Гърция – живея в нейната квартира и спя на нейното легло. Представяш ли си да се прибере някоя вечер. Няма и къде да избягам. – Почти се усмигнах.

-Не мисля, че има от какво да се притесняваш. Щом снощи не дойде да ти каже поне „Здравей!”, а е била на сто метра от квартирата, с Маргото са пили кафе, значи нещата са ясни за нея. Остава да си ги изясниш и за себе си.

Последните му думи се сляха с мелодията на GSM-ма. Погледна го, допи си чашата и стана с неопределено неудоволствие.

-Ох, аз съм на работа, тъкмо бях забравил.

-Аз и не забелязах.

-Добре, че измислиха мобилните телефони.

Видях го как се качи на мотора и потегли. Натъжих се. Изпитвах крещяща нужда да поговоря с някой. Дору донесе две нови джезвета с вино. Искаше да ми каже нещо, но се отказа преди да е започнал. Гледаше ме, както гледам отражението си в огледалото, когато се бръсна на пет ракии. Разсмях се. Румънецът беше безподобен образ, бях го установил още при предишната ни среща. А много преди да го срещна, така си представях „добрия войник” – добре закръглен с коремче и малка глава и някак си детско лице. Вдигнах си чашата. Вече бях научил сложната гръцка думичка за този случай и я употребих. Последваха буйни овации. И отново пихме. Те продължиха разговора си, а аз продължих да мисля за Вики. От няколко дни само това правех и се чудех не е ли време да ми омръзне. Нещата за нея били ясни – това бе повече от очевидно, но аз отказвах да го приема. Не може всичко да е свършило толкова внезапно. Или не можех да повярвам. И как е възможно.

Влади ми беше дал снощи гръцка карта за GSM-ма. Джика ми го зареди тази сутрин. Изрових ѝ номера в телефонния указател и се поколебах преди да натисна „Повикване”, сякаш се готвех да поканя някоя на първа среща. Никой не вдигна и при втория ми опит. Дали не търсех някой друг. След малко ми се обади.

-Здрасти, Вики! Вече съм в Гърция. Това ми е гръцкия номер.

-Добре ще си го запиша. Какво правиш иначе?

-Нищо интересно. Разхождахме се с Джика из квартала. Сега прием в една кръчма с Дору. А ти как си?

-Ами... днес не бях на работа. То сега, има там едни проблеми, но да не те занимавам. Маргарита, нали си я спомняш, имаш много поздрави.

-Благодаря!

-Беше тук до преди малко. Пихме кафе на терасата и гледахме морето. Апартаментата ми е точно на брега. Много е готино.

-На мен ми е поомръзнало морето. В Марбея живях един месец на плажа. Нали си спомняш тази откачена история.

-Да. Помня всичките ти откачени истории. Търсиш ли си работа?

-Естествено. Всъщност, Влади ми търси. Обещали са му разни неща.

-Обади се на Маргарита. Можеш да започнеш там дето работи сина й.

-Добре, ще накарам Влади да й се обади. Да не те набутвам повече. Чао!

Е, това беше. В случай, че си се надявал на „преди” и си вярвал на „после”. В случай, че си имал още някакви съмнения. Добре дошъл в клуба на изоставените мъже. Не е никак приятно, но ще свикнеш. А си бил тук по други поводи. Така че...

Пристигна Влади, обърна две чаши. Посмя се, доколкото разбрах на идиотизма на новите ми румънски приятели и си тръгна внезапно, за да се върне след час отново. Направо му завидях на работата, макар че бях готов да работя каквото и да е.

-Как си, братчед?

-От двадесет часа съм в Гърция и вече ми харесва.

А всъщност изобщо не ми харесваше. Чудех се какво правех тук, на това място с тези хора. Какво бе това безсмислено пътуване от Марбея до Атина, през Мадрид, сигурно над 3000 километра със самолет. Е, прелетях ги. С пари на заем. Още един заем, като че ли си нямах достатъчно в България. Защо? Какво смятах, че ще намеря тук? Въпросите бяха много и все трудни. Трябваше да въведа някакъв ред в главата си, иначе... Нека започна с признанието, че съм тук, защото не очаквах..., по-скоро очаквах Вики да се върне при мен. Чак бях изумен от това свое откритие. Но друг логичен отговор, изобщо не съществуваше.

Тъкмо се бях приблизително устроил в Испания, след пет месеца ходене по мъките. Оправях се до някъде с испанския. Имах сигурна и недобре плетена работа. Работех за двама софиянци, единият от които беше приятел на мои приятели и те бяха говорили с него, когато си отишъл в България за Коледа. А когато се прибра в Испания се срещнахме, поговорихме и започнах на другия ден. Работата беше каторжна – изкопи и леене на бетон, но не бе в това проблема. Заплатата стигаше едва да се издържам, а трябваше да връщам заеми. И сигурно тези притеснения докараха в главата ми онези тъпи мисли, според които за същите пари, а и за повече можех да работя в Гърция и да живея с Вики, както го бяхме замислили някога. Ако живеехме заедно, имаше по-голяма вероятност да спестяваме, дори като се има в пред вид, че не бяхме особено пестеливи. Заедно можехме всичко.

Последната седмица чашата преля. Оказа се, че съм заработил едва 100 евро. Вярно, че дъждът пречеше на работата ни, но не валеше по наше желание. Напих се зверски на фирмения купон в събота вечер, сбих се и обявих че напускам след 15 дни. Другият ми шеф ме уволни веднага. Минавайки през квартирата заръчал на колегите да си стягам багажа и до утре, да ме няма. Още не бях изтрезнял, когато ми го сервираха. Почти нямах пари, не можех да се преселя отново на плажа, защото полицията беше разгонила заселниците, заради приближаващия туристически сезон, а и дъждовете продължаваха. Обадих се на разни познати. Естествено и те го бяха закъсали, но обещаха да потърсят някакви възможности и да ми известят. Тогава се опитах да се свържа с Вики. Няколко пъти и все безуспешно. Обадих се на Влади и му разказах в какво положение съм изпаднал. Той се опита да ми обясни, че и в Атина няма какво да правя, но толкова ми беше писнало, че не го слушах. Казах му да се свърже с Вики и да ми изпратят пари, за да се махна от тук. В края на краищата това бе нейното желание от месеци насам. Поне така си въобразявах.

На другия ден ми се обади дон Тити, шефът, който беше приятел на моите приятели и ми каза, че никой не ме е уволнявал и мога да продължа да работя при тях. Разбира се, аз съм свободен човек и ако искам винаги мога да си тръгна. Благодарни ми, за коректността, но не е задължително да напусна след 15 дни. Колкото до квартирата – мога да остана, докато си плащам наема.

Малко преди това бях говорил с Влади, после с Вики.

-Ох, какво да те правя. Ще намеря пари и ще ти изпратя. Ще живееш в квартирата ми. Аз я плащам, но не живея там... От един месец. Ще дойдеш, пък ще видим какво ще правим. – Май нещо не разбрах или пък, бе точно така, както си мислех.

-Значи ще живея сам, а ти с някой друг?! – Изненадата бе толкова голяма, че едва си отворях устата.

-Е не ми се сърди сега! Ти сам...

-Не ти се сърдя.

Затворих телефона и се опитах да не се побъркам. Имах леки световъртежи, още от сутринта. Не бях се хранил от събота на обяд, като изключим алкохола, в чиято хранителна стойност винаги съм се съмнявал. Отворих хладилника, нищо не задържа вниманието ми. Напуснах квартирата и вървах без посока. Прерових си джобовете – десетина евро и фиш от кинелата. Бях забравил, че в събота съм играл тото. Повече по навик, отколкото с надежда, пусках всяка седмица по четири колонки. На една пейка в парка видях изоставен вестник и скоро установих, че имам единадесет познати срещи – 145 евро. Някакъв мизерен слънчев лъч сякаш проби за секунди мрачните облаци, затрупали небосвода на моето битие.

Най-послед дъждовете бяха спрели и като че ли предстояха великолепни дни.

Влязох в близката „Меркадона” и си купих сладкиши и вода, единственото, което бях в състояние да консумирам. Минах да си взема печалбата и се прибрах в квартирата. Опитах се да поспя и почти се получи за около три минути. Станах и ми се зави свят, този път – много сериозно. Легнах отново и стаята се завъртя като в най-

прекрасно пиянство. Очаквах, че всеки момент нещо в главата ми ще избухне, но не се случи. Внимателно се надигнах, изчаквайки да преминат вторичните трусове и изправих. Изпуших много цигари пред телевизора, докато другите се върнаха от работа. Говореха си глупости и се смееха. Изобщо в тази квартира си беше вечен купон, въпреки нерадостния, емигрантски живот. Помислих си колко много ще ми липсват. Отказах да пия, дори бира, но се отпуснах значително.

Вече знаех със сигурност, че няма да отида в Гърция, навярно нямаше да остана и в Испания, в случай, че не ми се обадят до събота, в неделя си хващам автобуса за България. Да, щях да се прибера и да опитам, да започна нов живот. Някак си. Колкото и да е трудно. Все пак, някъде на тази планета трябва да има място и за мен, място където да съм щастлив. Тъй както в Стамбул, от седем века се правят опити да забременее мъж, експериментът е явно неуспешен, но опитите продължават и до днес, така човек усърдно, всеотдайно, упорито опитва какво ли не, за да намери щастието в живота. В това се състои нашия живот – непрекъснати експерименти и все с една цел.

Хапнах малко, изпуших още десетина цигари и си легнах. Когато докоснах възглавницата ми се стори, че слизам от тренажор за космонавти. От очите ми се излизаха пурпурни кръгчета и се разпръсваха, запълвайки цялата стая с гъста лилава мъгла. Гротескни изчадия се разхождаха по тавана. Замислих се за смъртта и заспах.

На сутринта всички тръгнаха. Изпих две кафеварки кафе и изпуших много цигари в очакване някой да ми се обади за работа. Вместо някой ми се обади Вики.

-Разбра ли как да ти изпратя пари?

-Няма да е необходимо. Вариантът Гърция отпадна.

-Как така отпадна!? И какво ще правиш?

-Ако не си намеря работа до събота, си тръгвам за България.

Последва едно диво крещене.

-Какво да правя в Гърция? – едва успях да я прекъсна. – Само да обърквам и твоя живот.

-Моят живот! Моят живот няма как да го объркаш повече. Вдигай си задника и идвай!

-Не, няма да дойда.

-Как няма да дойдеш, бе? А кой ще ти връща заемите?

-Ще се оправя.

-Не можеш да се справиш... – Тук последва едно откровение, на което за съжаление не обърнах никакво внимание и отново крясъци.

-Няма какво да правя в Гърция. Едва ли ще си намеря работа. Влади каза...

-Аз ще ти намеря. И квартира имаш и пари ще ти оставя. Какво още искаш? Да се върна при теб? – Звучеше като саможертва. Всеки, който се принася в жертва за някой е достоен за презрение. Нищо не може да увреди повече психиката на жертвата, заради която някой се е пожертвал, от саможертвата.

-Не е необходимо да правиш толкова жестове. Няма да дойда.

-Така и така, щом ще се прибиращ в България мини поне да ме видиш! – тук смени тона, но подцених ситуацията. – После, ако не си намериш работа, лесно ще продължиш. И билет ще ти купя.

Стори ми се разумно и неусетно се съгласих. А и не исках повече да я ядосвам.

Колкото и да ми беше неудобно, се обадох на дон Тити и го попитах, дали може да провери в Интернет, какви самолети има за Атина и колко струва билета.

Обади се след малко.

-Вале, имаш самолети почти всеки ден. Билетите започват от 311 евро и на нагоре.

-Много ти благодаря. Ако го закъсам, отново, ще те потърся.

Обадох се на Вики и ѝ обясних как да ми изпрати пари.

-Я направо говори с Влади. Вече го обсъдих с него. Той ще ти изпрати парите. Аз все още съм без документи, а и съм прекалено заета.

Обадох се. Влади се опита да ми каже нещо, но не му дадох възможност. Изпращането се отложи за следващия ден. В Гърция банките работеха до 14 часа, а вече приближаваше.

Получих парите на другия ден и се отбих в една агенция. Разбрах, че имам самолет на следващия ден от Малага с прекачване в Барселона, но билетът струваше почти 800 евро. На следващия ден също имаше самолет с прекачване в Мадрид – 750 евро. Не бях подготвен за такива цифри, а и няхах намерение да напускам орбитата на земята.

-Шефе не мога да се оправя с купуването на билет. Отбих се в една агенция и ми обявиха астрономически цифри.

-Нали бях казал на Пашата, днес на обяд да ме чакаш пред квартирата, за да отидем да ти вземем билет.

-Не се видяхме с Пашата нито снощи, нито тази сутрин.

-Добре. Чакай ме утре сутринта с другите пред квартирата. Ще мина да те взема.

Вечерта пристигна нова разпоредба – да отида с бригадата на обекта. Дон Тити щял да ме вземе от там. Отидох. Те започнаха работа, а аз поскучах няколко часа.

Купихме билет от някакъв сайт. Утре щяха да го доставят. Дон Тити предложи да пием по едно. Отказах и се прибрах. На другия ден се върнах с бутилка уиски, кола, бонбони, за да си взема билета. Този път пийнах малко.

-Вале, знаеш ли къде отиваш?

Вчера му бях споменал, че жена ми си има гадже.

-Не точно, но при мен винаги е така.

Пак ми каза, че за мен винаги има място в неговата фирма.

Разделихме се като приятели.

-И ако нищо не стане в Гърция, обади се, ще ти изпратя пари да се върнеш.

-Благодаря, но не предполагам такъв вариант. Ако нещата не потръгнат в Гърция ще се прибера в България.

Дали изобщо трябваше да тръгвам (но ако не бях дошъл кой щеше да ми каже нещата, които не исках да чуя). Предишния ден дон Тити изрови някаква екскурзия

до Атина – три дни с две нощувки – малко по-скъпа от самолетния билет, който купихме и дълго ме навива да ми резервира място за нея. Не трябваше да го приемам на шега, сега много ми се искаше да съм тук на екскурзия. Можех и така да приема нещата. Моткам се една седмица из Атина, ако не се намери някаква работа, вземам още 50 евро на заем и край на екскурзията. Дори можех да мина и без друг заем, бяха ми останали към 150 евро. Но изобщо не исках да си го и помислям. Трябваше да си намеря работа.

Запоят продължаваше. Дору тръгна да занесе някаква поръчка. Джика ми направи забележка, че съм много умислен и не бива така. Странно, но разбрах жестовете му. Пресуших си чашата и се ухилих. Той одобри поведението ми с интернационалното и традиционно „Браво!” и се опита да ми обясни нещо, но не захапах. Румънецът бе висок и снажен с остри черти. Колкото повече пиеше, ставаше по-сериозен. Приличаше на византиец, поне така си представях византийците, от учебниците по история.

Пристигна Дору и отново се скараха, после пиха, прегърнаха се и се скараха отново, този път, май много сериозно. Излязоха навън и продължиха да се карат. Тръгнах след тях. На петдесетина метра имаше периктъл и отидох да си купя цигари. Когато се върнах спора продължаваше още по-ожесточено. Направо се изплаших, че ще се сбият. Извикаха Дору и с Джика тръгнахме към спирката на метрото.

Минахме през някакъв магазин, преди да се приберем в квартирата.

Отпуснах се на Вики в кревата и пузнах телевизора. Нищо не разбирах, а и не ме интересуваше. Опитвах се да се разсея, за да спра да мисля. Джика ме извика да вечеряме. Опитах се да му обясня, че нямам апетит, но не се получи. Запозна ме с жената, с която живееше – малко възрастна и симпатична рускиня. Вики ми бе споменавала за нея. Сигурно още работеха заедно. Поговорихме си малко на руски. Попита ме дали си търся работа. Отговорих, че Влади и майка му ми търсят. Тя каза, че Виктория ми била намерила някаква работа и ако не ми харесва, ще ми намери друга.

-Она толко, так говорит. Ну конечно, я ее през барабану.

Рускинята остана учудена от добрия ми руски и се усмихна. Не бях споменал, че в Марбея живях повече от месец с един приятел и четири рускини. И на Вики не бях споменавал.

Хапнах без желание. Руската кухня не ме влечеше особено, а и не само заради това. Мислех си да изпуша две цигари и да си легна. Чувствах се много изморен. Но не би. Още не бях допушил втората, когато пристигна Дору с две бутилки бяло вино и спрайт. Дори не ме питаха искам ли, направо ми напълниха чашата. Всъщност, нямах нищо против. И започна традиционното румънско пиянство. По-скоро продължи.

Аз се опитвах да не участвам, но този път бях център на внимание. Обадиха се на Влади да ми преведе някакъв тъп въпрос. Отговорих. После и на още един, още по-тъп. Изглеждаха удовлетворени. Изпих няколко чаши, докато се караха и още две, докато се прегръщаха. Виното свърши и Дору излезе. Върна се с две нови бутилки.

Започна трескаво да ми обяснява, че трябва да си обуя обувките и да тръгна с тях, на някъде. Отговорих „НЕ” на гръцки, но не ме разбраха. Събудиха рускинята да ми превежда. Искане да отида с тях на Дору в квартирата, където имало някакъв купон. Обясних, че съм с нередовни документи и се страхувам да скитам из улиците в полунощ. Казаха, че било съвсем близо и нямало да има проблеми. Уволниха рускинята и се обадиха на Влади. Той ми разясни това, което вече знаех. Казах му да им преведе, че съм ужасно изморен и искам само да си легна. Дору поклати с разбиране глава, извини се и тръгнаха.

Малко съжалявах, че не тръгнах с тях, но не излъгах, че съм уморен. Заспах мигновено. Малко по-късно се събудих от диви крясъци. Купонът отново се беше преместил на няколко метра от леглото ми. Предпочетох да се правя на заспал. Имаше и други гости. Събудиха рускинята и като че ли изпаднаха в истерия.

Лежах и си мислех за Вики. Как е живяла тук? Как се е чувствала в подобни ситуации, каквито със сигурност е имало често. Беше ми се оплаквала два-три пъти по телефона, но не предполагах за какво става въпрос. Когато идвах в Гърция за рождения ѝ ден в началото на септември, тя работеше вътрешна работа – гледаше някаква бабка. Разбрахме се да изтърпи още месец и половина, докато си оправя бакиите в България. Тогава щях да дойда и заедно да заживеем на квартира. Имахме планове. Трябваше само да ме изчака. Но, не и този път. Не издържала и десет дни. Напуснала работата си и излязла на квартира. Започнала друга работа и точно, когато трябваше да тръгна, я изгонили, без да ѝ платят. Обади се, за да ми каже, че няма

какво да правя в Атина, много трудно ще си намеря работа, а двамата без работа, ще го закъсаме. Сега нямала и квартира, спяла при една приятелка. Във всичко това, навярно е имало и някаква доза истина, след като се бе набутала да живее тук. Но със сигурност, още тогава съм бил заменен, вероятно с първия срещнат и някак си го усетих. Нямаше какво да правя и в България и панически поех към Испания. Там започнах лошо. Вики ми се обаждаше всяка седмица, за да ме пита, няма ли най-после да тръгна за Гърция, като си помисля сигурно е било, за да не тръгвам насам. А после, все пак, тръгнах. Сега си давам сметка, че това тръгване бе от онези неща, които, когато и да ги направиш, все си закъснял.

Минаваше четири часа, а запоят продължаваше. Отново се караха. Тия пък, изобщо нямаха акъл. Рускинята си бе легнала. Най-после и те се раздигаха. Изчаках Джика да си легне и отидох в тоалетната. Изпуших две цигари и се опитах да заспя. Сънят се бе залутал някъде в трагичния лабиринт на съмненията.

Трагично е когато приемаме трагичното като трагедия. От малки живеем с очакването, че животът ни ще е безкраен празник и когато завалят нещастията се ужасяваме. Опитваме се да избягаме и забравяме, че това е нашия живот и в него има не само приятни изживявания, но и тъга, неуспехи, провали, нещастия... и те са част от живота, по съществената част. Без тях живота няма да е толкова вълнуващ, но моят живот, можеше да не е чак толкова ужасно вълнуващ.

2.

Бях си въобразил, че когато замина за Испания всичко ще се оправи. Всъщност вярвах, че нещата не могат да се объркат повече. Сигурно, защото познавах много хора, които бяха заминали преди години и се прибираха от време на време. Бяха заминали като клошари – връщаха се като принцове. Поне така изглеждаше. Имаше и други, които не устискваха и два месеца, преди да хукнат на обратно, макар че там ги посрещаха и всичко им бе подредено. Някаква носталгия, навярно ги връщаше. Не вярвах, че с мен може да се случи, пък и не се случи.

Едни познати имаха магазин, който работеше добре, но нещо – не ги удовлетворяваше. Продадоха го и заминаха за Италия. Техни роднини им бяха подсигурили работа. След три години се върнаха. Бяха спестили достатъчно, за да си купят същия магазин. И всички възкликнаха: „Е, какво пък, загубиха няколко години, какво толкова? Те са млади, животът е пред тях!“. Животът е пред тях (нас, теб, мен...). Със сигурност всеки е чувал тази глупост и е повярвал, дори си го е повтарял често. Започваме някаква работа и си казваме: този месец ще работя, за да си купя хубави маратонки, после ще започна да изкарвам истински пари или тази година ще работя за прехраната, после... После!? Ами да, нали животът е пред мен. Нищо подобно. Пълнолунието вече е към края си, другите фази ще се изтърколят неусетно като милиграми от бутилка марково уиски и когато се опомниш ще разбереш, че е късно да започнеш голямото, което отдавна си отлагал, пък и вече – какъв е смисъла. Животът има само едно измерение – СЕГА и ако го пропиляваме сега, го пропиляваме изобщо.

Бях вече в новолуние, но още смятах, че животът е пред мен, когато тръгнах за Испания. Естествено отивах за няколко месеца, най-много година, после щях да се върна и с Вики да започнем нещо. Сигурно за това бях готов на всякаква работа и всякаква мизерия, на всичко. Но колкото и да си подготвен за лошото, винаги се случва нещо по-лошо.

Първото ми тръгване завърши в Словения. Докато се чудех, от кога има такава държава (защото бях добър по география, но явно това е станало после), митничарите злобно оскверняваха паспортите ни на фона на отвратителна чалга. Върнаха ни в Хърватска, в един мотел, близо до границата. Бяхме дванадесет човека. Никой не можеше да си позволи легло срещу 64 евро и прекарахме нощта в кафето. Добре поне, че и от там не ни изгониха, защото навън вилнееше студена буря. Към нас се присъединиха и други нереализирани емигранти. На сутринта почти напълнихме някакъв български автобус и се прибрахме в Родината. Изпрах си паспорта заедно с дрехите, извадих си нов (експресна поръчка), взех още пари на заем и тръгнах отново, за разнообразие – през Унгария. Този път стигнах Испания, но само толкоз. Испански полицаи провериха автобуса. Нямахме покани, нито резервации за хотел и заедно с още седем човека ни върнаха във Франция, в някакво малко градче на границата. Изчакахме до четири часа, докато отвори гарата. Отново буря, дори по-страшна. Зарадвахме се, когато видяхме, че след час има влак за Мадрид. Опитахме се да си купим билети, без да знаем никакъв чужд език. Касиерът се видя в чудо, докато ни обясни, че не може да ни продаде билети. Пък и било безсмислено, както каза някой –

щяха да ни арестуват някъде по пътя и да ни върнат в България. Вече бе започнало да ми се струва, че така е по-добре. А от тук нямаше и как да се върнем, нито пък да продължим. Останахме да висим на гарата. Вече не мислех. Искаше ми се само да си взема душ и да легна в истинско легло. До този миг оставаше още много време. Засега можех да поспя прав.

Пристигнаха предприемчиви румънци и предложиха да ни закарат срещу 200 евро на човек до Барселона. Отначало се ослушахме, но по-изгодни оферти нямаше. Натъпкахме се заедно с багажа в два минивана и поехме по стръмни и нерадостни пътища през Перинеите. Когато пристигнахме в Барселона ми се стори, че сънувам. Май бях дремнал за малко. Свалиха ни на някаква сбутана автогара, обслужваща близките селца и финки. Хората ни гледаха странно, малко приличахме на призраци. С обаждания на познати, разбрахме къде трябва да отидем...

Тридесет часа по-късно пристигнах в Марбея. Беше прекрасна, топла вечер с мирис на море. Ванката ме чакаше на импровизираната автогара, бях му се обадил, малко преди да тръгна от Малага. Пихме по една бира, докато се опомня, после поехме към квартирата му. Изкъпах се, хапнах и пийнах малко, преди да заспя на масата.

Не ми бяха останали никакви пари след кошмарното пътуване. Трябваше да започна веднага работа. Но... Ако бях пристигнал само един ден по-рано...

-Не се притеснявай. Работа ще се намери – говореше моят приятел. – Почини си! Има къде да спиш, има какво да ядеш. Нещата ще се оправят.

Започнах да си почивам. Все още, нямах нищо против. Трябваше да се приспособя към новата обстановка. Имах усещането, че съм попаднал в Рая.

В главата ми се въртеше оня стар виц, в който един нашенец заминал при свой приятел в Америка. Настанил се и на другия ден приятелят му го завел на работа. Било на една улица в Ел Ей, на която и от двете страни имало изискани заведения.

-Така. Аз работя на този тротоар, ти ще работиш на другия. Тук постоянно пристигат разни баровци и винаги изпускат по някоя банкнота. Ти ги събираш и са твои.

Разделили се и още с постъпването на новият му проработил късмета. Спрял един свръхлуксозен автомобил, от него слязъл явно мултимилионер и бъркайки да извади кърпичка от джоба на бляскавия си костюм, изръсил пачка стодоларови банкноти. Погледнал ги небрежно и продължил. Нашенецът приближил и ги подритнал с безразличие.

-Тия да не са полудели. Още от първия ден да им работя.

Адаптирах го на руски и го разказах на рускията, приятелката на Ванката, която ме развеждаше из Марбея. Разбра ме, но дори не се засмя на отвратителния ми руски. Стори ми се, че стана по-сериозна от преди.

-А пачему он... Не панимаю!

Сигурно само ние българите можем да оценим този хумор.

Почивката ми продължи ужасно дълго. След десетина дни и Ванката остана без работа и го закъсахме окончателно. Така започна емигрантската ми кариера, но така е

тръгнало и на много други, после нещата се оправили. Много разчитах, че и с мен ще се случи, но не разчитах правилно.

Все си мисля, че трябваше още след първия ми опит да напусна България, да разчета знаците на съдбата и да не опитвам повторно. В автобуса, който ни връщаше от Хърватска, повечето ми спътници бяха убедени, че нищо вече не е в състояние да ги накара да тръгнат отново. Мислех си и за многото грешки, които бях допуснал през последните пет-шестнадесет месеца и се чувствах като окован от мислите си.

Истинската свобода е да живееш днес без съжаления за това, което си пропуснал вчера и без илюзии за утре.

3.

GSM-мът ми звънеше. В просъница успях да си помисля, защо съм си навил алармата. Опипах зад главата си, защото в квартирата, в Марбея там се намираше нощното ми шкафче и после разбрах, че съм в друга квартира и звънът идва от дясно на главата ми. Беше Вики – мила и любезна, както обикновено. Извини се, че ме бе събудила. Така и не разбрах за какво се обажда. Мисля, че искаше да чуе нещо от мен, но бях много сънен. Каза ми, че в шкафа под телевизора има снимки от предишното ми идване, ако искам мога да ги разгледам. Добре. Станах и изведнъж стана много тъмно. Залитнах напред и за малко не се строполих. Седнах на леглото. Стаята продължи да се люлее и звездички затрептяха пред очите ми. Нещо не бях

наред. Замислих се за малко по-нормален начин на живот. Трябваше да намаля цигарите и алкохола.

Закусих насила и понеже нямаше какво друго да правя, запалих цигара. Джика спеше. Рускинята я нямаше. Вратата на тяхната стая беше отворена и се движех внимателно, не че имах някакъв шанс да го събудя. Спомних си за снимките и ги извадих. Бяха от рождения ѝ ден. Тогава бях порядъчно пиян, но си спомням ситуацията. Но не само. Имаше и други – снимки от работата ѝ, сама и с някаква колежка, от някакъв купон с все непознати и на някакъв мъж, небрежно излегнал се на същото легло, в което спях. Не разбирам от мъже, но ми стори готин. Приличаше на брат ѝ. Стана ми малко гадно и запалих нова цигара. После още една. Ето защо бях тук. Вики искаше да се разделим, но да ми позволи, да продължа, да я обичам. (Това съждение съдържаше толкова „да”, че не е възможно да не е вярно.)

Снимките от първата лента от онази чудесна ваканция извадихме веднага, подредихме ги в албум и ги отнесох в България, за да ги покажа на приятелите на Вики. Беше отслабнала и много сладка. От втората лента изщракахме десетина пози и остана тук, бях забравил за нея. Извадих албумчето, което бях пренесъл през цяла Европа и подредих снимките при първите. После извадих моите снимки и общите, и подредих само нейните. Накрая оставих всички снимки в шкафа, на мен не ми трябваха. Имах толкова много снимки от последните десет години.

Бях забелязал една лежанка и дъмпели до вратата и реших да направя нещо като тренировка. Докато се настройвах зазвъня звънеца, после и телефона на Джика, но

той продължаваше да спи. Излязох на терасата. Слънцето ме отблъсна. Трябваше ми повече от минута, за да разпозная Дору. Направи ми някакъв жест, в този момент някой влезе в блока и той се шмугна след него. Отворих му и той се впусна в стаята на Джика, разпръсквайки яки псувни, според скромните ми познания по влашки.

Всичко се разви мигновено. Усетих се едва, когато отпих от пълната чаша пред мен. Другите също пиха и продължиха да се карат. Дору изчезна. Джика ми обясняваше нещо. Успях да разбера, че заминават на някъде. Дору се върна с още един румънец и вино. Напълниха чашите и пиха. Обади се Влади та поизясни нещата. Отивали на някакъв остров, за да вземат приятелката на Дору.

-Използвай да поспиш, докато ги няма, че като се върнат се започва отново.

-Кога се връщат?

-Сигурно довечера.

Вслушах се в съвета на Влади и полегнах, прехвърляйки един разговорник, същия, с който Вики тръгна от България преди 14 месеца. Вечерта преди да заmine се отрязахме много романтично. Едно приятелско семейство ни беше на гости. Тръгнаха си рано, а ние се донапихме. После се чукахме като за последно. Не вярвам да имаше два часа, но два часа по-късно изобщо не ми се ставаше. Вики едва ме изправи на крака. Качихме се в колата. Беше навалял много сняг. Главата ми бе изтръпнала. Автомобилът се носеше като шейна и всичко напомняше бяла приказка. Не посмях да карам до София, свих към гарата и хванахме някакъв влак. Пихме кафе на Централна гара и мълчахме. Занесох й багажа до автобуса. Не й се тръгваше. Така се притискаше

у мен и толкова трудно се отдели, за да се качи в автобуса, че се чудя как се удържах да извикам: „Върни се! Никъде няма да ходиш!“. Мисля, че точно това очакваше от мен. Махаше ми през стъклото и плачеше. Дали изобщо ще я забравя някога в този момент. Валеше обилно сняг и сигурно е било студено. Автобусът потегли, а образът ѝ остана да виси в пространството. Стоях безмълвен още десетина минути. Не ми се вярваше, че това се случва. Една или две нощи, през последните девет години бяхме спали разделени...

Опитвах се да се съсредоточа върху гръцките думички, но не се получаваше. С чуждите езици бях зле от малък, а и в главата ми вилнееше някаква, страховита, многоезична мешавица. Когато затворех очи и се напъвах да възпроизведа току-що заучена дума, тя се появяваше първо на руски, после на испански и изключително рядко на гръцки. Прочитах я отново и отново, но вече бях забравил предишната.

Заспах и сънувах Вики. Стоеше на вратата, само че в някаква друга квартира или може би в нашата къща. Имаше още някой с нея и тя го подканяше да влезе. Другият се дърпаше, не искаше и тя спря да настоява. Приседна на леглото. Каза нещо на гръцки. Протегнах ръка, за да я погаля, но се събудих. Сега си спомних, че вчера или онази вечер пак я бях сънувал.

Станах бавно. Поседях на леглото и завъртях глава в обратна на движението на стаята посока. Кантарчето в банята показваше, че съм 75 килограма. Никога през последните 25 години не бях падал под 85, а поне три пъти минавах стотачката. Но пък, почти се бях научил да не ям. Сигурно затова се бяха появили световъртежите.

Насилих се и изядох цяла филийка с парче кашкавал. Обух си обувките и излязох. Около час се скитах из улиците. Искаше ми се да се обадя на Вики. Трябваше да я видя, да я помоля да се срещнем, да я накарам някак си да се върне при мен. Трябваше... Винаги съм знаел, че най-невъзможния начин да си върнеш отиващата си любов, е като се затичаш след нея и точно това се мъчех да направя. Подържах още малко телефона си. Набрах първите три цифри, но не продължих.

Купих си цигари от най-близкия периктъл и се прибрах. Почти усещах глад и изядох един импровизиран сандвич, преди да се захвана сериозно с изучаването на гръцкия. Ако отида някъде на работа, трябваше да знам поне петдесетина думички. Имам чувството, че бях понапреднал малко, когато се появиха румънците.

Първо влезе приятелката на Дору – малко пълничка и леко лъчезарна. Няколко дни по-късно научих от Влади тяхната история. Запознали се чрез някаква (не разбрах точно каква, но не през Интернет) чисто виртуална връзка преди 18 месеца. Изпращали си SMS-и, пишели си писма, говорили си по телефона. Уговорили се Дору да ѝ изпрати пари, за да дойде от Румъния, но точно тогава Дору останал без работа и нямало откъде да намери пари. Тя не издържала повече в Румъния и минала по друг канал. Направо я продали като робиня, а днес я откраднали. Също днес се видели за първи път на живо с Дору, но бе повече от очевидно, че са родени един за друг.

Столовете бяха малко, а и нямаше какво да правя в тази весела компания, затова се оттеглих в стаята си. Установих, че мога да пиша легнал и се зачудих защо досега не ми е хрумвало да пробвам. Думите трудно се изнизваха, след всяко изречение

излизах да пуша на терасата. Винаги е така в началото, пък и не бях писал почти десет години. После потръгна, макар че не знаех къде отивам.

Само една плъзгаща се врата, която не се затваряше добре ме делеше от купона. Дору ми донесе чаша вино и ми обясни почти на руски, че днес има рожден ден. Навършваше 38. Изпих чашата на терасата с няколко цигари. Купонът продължи до късно, но не ме бъркаше, защото не ми се спеше. Съблякох се и си легнах, продължавайки да мисля за нея. Как се беше объркало всичко. В събота преди да тръгна от Испания ми се обади. Говорихме около минута, после ме набра отново.

-Да те попитам: Искаш ли да се върна при теб?

-Ти как мислиш, след като идвам в Гърция?

-Ами, ти идваш, защото нямаш друг избор.

-Имам избор, мога да остана в Испания, мога и да си тръгна за България.

-Ако се върна при теб, ще ни бъде много трудно. Възможно е след няколко дни да остана без работа. Болницата, където работя я взема друга фирма и може да уволнят всички. Е, аз работа ще си намеря, но... Ще ни бъде много трудно. – Бяхме преживели много трудни моменти. Сигурно бе забравила.

-Не знам, ти ще си прецениш.

Тя вече е била преценила, а аз си бях купил билет. Допуши ми се, но когато се надигнах, реших че е по-добре да не ставам. Отдавна се бях отървал от навика да пуша в леглото, а и да го направя трябваше да си взема цигарите, които останаха на терасата, така че нямаше да пуша. Отпуснах се и си припомних един елементарен

начин за медитация. Като че ли подейства. За секунди спрях да мисля изобщо. Почувствах се по-добре и скоро заспах.

Събудих се рано, леко изморен. Реших да не ставам и да медитирам. Този път не се получи. Мислите ми бяха по-необуздани от всякога.

С Вики нещата тръгнаха чудесно. Една толкова прекрасна и хармонична връзка в един ужасен и безобразен хаос. Отначало не исках и да предположа, че подобно нещо ще ми се случи и то точно с тази жена. Най-продължителната ми връзка. Всички по-предишни траеха между три дни и три месеца. Живеехме чудесно, отначало в моята квартира, после в нейния апартамент. Все ми се струва, че първата година, изобщо не се карахме. И взех та се промених, за да заприличам, поне малко, на някой достоен за това, което ми даваше. Почти спрях да пия. След две години съжителство в София, нещата вървяха все така добре, но работата ми се скапа. Нейната също едва креташе. Парите започнаха да не стигат и макар че още бяхме влюбени, знаех че няма любов, адаптираща се към недоимъка. Опитах се да се захвана с нещо друго, но пропадна, преди още да бях започнал. Обмисляхме разни варианти. И, разбира се, избрахме най-лошия – напуснахме столицата и се отправихме към провинцията. Пристигнахме в родния ми град почти без пари. В София оставихме неплатено парно за една зима и заеми. Колкото и да ми беше неудобно, вземах от майка ми пари за цигари. Преживяхме, някак си, два месеца, преди да купим един западнал магазин. Родителите ми изтеглиха заем и имаха някакви оцелели от инфлацията пари. Беше някаква удивително смешна сума и по-късно, когато дневните обороти започнаха да я

надвишават, често съм се питал, така ли било наистина. Но това се случи значително по-късно, в началото бе люта битка за оцеляване. Едно лудо тичане и работа от мрак до мрак. И всевъзможни комбинации. Вземахме стоки на консигнация, с оборота плащахме други задължения. От други търговци вземахме на консигнация и с изкараните пари погасявахме първата, за да вземем отново и така... Имах усещането, че нищо не се получава. Ако не беше до мен, сигурно щях да се откажа. А Вики се оказа ненадмината зад щанда – енергична и винаги усмихната. Клиентите започнаха да идват в магазина и когато нямаше какво да купуват, идваха, за да я видят. Не знаех как се случи, но я заобичаха още в самото начало. След шест месеца се сдобихме с още един банков заем. Наляхме го в магазина и търговията се задвижи с шеметна скорост. А ние изцяло се отдадохме на магазина. И един на друг, естествено. Сега, като си припомням онова време ми се струва, че бяхме много щастливи, въпреки нервите, напрежението и ненормалния работен ден. Бяхме...

Станах, изчаках всичко наоколо да си да си отиде по местата и тръгнах бодро към кухнята. Хапнах и изпуших две цигари. Малко упражнения, душ и излязох да се разхождам. Чувствах се значително по-добре вървейки.

Улиците бяха пълни с кучета и красиви жени. Чудех се, как при първото ми посещение в Гърция, бях забелязал само кучетата. Сигурно съм бил изцяло погълнат от чара на Вики, или пък не съм се заглеждал. Възможно е и защото не съм бил няколко месеца с жена. Някъде след третия месец, всички жени започваха да ми харесват.

Вики бе ужасно ревнива. Не дай си боже да погледна по-специално или да се усмихна на някоя, следваше щур скандал. Това беше една от малкото причини, за които се карахме. Не ревнувах, много отдавна ме оперираха от тази болест и мразех да бъда ревнуван. Всъщност в началото ми бе приятно да бъда ревнуван и мисля, че с всички е така. Приемаме ревността като игра, в която нежно гаят самочувствието ни. Чувстваме се обичани, ценни, значими. После играта непременно загрубява, докато се превърне в истинско изстъпление и неусетно ни превръщат в подли престъпници.

Стремях се, всячески да не давам и най-малък повод за ревност, но Вики винаги си ги намираще. Още когато живеехме в София започна да ме тормози. С тази, с онази. Бях спрял да общувам с жени. Започна да ме обвинява, че флиртувам с приятелките на моите приятели. Все пак – поносимо често. Когато се магнахме от София (а не се ли магнахме заради това??? – не си спомням), бесовете й стихнаха. Дали от многото работа или защото нямаше подходящ обект, но първите две години нямам спомен да се разговаряли на тази тема. После се побърка отново. Усещах как нещо я човърка отвътре и само търси някаква незначителна причина. И я намираще от време на време. Имахме и една магазинерка – симпатично момиче, което работеше с много желание и се справяше отлично, но трябваше да я уволним, защото ми се усмихвала мило. После се оказа, че съм бил влюбен в нея – такива простотийки.

Дни преди да замине за Гърция ни гостува една комшийка и нейна приятелка. Пийвахме и беше доста весело. Зара си нямаше работа и се пошегува:

-Не се безпокой, Вики, Валето няма да го оставим така, ще си го гледаме. Сутрин ще му нося закуска и кафе. А да знаеш, мама какви хубави пити меси.

Тя се смееше и не предполагаше какво е направила. Милата. И Вики се смееше, но твърде неистински и усещах градушката, която я опустошаваше отвътре. Следващите два-три дни ме побърка. Искаше ми се час по-скоро да замине. Месец по-късно ми се обади по телефона и уж между другото попита как е Зара.

-Нямам представа, почти, не съм я виждал откакто и ти.

-А на мен ми съобщиха разни неща. Идвала често в нас, а сутрин ходиш при нея да пиеш кафе.

Във втората част от създението имаше някаква истина, защото Зара работеше като сервитьорка и излизах понякога сутрин на кафе с приятели, първата част бе пълен абсурд. Живеех като отшелник, но се чувствах като в някаква сапунка (по-скоро „в кирлива сапунишка”). Започнах с безсмислените оправдания. Наоколо беше пълно с долни хора, но никой не би й казал такива измислици. Сигурен съм, че бяха плод на въображението й. Чудех се, защо си го е измислила и какво целеше с това, но не намерих подходящ отговор. Обаждаше ми се два-три пъти седмично, което беше нормално. Зара започна все по-често да присъства в нашите разговори, докато не й казах, че ако още веднъж спомене тази глупост, никога вече няма да й отворя телефона. Поуспокои се. Чак след два месеца го вметна между другото. По-късно Зара замина да работи в Италия. После разбрах от майка й, че се била обаждала и на нея, малко преди заминаването, та й била садистично опънала нервите. Почувствах се

много неудобно. Майка й се чудеше, кой може да е съобщил на Вики такива дивотии. Никой, тя си ги бе изсмукала от пръстите, но не го казах. Когато идвах в Гърция, за да не бъде почивката ми идеална, посветихме един ден в дебати по случая, но тогава изобщо не се ядосвах, бях чудесно релаксиран. Обяснявах спокойно и останах с впечатлението, че съм я убедил в несъстоятелността на обвиненията, но когато й се обадох, за да й кажа, че тръгвам за Испания, сякаш най-естествения въпрос беше: ”При Зара ли отиваш?”

-Не. Тя е в Италия, а аз заминавам за Испания. Две различни държави. Не е необходимо да си завършила география в СУ, за да направиш разликата.

Онази вечер Влади ми каза, че тук е разказвала на всички, че съм живеел с някаква комшийка и съм заминал с нея за Испания. Не можех да разбера, дали всичко това си го е мислела на сериозно. Улавял съм я, че може да си измисли нещо и да му повярва, така че нищо не е в състояние да я убеди, че това изобщо не се е случвало. Или пък е трябвало да си намери оправдание за поведението си. (Винаги ли трябва да си намираме оправдания за това, което вършим?) Вече съжалявах, че след като поех толкова много обвинения, не консумирах прегрешението, а си струваше. Може би – друг път.

Намирах се на някакво кръстовище с никаква конкретна представа къде съм. Изчаках светофара и тръгнах по отсрещния тротоар на обратно. Една полицейска кола мина бавно покрай мен. Поогледаха ме и продължиха. Не ми се вярва да съм им заприличал на грък, но не показах никаква безпокойство.

Дълго вървах, докато наближих градинката пред квартирата. Не знам как бях стигнал толкова далече. Прибрах се уморен. Джика още не беше станал. Реших, че е подходящо да си легна и аз. Никога преди не бях заспивал с книга в ръка, но с разговорниците се случваше безпроблемно. Дали не бяха направени с такава цел.

Събудих се, когато рускинята се върна от работа. Навярно и Джика тогава се бе събудил. Последва кратък скандал. Не ми се ставаше, но трябваше да отида до тоалетната. Върнах се в леглото и хванах отново разговорника. Така прекарах повече от час, без да запомня нито думичка. Излязох на терасата и изпуших две цигари.

Тази вечер в квартирата бе тихо и безалкохолно. Легнах по корем и започнах да пиша, но мислите ми бяха на друго място и се търкулнах по гръб. Стаята се разлюля. Вече ми се струваше приятно. Отново се обърнах по корем. Главата ми натежа и притъмня за малко. И пак по гръб. Сякаш се издигах от леглото въртейки се около леко изместен център на тежестта. Стана ми смешно. Хората даваха толкова пари, за да се друсат, а при мен се получаваше от само себе си. Даже вече, мога да спра с алкохола. Вики почти не пиеше. Случваше й се само с мен да се отпусне понякога, но изпиеше ли над 100 грама концентрат се отрязваше жестоко и ставаше непоносима. Аз я понасях, защото вече се бях напил още по-жестоко. Когато се нанесохме в новата къща, стана традиция всяка вечер да пием по стотина грама водка или уиски. Само по толкова. Обсъждахме разни неща пред разпалената камина, хапвахме нещо вкусно, Вики готвеше перфектно и й доставяше огромно удоволствие да гледа как опустошавам вечерята. После си лягахме и се любехме... Стотина грама пиех само в

началото, постепенно увеличавах дозата и стигнах до бутилка на вечер. Идеята беше моя – прекратихме традицията, но и без алкохол вечерите бяха чудесни. Когато заживяхме заедно, започнах да пия веднъж седмично или на две седмици, обикновено с повод. Разбира се почти винаги злоупотребявах, но в сравнение с предишния период от живота ми – бях направо светец. Вики никога не се сърдеше за алкохолните ми падения или поне не показваше, че ми се сърди, най-много да подхвърли някаква шега, но разбирах, че не ѝ е приятно и се опитвах да се въздържа. Постепенно установих, че е възможно да стана от масата, преди да се свлека от стола. Малко по-късно направих и друго важно откритие: останалия алкохол в бутилката може да се употреби и на другия ден, дори след една седмица. Имаше един дълъг период, в който без да се заричам и без да обещавам на никой, бях спрял да пия изобщо.

Наближаваше десет. Спомних си, че тази вечер има мач от шампионската лига и пуснах телевизора. Каналът отказваше да се смени. Беше ми позволено да гледам само 22 канал, където рекламираха някакви продукти, при това зимна версия с обилен снеговалеж. Разместих антената. Картината изчезна напълно. Явно този телевизор е бил изхвърлен на някой боклук и някой го бе домъкнал до тук. Загасих го и пуснах радиокасетофона, купен от същия базар. Хващаше само една станция, но пък с хубава музика – рок и метал балади. Чудесно. Отпуснах се в леглото.

Трябва да е било по същото време, преди десет години. Тръгнахме с пет коли от София. Пристигнахме в някакво село, изобщо не си спомням къде, в някаква частна кръчма с няколко стаи за преспиване, с невероятна обстановка – планински пейзажи и

поточе минаващо между масите. Посрещнаха ни с такава музика – здравословен метал и се размазвахме до зори. Продължихме и на сутринта и по пътя до София, та завършихме в моята квартира, откъдето започнахме с двама дипломирани математици. На следващия ден смазан от алкохола, отчаян, обезверен и уверено презиращ себе си, направо попаднах в прегръдките на Вики (после твърдеше, че ме е свалила с тухла четворка, но бях се свалил сам)... Колко неусетно минаха тези 10 години. А като си помисля колко неща преживях и колко неща направих. Има нещо сбъркано в диалектиката (нямам предвид комунизма).

Усетих, че ми се доспива. Съблякох се без да ставам и се мушнах под завивките, но сънят отлетя. Нямах как да не изпуша традиционните две цигари. Станах внимателно и го направих. После легнах и се отпуснах се по гръб в леглото. Чувствах се като в кораб и имаше такова вълнение, че се страхувах да не пипна морска болест. Неусетно заспах и спях сравнително добре. Сънувах някакви глупости, но ми остана само някакъв далечен и избледнял спомен.

4.

Събудих се твърдо убеден да подобря начина си на живот. Започнах с коремни преси, без да ставам, само отметнах завивките. Изправяйки горната част на тялото притъмня, отпускайки се назад, всичко се люлееше, но не се отказах. Изправих се отново, усещах пулса си от двете страни на челото, отпуснах се, сякаш пропадах, въртейки се в бездънна пропаст. Изчаках, за да установя точно в какво положение се

намирам и се изправих до седеж. Нещо в главата ми обещавахе да се пръсне. Нищо. Ако има нещо да се случва – нека се случи точно сега. Едно: притъмняване, две: залюляване. Едно: притъмняване, две: залюляване... Улових се правя упражнението с много злоба. Болката в главата се усили, но след десетото повторение – отслабна. Останах легнал и плахо огледах стаята. Всичко си бе на мястото. Направих още три серии по десет повторения. Сърцето ми се разлудува, но се чувствах по-добре. Направо скочих от леглото. Приготвих си кафе и закусих. И само една цигара. Докато бях в банята усетих, че Джика излезе на някъде.

Вчера в шкафа под телевизора бях съгледал някаква българска книжка. От няколко месеца прехвърлях само разни разговорници. Четеше ми се нещо. Извадих я. „КАК ДА УМРЕМ ЗДРАВИ”, гласеше заглавието и звучеше интригуващо. Вики бе прихванала от мен някои здравословни навици, но не вярвах, че е стигнала толкова далеч. Изпуших още една цигара, прелиствайки книгата.

Преместих лежанката на средата на хола и започнах. Тъкмо се канех да легна за петата серия, когато Джика се върна с още един румънец и разбира се, с две бутилки вино. Леко съжалих за недовършената тренировка. Поставих лежанката на мястото ѝ и се прибрах в стаята си с идеята малко да попиша, но скоро ме извикаха. Пълната чаша пред мен не бе за никой друг. Осъзнах го, преди Джика да ми я посочи с жест. Чукнахме се и отпих, при все, че изобщо не ми се пиеше. Джика се обади на Влади, после ми даде телефона. Трябваше да изляза с тях, за да ми покажат новата квартира

– гласеше посланието. Утре съм щял да се пренасям в квартирата на Дору, за която вече знаех, че се намира наблизно. Нямах нищо против. Всичко ми беше безразлично.

Изкъпах се, докато си допиваха виното, но когато излязох от банята забелязах, че са си взели друга бутилка. Помогнах им. Другия румънец – Били поназнайваше български, жена му била от Плевен. Живееше на остров Крит и утре си заминаваше. Поговорихме си. Най-после и тази бутилка свърши и излязохме. Обикаляхме магазините из квартала. Били си купуваше разни боклуци. Сигурно на остров Крит нямаше такова разнообразие от евтини и долнопробни китайски стоки.

Джика ме спря пред един магазин и упорито настояваше да вляза и да си купя слипове. Бях споменал на Влади, че трябва да си купя, защото си бях зарязал половината багаж в Марбея, но вчера си бях купил, даже от същия магазин, ако не се лъжа. Били се беше запилял на някъде и как ли не се опитах да обясня на тъпия румънец, че вече си имам слипове. Наложих се да му покажа. После ме подхвана да си купувам чорапи. И чорапи си имах. Нямаше да се отърва и се обади на Влади.

Били се появи и продължихме. Показаха ми Интернет клуб и ме насърчиха да вляза. Казах им, че ако вляза ще трябва много дълго да ме чакат и че ще дойда, когато съм сам. От един супермаркет си купиха вино и свиха към квартирата. Попитах няма ли да ходим до другата квартира. Отлагало се. Имали по-важна работа. Досетих се, че е свързана с унищожаването на известно количество вино.

Чувствах се изморен. Обясних го с два-три жеста и ги оставих да си поркат. Отпуснах се в леглото. Не че толкова ми се спеше. Преди да излезем се бе обадила

Вики. Каза, че след работа ще ходи до офиса на тяхната фирма, който се намирал близо до квартирата и можела да мине, да ме види.

-Добре – бях отговорил, но знаех че няма да мине. Беше като въпрос: „Искаш ли да ме видиш?” и като отговор: ”Искаш, ама няма!”, а аз дори, не знаех дали искам. Във всеки случай, на нея не ѝ се искаше особено да ме вижда. Беше ми го заявила на три пъти: аз днес не съм на работа, пихме кафе с Маргото на терасата, гледахме морето, но няма да мина да те видя. Днес пак не съм на работа (и се чудя какво да правя), но няма да мина да те видя. Пием кафе в едно барче на две преки от квартирата, но няма да мина да те видя.

-Ох, ще видя, ако ще идвам, ще ти се обадя. Може би, към седем.

-Може би.

Чудя се защо не искаше да ме види. Толкова време бяхме прекарвали заедно. Или пък точно заради това.

Когато идвах есента, едва бе дочакала да дойде заместницата ѝ, после в първото такси и след половин час, увисна на врата ми. Господи, как биеше тогава сърцето ѝ.

-Ей, успокой се! Ще избухнеш. Вики!

Точно седем месеца са минали от тогава – само седем месеца или цели седем месеца. Колко много неща се бяха случили, а и колко други са се случили през това време...

Полежах още половин час. Присъединих се към пиещите. Веднага ми бе донесена чаша. Много бяха щастливи, когато седнех да пия с тях. Не знам защо. Джика отново

се опитваше да ми обясни нещо. Били направи нещо като превод, но не разбрах много. Само, че май тази вечер ще се махам от тази квартира. Обадох се на Влади, но и той не можа да ми каже нещо сигурно. Когато дойде Дору, ще се разберат накъде отиват нещата. Аз за всеки случай си стегнах багажа, всъщност сака си ми беше готов, прибрах си само тоалетните принадлежности и две фланелки от простора. Дойде Дору, скара се с Джика и седна да попие. Попитах кога ще тръгваме. Казаха ми след пет минути. Изминаха петнадесет и още десет, и тогава пет. Дору се разбърза. Взех си сака. Сбогувах се с Джика и Били, и тръгнах. Дору сложи сака пред себе си. Качих се зад него на мотора и поехме. Не след дълго пристигнахме. Квартирата се намираше в приземния етаж на някакъв блок. Кухня, баня и стая, и друга стая, разделена на две от портална врата. Половината, откъм терасата, щеше да е новата ми и доколкото разбрах временна бърлога. Терасата беше само обозначена и преминаваше в малко дворче с три портокалови дървета и два трилистника, оградено с висока ограда. Стори ме се странно като разположение, но сигурно лятото тук е много красиво, сега изглеждаше мъртво и сиво. Стаята бе скромно обзаведена – два оръфани фотьойла и холна масичка между тях, от другата страна разпънат диван (който трябваше да е леглото, защото нямаше друго по-подходящо), зад него още един фотьойл – счупен и шкаф с малък телевизор, и още един телевизор, обърнат с екрана към стената. Доста мизерно, общо взето и разхвърляно. Дору се зае да въвежда ред. Почти почисти остатъците от някакъв пир върху холната маса и събра от нея куп непотребни неща. Застла леглото с чаршафи и хвърли отгоре едно одеало. Някак си

ми обясни, че в гардероба има още одеала, в случай че ми стане студено. После преръшна с очи стаята, държейки пълна торба с боклук. Тръгна, но след малко се появи отново, за да ми каже, че се връща у Джика. Не ми се оставаше сам и излязох с него. Трябваше да установя приблизително къде се намирам. Оказа се, че съм на не повече от 300 метра от предишната ми квартира. Дору бе заобиколил с мотора (вероятно заради забранените улици) и ми се беше сторило, че е по-далече. Съвсем малко повървах и вече всичко ми бе познато.

С Вики обичахме да ходим пеша. Бе приятно да вървим заедно. Сега вървах сам. Често съм се замислял, защо за обозначавани на любовна връзка между двама в разговорния език се използва глагола „ходя” и съм смятал, че той просто замества глагола „спя”, който пък замества един друг глагол. Сега осъзнавах, но не можех да разбера, някакво друго значение на този глагол. Тя не ходи с него, той ходи с еди коя си. Да ходиш с някой означава... най-вероятно любов.

От време на време ми се струваше, че телефона ми звъни, сигурно защото приближаваше седем, а Вики бе казала, че може би ще ми се обади. А колко надежда има в „може би”. Седнах в градинката пред старата квартира и запалих цигара. Дали знаеше, че вече съм изнесен. Едва ли. Много ми се искаше, ако се обади, да й кажа, че вече съм в друга квартира и нямам добра представа къде съм, но постепенно желанието да я видя взе връх. Ако се обадеше можехме да се срещнем някъде наблизо и да повървим заедно. Все едно, тя нямаше да се обади. Станах и тръгнах. Каза, че офисът на нейната фирма е на две преки от квартирата. Може би на улицата,

по която минавах и се оглеждах като престъпник. Искаше ми се да я срещна. Случайно! А знаех, че такива случайности не се случват, когато силно ги желаеш. Стигнах до спирката на метрото. Кафетата наоколо бяха пълни. Дали пък, не бе в едно от тях и дали, ако ме види ще се приведе, за да не я забележа. Една жена ми заприлича удивително на нея. Настигнах я и бях твърде разочарован. Сигурно полудявам и скоро всички ще ми приличат на Вики. Спрях пред Интернет клуба с намерението да се отбия, но се отказах и продължих към квартирата.

На кръстовището пред новата ми квартира видях група полицаи. Минах от другата страна на тротоара и се направих, че разглеждам витрината на някакъв магазин. Имаше невероятно красиви мебели. Трябваше да минем с Вики някой път от тук и да ѝ ги покажа. Щеше да ги хареса. Сигурен съм. Онези фотьюйли ще стоят страхотно във всекидневната ни. И етажерката е изпипана и сякаш е правена за онова празно място до камината. Или за другата стая, до прозореца...

Погледнах към ченгетата. Нещо неспокойни ми се виждаха. Още, когато пътувахме от летището, Влади ме бе запознал с параноята на гръцката полиция.

-Трябва да си особено внимателен! Правят хайки и засади навсякъде и по всяко време. Обикновено събират емигрантите с автобус. Ако го видиш, няма как да не го забележиш – целия е в решетки. После два месеца в ареста и те връщат в България. Много познати минаха по този път. Има и друг вариант, но трябва да имаш 1000 евраки, намираш си адвокат, който ти плаща гаранцията и те измъква с уговорката, че си тръгваш веднага, пък ти вече си знаеш, кога да си тръгнеш.

-Предпочитам първия вариант. Откъде 1000 евро?

-Ако работиш, не е страшно, изкарваш ги за един месец. А и така си мислиш, ако попаднеш в ареста, не дай си боже, ще даваш мило и драго, за да се измъкнеш.

-Може да работиш един месец, прибират те и си плащаш, пак работиш един месец, прибират те, плащаш и пак работиш един месец... и пак и пак, докато си дадеш сметка, че работиш изключително за задоволяване на нарастващите потребности и благоденствието на гръцкия народ и гръцката държава.

-Може и така да се получи. Дори е много вероятно, ако те хванат веднъж, да те хванат отново, преди да си направил месец, а хванат ли те три пъти, вече си нещо като абонат. А, бе какво да ти разправам. Преследването на емигрантите е държавна политика, при това особено доходоносна.

-В Испания изобщо не е така. Моят приятел Ванката се движи с едно ксерокопие на първата страница на международния си паспорт, там това си е официален документ, повече от две години и когато и да му го проверят, все е пристигнал вчера. Там и не проверяват толкова. И не се заяждат. Копаехме едни основи в Марбея, ама точно бях навършил три месеца от турнето си в Испания. По някое време, вдигам глава, че нещо ми се стори сенчесто и гледам над мен ченгета. Подпрях се на лопатата, за да не падна. Търсеха собствениците на имота и разрешителни за строеж. Ванката, си говори с тях, после разказа, че първо са започнали с: „Не се страхувайте, няма да искаме вашите документи!”, сигурно като са ме видели как треперя.

-Така е било в Испания, тук е съвсем различно. Тук може да те арестува всеки полицаи, по всяко време. Може да е катаджия, тръгнал да си разхожда кучето. Само да усети, че си чужденец. Качва те на личния си автомобил и те хвърля в ареста.

-Даже са ми разказвали, че в Малага, където е пълно с украинци, които не могат да си намерят работа и мизерстват, около кофите за боклук, се случвало често да се предават в полицията. Държели ги два дни и ги изхвърляли отново на улицата.

-Нормално. Кой да плаща връщането им в Украйна. А, ако разберат и другите украинци, че този номер минава. Представяш ли си? Тук нямат проблеми. Всеки месец изпращат по един автобус, натъпкан с всякакви – българи, албанци, украинци, румънци, до най-близкия граничен пункт, оттам да се оправят както могат. Но това е една нищожна част от всички нередовни, които задържат, другите си плащат и остават. Познавам един румънец, дето са го хващали шест пъти и още е тук и работи. Първите три пъти си плащал, после се усетил. Последния път го изпратили до Кулата, успял да се измъкне по някакъв начин и се върнал с влака до Солун, от там на стоп. Важното е да претръпнеш и да не ти пука.

Ченгетата спряха двама младежи. От мястото, където стоях, ясно се виждаше, че са нередовни. Върнах се малко назад и свих в първата пряка, после през някакъв пробив между блоковете и се оказах на моята улица, настръхнал от вълнение.

Опитах се да си отключа с ключовете, които Дору ми остави. Превъртях два пъти, но ключа не успяваше да дръпне езика на бравата. Разклатих вратата – нищо. Сетих,

че тук никой не ме познава и не бива да упорствам. Вероятно имах съквартиранти и те скоро щяха да се приберат. Заскитах отново по улиците. Стъпвах внимателно.

Полицаите си стояха на същото място. Бяха спрели друг чужденец. Любопитството ми надделя, заставах на отсрещния тротоар, на прилично разстояние, за да погледам. Други две ченгета дойдоха от някъде и поведоха жертвата в страничната улица. Сигурно там бе паркирал автобуса, за който Влади ми разказваше. Прииска ми се да го зърна. Не бях успял да си го представя. Краката ми понечиха да тръгнат натам. Все пак не им позволих. Обърнах се и тръгнах в обратна посока.

Минах покрай старата квартира. Моторът на Дору го нямаше отпред, иначе можеше да потърся някакви разяснения относно вратата.

Изпуших няколко цигари в градинката и се върнах.

В новата ми квартира видях слаба светлина. Опитах с ключа, превъртях два пъти, но до там. Натиснах звънеца. Отвътре се чува стъпки, после глас. Разбрах, че ме обърка с Били, но не повече. Опитах се да обясня, на български естествено. Оня отвътре беснееше като на мач, който Румъния губи с пет на нула. Превъртях ключа напред и после назад, за да му демонстрирам, че имам ключ, но проблема е в бравата. Оня се опитваше да ми каже нещо. Явно не съзнаваше, че и без да крещи, пак нищо нямаше да разбере. Помислих си, че е влудяващо тъп – трябваше просто до натисне бравата, но нямаше как да му го кажа. Крясъците спряха, долових отдалечаващи се стъпки. След малко отключи и ми се развика на живо. Успях да спомена Дору, но не го респектирах. Обясни ми с жестове, че няма да ме пусне и затръшна вратата.

Обадих се на Влади и му обясних ситуацията. Той напсува всички пиещи румънци.

Звънна след няколко минути.

-Дору е тръгнал към теб. След петнадесетина минути ще пристигне. Трябва да го изчакаш.

Нищо друго не ми оставаше. Излязох пред блока и запалих цигара. Дору пристигна след половин час. Подадох му ключовете, той отключи без никакво усилие и връхлетя като хала. Малко се изплаших да не стане убийство и се прибрах в стаята си. Последва само скандал, но впечатляващ. Дору влезе в стаята ми, остави ми ключовете и се извини на румънски, български, руски и гръцки, после изчезна.

Спомних си, че нямам нищо за ядене, но не ми се излизаше, а и нямах апетит. Изпуших няколко цигари и си легнах.

5.

На другия ден нямаше как да не изляза. Преди това пробвах ключа. Съвсем леко дърпаше езика на вратата, само че в обратна посока. Сигурно по румънските стандарти, вратите се отключат напред. Просветна ми всичко. Мислейки, че отключвам, съм заключвал. Разбрах и защо румънеца беснееше толкова. И аз бих се държал така, ако някой идиот ме заключи от вън и звъни да му отворя.

Точно пред входа имаше пазар, който го нямаше снощи. За миг си помислих, че съм сбъркал улицата. После си спомних, че в Атина пазарът за даден район, всеки ден

е на различна улица. Купих си плодове, върнах се в квартирата и закусих здравословно. Излязох отново и се залутах както обикновено без посока и цел.

Подминах спирката на метрото. Забелязах някакви антични арки и тръгнах натам. Слях се с тълпата екскурзианти, после продължих. От другата страна на хълма се извисяваше Акропола. Бяхме идвали тук с Вики, но не влизахме. Петнадесет евро на човек си бе безбожно скъпо за пряк контакт с древността, обиколихме го отвън, както направих и сега и слязох в Монастираки. После се прибрах пеша до квартирата. Почти три часа преход. Чувствах се изморен и за първи път гладен от две седмици насам.

Събуди ме телефона. Влади бил тази вечер до по-рано на работа и щял да мине през квартирата да ме види. Най-последно, щях да поговоря с някой нормално. След два часа се обади, че възникнали някакви неща и се налагало да остане. Щяло да стане много късно, та ако искам да отида към 8 часа до неговата квартира. Нямаше какво друго да правя. Назубрих една фраза от разговорника, с която да си купя два билета за метрото и тръгнах.

Помнех добре квартала, отпреди седем месеца и лесно се ориентирах, когато слязох от метрото. Бързо разпознах блока. Влади току-що беше пристигнал и заключваше мотора си. Качихме се и веднага се заехме с унищожаването на бутилка евтино уиски.

Обстановката ми бе много позната. В тази квартира живях с Вики, когато идвах през септември. Припомнях си всяка минута от онази страстна седмица, докато Влади

ми говореше нещо. От къде ли се взе това усещане, че тя е в кухнята и всеки момент ще се появи. Ще се усмихне умопомрачаващо: ”Как си, слънчице?”. Притесних се, че не изглеждам добре. С ръце си оправих косата. Не бях се бръснал няколко дни. Съзрях огледалото. Прииска ми се да стана и да го изпълня. Изпих на екс чашата си. Сигурно от рязкото движение на главата, обстановката се разлюля, после всичко дойде по местата си. Усетих някакво облекчение.

Влади разказваше за Вики. Сякаш говореше за друга жена, но ако бе така щях да се развеселя. Обърнах още една чаша. Алкохолът не ме отпускаше, както обикновено. Ставах все по-мрачен и напрегнат. Помислих си, че е време да стана и да си тръгна, но и какво щях да правя в квартирата. Уискито свърши и минахме на бира.

Влади продължаваше да ми търси работа, но нещо не се получаваше. Обади се на някакъв негов приятел. Обеща му да провери нещо.

-Много зле стоят нещата с намирането на работа. Ако имаше документи и знаеше езика или поне едно от двете, нямаше да има проблеми.

-Добре, брадчет. Аз и в Испания съм се чудил, как така се случва – дойде някакъв лентяй-прошляк и празноглавец, от който нищо не става, ама абсолютно нищо, познавам много такива, и веднага се устрои, намери си работа и след година-две се прибере в България с нова кола и видимо замогнал се, а хора като нас не успяват или го правят с ужасни мъки. Спомням си и ти, как едва преживяваше първите две години и колко работи смени.

-А защо, изобщо, се чудиш?

Изпихме още по една бира и поехме пеша към пицарията на Дору. Не предполагах, че се намираше толкова близо. Румънецът беше на заявка. Минахме на вино със суфлаки. Изчакахме да пристигне Дору, после и да свърши работното му време. Влади му носеше някакви пари, така и не разбрах: даваше му назаем или му връщаше. Изпихме още две джезвета вино, преди да се кача на мотора зад Дору. Имам чувството, че пресякохме цяла Атина, докато стигнем до квартирата. Беше хладно и поизтрезнях. Изключително кошмарно пътуване. Когато пристигнахме ме болеше главата. Легнах си, но дълго не успях да заспя.

Събудих се с ужасяващо главоболие. Дали от погълнатия снощи алкохол или от настинка, не бе ясно, но нямаше значение. На масата имаше някакво лекарство. Разбрах, че е гръцки аналог на парацетамол и изпих три таблетки. След час – още три.

Захванах се с изучаването на гръцки. Снощи Влади обясни, че трябва да започна от граматиката, за да постигна някакви резултати. Разговорниците са за туристи. Вършат някаква работа, ако искаш да намериш някаква забележителност или си отседнал в хотел. Зубриш точно фразата, която ти трябва, изплюваш я и после я забравяш. Преди време се опитал се да убеди и Вики в своя опит, но безуспешно, затова и още се справяла като „доведена снощи”. Беше ми дал някакви учебници. Разтворих ги с желание, но скоро установих, че не напредвам изобщо и се отчаях. Гръцката граматика ми се струваше тотален кошмар.

Твърде бързо намалявах цигарите в кутията и реших да повървя. Обиколих два пъти квартала. Опитвах се да разчитам на гръцки имената на улиците и разни табели.

После ги прочитам на латиница. Не спираха да звучат различно. Най-много се дразнех от несъответствието на някои малки и главни букви за един и същи звук – „N-v”, „Г-у”, „У-и” и особено на „Н-п”, което като връх на всичко се четеше за „и” и се срещаше твърде често. Прибрах се в квартирата и прегледах пак азбуката. Някакви си 24 букви, с които се обозначаваха 20 звука. Твърде несериозно. Сигурно преди двадесетина века е вършела чудесна работа. Можеше преспокойно да я осъвременят.

Най-добре щеше да е, ако успея да подремна, но нямаше как да се случи, главата ми бе пълна с Вики. Седнах на терасата и изпуших десет цигари една след друга. Прилоша ми. Скочих в обувките и отчаяно избягах на улицата.

Вече имах усещането, че от години живея в този квартал. На улицата успоредна на моята имаше минимаркет „ВИКИ”. Избягвах да минавам покрай него. Така се казваше нашия магазин. Беше много по-малък и семпъл, но бе нашият „минимаркет”. Колко много бяхме вложили в него, мразехме го и си го обичахме.

Тръгнах към метростанцията. После краката ми сякаш ме поведоха към Акропола.

Изкачих се по пътя, покрай него и седнах на камъните, откъдето се виждаше Атина, потънала в сребристи облаци като древна богиня.

В началото на седемнадесети век един германец-авантюрист изпратил съобщение на своите приятели в Кьолн: „Представяте ли си, град Атина, за който толкова сме слушали и за който толкова се е говорело в древността наистина съществува.” Да съществувал, но тогава като невзрачно градче в османска провинция с по-малко от

2000 жители. Два века по-късно Атина станала столица на новоосвободена Гърция и от тогава започнала да се развива, за да достигне днешните четири милиона.

-И пет милиона чужденци. Официално. Без да се броят няколкото милиона като теб и мен без документи.

Погледнах я и малко се изумих. Не, че не очаквах да е тук, нали на нея разказвах.

Днешна Атина е построена от един далечен правнук на Хамлет – Георг , който изобщо не се чудил да бъде или да не бъде крал на Гърция. По-точно копенхагенски архитекти реализирали архитектурния план, направен от един германец по времето на първия гръцки крал Ото. В някои по-стари сгради се забелязват типични за Дания елементи, неумело преплетени с елементи от древногръцките сгради, това, което нарекли новогръцка архитектура.

Тя ме гледаше очарована. Винаги успявах да я смая с познанията си.

-Аз пък, все се чудех защо гърците харесват датчаните и всичко датско.

Духаше силен вятър, както когато бяхме тук и преди. Тук се снимахме. Тя с развети коси на фона на Атина. От цялата тази лента нямахме обща снимка.

Спуснах се надолу към Плака и от там към Монастираки, откъдето да хвана електричката за две спирки, после да се прибера с метрото. Снощи Влади ми беше дал карта за градския транспорт, валидна още два дни. Някой си бе тръгнал за България и му я оставил.

Малко преди да се влея в течението зяпачи по „Адриану”, почти се сблъсках с три ченгета. Бяха спрели някакъв съмнителен тип, който упорито ровеше в джобовете на

якето си. Нямахме какво друго да направя, освен най-небрежно да се провря между тях. Погледите ни за миг се срещнаха. Когато отминах ангажирах цялата си воля, за да не се обърна. На стотина метра по надолу, видях паркиран автобуса, в който събираха нелегалните туристи. Не ми се видя интересен. Забелязах го точно навреме и отбих в първата пряка. После ми се стори, че това бе груба грешка, но продължих да вървя бавно и спокойно. Попаднах в някакъв непознат квартал с тесни и стръмни улици. Съвсем скоро стигнах друг булевард, а отсреща имаше нещо като гето. Помислих си, че ако го пресека, ще напусна Европейския съюз, до който с толкова мъка се добрах. Малко бях замаян от необикновената смрад и неочаквания контраст в сърцето на гръцката столица. Свих в дясно и побързах да се върна на „Адриану“.

Бях заобиколил опасната зона, но все още бях в непосредствена близост. Под предлог, че чакам на светофара погледнах към автобуса. Имаше доста пътници и можеше вече да потегля. Двама полицаи тръгнаха в моята посока, а светофара продължаваше да е червен. Приближаваха смразяващо бързо. Чудех се дали изглеждам достатъчно спокоен, иначе заех, че имам подчертано загубен вид. Нещо не ми се вярваше. Краката ми трепереха като крилата на прилеп, бягащ от внезапно възникнала се светлина. Извадих цигара и запалих. Те спряха точно зад мен. Светна зелено само секунда преди сърцето ми да отлети на някъде. Едва отлепих и тръгнах подозрително бавно. Подминаха ме. Отсреща ги очакваха други двама полицаи. Новосформираната група застана малко в страни и точно на пътя ми към метростанцията, реших че ще е по-добре да тръгна в другата посока. Вървах дълго по

друг булевард. Не бях минавал от тук, но нямаше как да се объркам. Малко в ляво срещу мен се извисяваше Акрополът. Не пресякох платия „Синтагма”, както очаквах и вървах още половин час, докато стигнах храма на Зевс Олимпицеа. От тук всичко ми беше познато. И вчера се бях прибрал пеша от Монастираки, само че по друг и по-кратък маршрут.

Вече се смрачаваше, когато се добрах до спирката на метрото, моята спирка. Краката ми трудно ме удържаха и се строполих на една пейка. Готвех се да запаля цигара, когато двама полицаи минаха бавно край мен. Поразгледаха ме, изпълвайки ме с познати емоции и продължиха. Днес явно ми бе тръгнало. Реших да не си играя повече с късмета и незабавно да се прибера в квартирата.

Минах през един голям магазин и напазарувах.

Хапнах обилно нездравословна храна. Включих телевизора, но скоро картината изчезна. Никога не съм обичал телевизорите, но започвам да си мисля, че и те не ме обичат. Изпуших десетина цигари преди да си легна. Бях изморен, но не заспах веднага. Главата ми бе като дискотека, където съмненията и страховете, почти разсъблечени танцуваха неприлични танци. Музиката, макар и силна, почти не се чуваше, заглушена от бум-бокса на сърцето ми.

6.

След вчерашните ми близки срещи от първи и втори вид с гръцката полиция, ентусиазмът ми към дългите разходки бе значително охладнял, но към десет часа не

издържах и скочих в обувките. Реших да не ходя далеч, само из квартала. Вървах и продължавах да разказвам на Вики за красивата Марбея – мястото, където богатите отиват да умрат, както беше се изразил един местен жител, а скапаняци като нас отиваха, за да изкарват пари, както бе допълнил един колега.

Смених посоката и се озовах на най-познатата ми улица в квартала, водеща към спирката на метрото. Влязох в Интернет клуба. Прегледах си пощата, прочетох малко новини от България и си тръгнах. Бях станал много рано тази сутрин и следобедния сън дойде без особени колебания. После започнах да пиша. Не се получаваха неща особено, но нямаше какво друго да правя. Поне не пуших цигара след цигара.

Към седем си обади Влади.

-Как си, брадчет? Какво правиш?

-И аз това се чудя.

-Да не вземеш да полудееш.

-Не вярвам. Имам си ритуали против полудяване.

-Какви ритуали?

-Похабявам хартия и химикалки или се разхождам.

-Внимавай с разходките, нали знаеш...

-Знам, знам. Нещо за работа?

-Нищо за сега. Търсенето продължава. Утре ще те водя на гости на майка ми.

Нали нямаш някакви други планове?

-Нямам, разбира се. Ще ми бъде приятно.

Наистина щеше да ми бъде. През последните две денонощия бях общувал единствено със себе си. Все пак, психичното ми здраве беше добро, поне така си въобразявах.

Понеже бях спал следобед, а и главата ми бе пълна с идиотщини, нощта се оказа бая дългичка. Дадох си сметка, че пуших по две кутии на ден и една през нощта. Трябваше да понамаля цигарите. За спиране изобщо не помислях. Точно сега, в тази абсурдна ситуация, в която се намирах, макар че ако успея сега да ги спра..., но не можех, така че да не го мисля. Изпуших последната цигара в кутията с лека надежда.

Започнах деня с коремни преси. Световъртежите бяха по-скоро умерени, дори на моменти изчезваха. Направих няколко упражнения и се опитах да си спомня кога за последен път съм започвал с физзарядка, вместо обичайното кафе с четири цигари. Май е било прекалено отдавна, по-скоро никога.

Закусих. Желанието ми за промяна бе необичайно силно, ако не бях в Атина, щях да се затичам по улиците, но тук едно бягане можеше лесно да заприлича на организирано полицейско, спортно мероприятие. Направих няколко серии лицеви опори. Толкова бях отслабнал, че се отчаях от себе си.

След банята ми се допуши ужасно. Не се и опитах да преодоля желанието, отскочих до близкия периктъл и си купих цигари. Все пак, бях доволен от себе си – първа цигара – някъде по това време привършвах първата кутия. Не бях я още допушил, когато се обади Влади. Щяхме да се срещнем в метрото.

Тръгнах. Денят беше мрачен и пръскаше лек дъждец.

След метрото автобус – едно твърде дълго пътуване и най-после стигнахме до Варкеза. Маршрутът ми бе познат. Идвахме тук на плаж, точно на рождения ден на Вики. Беше много приятно. Там в онова кафе изпих една бира, струваща колкото касата и половина в България. Случаят бе документиран. Тук някъде свърши първата лента на фотоапарата и на връщане го заредихме отново.

Леля Ваня ме посрещна сърдечно. Тя си ме обичаше от малък. Не бях я виждал от три години. Когато идвах през септември беше заминала с бабката, която гледаше на някакъв остров и се чухме само по телефона. От десет години работеше в Гърция. Беше много ядосана на Вики. Сигурно имаше защо, макар че не смятах, че трябва толкова да се вълнува. Чувстваше се малко виновна. Тя беше изпратила покана на Вики, бе я посрещнала като своя дъщеря, както каза, беше й намерила работа. Сега не можеше да проумее какво точно се беше случило. И аз не знаех.

Пиехме узо с три вида салати. Разговорът се въртеше все около Вики, та чак започна да ме отегчава. Излязох на огромната терасата и изпуших втората си за деня цигара, любувайки си на прекрасната гледка. Виждаше се целия залив. Кеят с яхтите бе точно пред мен. Въпреки мрачния ден имаше сърфисти. Подобен изглед имах и от терасата на моята квартира в Марбея, само че значително по-отдалечен, а и не оставаше време да му се наслаждавам. Леля Ваня излезе и започна да се ядосва на времето.

-Иначе мислех да обядваме на тази маса и да гледаме морето.

-Много е красиво.

Заръси ситен дъждец и се прибрахме.

Печеното агнешко беше много вкусно. Бялото вино също.

-Трябва да забравиш тази жена и да продължиш живота си!

-Бих могъл да опитам, ако не говорехме постоянно за нея.

-А ние, вярно, не престанахме.

Разговорът се завъртя около намирането на работа. Леля Ваня участваше в този процес от самото ми пристигане и сигурно по-активно от Влади, но също без резултат. Трябваше спешно да ми намерят работа. Това го знаех перфектно. Успокоиха ме, че работа ще се намери. Опитах се да повярвам. После възникна, отново основния въпрос: какво ще правим с къщата. Нашата къща. Още когато Влади ме посрещна на летището и седнахме да прием кафе, за да се адаптирам, веднага след като ми скицира поведението на моята възлюбена и ми каза, че тази жена е разочаровала всички и не би трябвало, вече да представлява някакъв интерес за мен, се стигна до къщата. Бях малко ядосан и много шашнат, та отговорих, че тази къща изобщо не ме интересува – да я взема банката и толкоз. Нямаше как да си я поделим с Вики, сигурно нямаше да можем да я продадем, а изобщо не мислех да живея в нея.

-И как така ще я подариш на банката, бе брадчет?! Ти в тази къща си вкарал половината си живот.

Имах чувството, че и малко повече или по-добрата половина.

На втората година, когато магазинът работеше на пълни обороти си позволихме няколко дни море. Тръгнахме спонтанно, без предварителни планове, както се

случват хубавите неща. Вечерта взехме оборота, обадохме се на снабдителите, инструктирахме магазинерката и рано сутринта тръгнахме с очуканото пикапче. Настанихме се в съвсем нов, луксозен хотел и макар че постоянно мислехме за магазина, прекарахме пет незабравими дни. Тези дни разбудиха желанието на Вики да живеем сами. Веднага след като се прибрахме, започна да търси квартира. Опитах се да я разубедея, но не, че не исках да живеем сами. Просто още нямахме възможност: изплащяхме заеми, искахме да инвестираме пари в земеделие, дори бях уговорили да вземем 300 декара земя под наем. И тя нае квартира. Една порутена къщичка, недалеч от магазина. Когато отидохме да я видим, ми стана зле. В този коптор трябваше да се вкарат много средства, за да се създадат някакви, що-годе нормални условия за живот. Попитах не е ли по-добре вместо да ремонтираме чужди къщи и да плащаме наем, да си купим наша къща. Тя прие твърде ентузиазирано. Вариантът земеделие отпадна. Месец по-късно бяхме собственици на голям двор с къща до магазина. Очаквах, че на пролет ще направим основен ремонт и ще заживеем в нея. Но къщата се оказа значително по-голяма саборетина, отколкото изглеждаше, бутнахме я без усилия и построихме нова, по-голяма и по-хубава. Отне ни две години. Две години... Накрая Вики, вече, не издържаше. Купихме си кухненски диван, маса и два стола. Донесохме телевизора от другата къща и се нанесохме още същия ден. Колко щастливи бяхме през тази първа нощ, макар че кухненското диванче бе неудобно дори за сам човек. На другия ден домъкнах дюшеци от другата къща. Застлахме ги на пода в една от стаите и спяхме на тях повече от месец.

Магазинът беше започнал да се задъхва от големите тегления. Трябваше да спрем, за да не фалираме. Сглобих някакви легла, взехме хладилник и пералня на лизинг. Постепенно нещата се нормализираха. Вечерите прекарани пред разпалената камина с чаша уиски ставаха все по-хубави. Къщата беше нашата поредна голяма победа. За нея ставаше дума.

Леля Ваня ми даде 20 евро, въпреки съпротивата ми и ни изпрати до спирката. Чакахме някакъв възизмислен автобус. Притъмня и се готвеше да падне страшен дъжд. Леля Ваня си тръгна, а Влади повика такси.

След час бяхме в неговата квартира. Съквартирантът му отиде до магазина за бира и уиски. Алкохолът ме грабна внезапно, и изобщо не си спомням как съм се прибрал.

Новият ми съквартирант се бе отдал на битов алкохолизъм. Предложи ми чаша вино и нямаше как да откажа. От пътуването бях поизтрезнял.

Най-после се запознахме. Флоро ми обясняваше, че от два месеца е без работа. Иначе бил добър майстор – фаянсаджия. Учудих се, че разбирам за какво говори и тъй като не вярвах да съм напреднал с гръцкия, предположих, че е от алкохола. Успях да сглобя две-три изречения и дори, той ги разбра. Напих се отново и си легнах.

На другия ден не можех да отделя глава от възглавницата. Спомних си колко здравословно бях започнал вчерашния ден и ми стана още по-зле. Флоро влезе в стаята и ме помоли да отида до магазина за вино и цигари. Току-що се бяхме сприятелили и не можех да му откажа, а и трябваше да се раздвижа. Когато се върнах ми предложи да прием заедно, но го разочаровах и някак си му казах, че днес е ден на

трезвеността. Направих си кафе, изпуших няколко цигари и хукнах по улиците. По трамвайната линия стигнах чак до крайбрежието и се върнах обратно. Отне ми шест часа.

След такъв преход сънят едва ме дочака да се прибера. Събуди ме GSM-а. Вики. Била говорила с Влади и той ѝ предложил да купи нейната половина от къщата. Сега си спомних, че това бе една от вчерашните идеи на братовчед ми.

-Ако искаш да се видим и да поговорим.

-Мисля, че е крайно време да се видим.

-Ще ти донеса и парите да върнеш на Влади, него не искам да го виждам.

-Добре.

-Ще ти се обадя утре към девет и ще се срещнем, някъде около спирката на метрото.

-Добре.

Чудех се дали, въобще ще дойде. Може би, щеше да се обади в последния момент и да каже, че е възникнал някакъв проблем. А колко исках да я видя. Напоследък разговарях почти непрекъснато с нея в мислите си. Говорех и неща, които никога нямаше да ѝ кажа. И сегашният разговор продължи ужасно дълго – почти през цялата нощ.

7.

Обади се точно в девет. След половин час. Едва се бях отлепил от леглото и опитах да разбия с глава вратата, но добре, че я държех отворена. Докато всичко в стаята си отиде по местата, изпуших една цигара и тръгнах внимателно.

Сред гъмжилото от хора, традиционно за пространството около входа на метростанцията, ми се стори като сняг забравен от зимата. После осъзнах, че това са глупости – в Атина не валеше сняг. А тази зима изобщо не бях виждал сняг и по някакъв начин ми липсваше. Като ме видя почти се затича. Прегърна ме и ме разцелува. Стоях стреснат и широко усмихнат. Не бях на себе си.

-О-о, колко си отслабнал – ръката ѝ се плъзна по мястото, където допреди няколко месеца имаше добре оформено коремче. – И колко сладък си станал.

-И ти си все така готина. – Малко поизлъгах. Тя също, предполагам.

-Ще пием ли кафе?

-Разбира се.

Сигурно бяхме изпили над 10000 кафета откакто се познавахме и бяхме изговорили милион приказки. Кафе се пиеше постоянно – в къщи, в магазина, когато тръгвахме за някъде, когато се връщяхме от някъде, кафе пиехме дори, когато излизахме на кафе. Много кафета и много разговори. С никой друг не съм разговарял толкова.

Барчетата се редяха едно след друго от двете страни на улицата. Изборът беше труден и без значение. Оставих я тя да избере и когато спря, само кимнах утвърдително с глава. Седнахме. За малко се уплаших някой да не я помисли за

сервитьорка и да я повика. Беше с тесни дънки и копринена бяла блузка. Обичаше да се облича в бяло. Почти съм сигурен, че бе с бяла блуза, когато се запознахме. Все още, се оправяше трудно с гръцкия, но сервитьорката я разбра. Говорихме си съвсем непринудено и спокойно. Срещата ни приличаше повече на първа. Даде ми парите на Влади, плати сметката и ми мушна 20 евро в джоба. Възпротивих се. Смънках нещо. Не ми се искаше да приличам на просяк, а бях точно такъв.

-Хайде, знам че нямаш. Пък и малко ли пари сме потрошили заедно.

Предложих да се разходим. Тръгнахме към Акропола.

Тя се обади на новия си любим.

-Готово. Разписаха ми до 2 часа. Казах му, че се разхождаме с Маргарита.

-А ако се обади на Маргарита?

-Ти как мислиш. Естествено, че съм я предупредила. Ние с нея редовно си подсигуряваме алиби. Иначе е ужасно ревнив, горкия, като всички гърци.

-Сигурно е симпатяга? Как изглежда?

-Глупости. Абсолютен отврат. Кинта и двадесет, пъпчив, дебел с огромен корем. А бе какво да ти говоря. И в леглото е много зле.

-Но добре, че си ти. Да не вземе да ни срещне?

-Невъзможно. Той замина на обекта си в Калитея. Ще се прибере след два.

-Исключваш ли възможността да си има и друга и сега да се разхождат някъде.

-Исключвам.

-Ревнивците са предразположени към изневярата.

-Не и този ревнивец. Няма коя да се навие, да легне с него.

-Освен ти.

-Освен аз.

Разказваше ми за него, а аз я желяех. Чудех се дали да не я отбия към квартирата. Знаех че няма да има никакви проблеми. Успях да се въздържа.

До горния вход на Акропола имаше полицейска кола. Три ченгета стояха пред нея и разглеждаха гълпата туристи. Видяхме ги късно и нямаше как да се върнем, без да предизвикаме впечатление. Трябваше да минем точно покрай тях. Вики улови ръката ми и я стисна много силно. Вълнуваше се. Погледнах я и се ухилих. Когато се отдалечихме, ми разказа как наскоро я прибрали и нейният я измъкнал час по-късно.

-Значи няма от какво да се притесняваш, ако ни приберат – теб те изваждат, а мен ме връщат в България, аз и без това ще си тръгвам.

-Мисля, че и мен няма да ме извадят, този път.

-Е поне, за да ти смачкат главичката.

-Кой ще ми смачка главата, забрави ли колко съм луда, пък и с неговите ръстови данни, направо да не си помисля.

Разсмях се, защото си спомних, как веднъж в пристъп на ревност се беше опитала да ме удари и регистрира единствения шамар за цялата ни връзка, но беше сполучлив шамар.

Седнахме на камъните от където се виждаше Атина и запалихме по цигара. Главата ми тежеше и ми се прииска да я положа в скута ѝ. Стори ми се извратено и

прогоних желанието. Изпушихме още по няколко цигари и употребихме купища безсмислени думи, преди да тръгнем на обратно. Отново духаше силен вятър и нямаше как да не доведе спомена от предишната ни разходка по тези баири. Загледах се във Вики. От една страна ми се струваше, че за първи път срещам тази жена, но знаех как ще реагира във всяка ситуация и чувах думите преди да ги е изрекла.

Този път ми се прииска още по-силно да отидем в квартирата и да си легнем.

-Ох, не ми се тръгва още. Имам час и половина. Ти бързаш ли?

-Няма за къде.

-Кафе?

Седнахме в друго барче, по-близо до спирката.

-Значи си решил да си ходиш.

-Нямам избистрена идея, какво правя тук. Работа няма и вече не очаквам, че ще си намеря. Да вземам заеми и да тъпея в някаква мизерна квартира. Няма смисъл. Ще изчакам до петък и ако нищо не се случи, си заминавам.

-Как ми се иска да си тръгна и аз с теб.

-Не виждам какво ще правиш в България. Тук е твоя живот и забелязвам, че добре си го подреждаш.

-Престани! Знаеш че... Всъщност нищо не знаеш. А ти какво ще правиш в България?

-Не знам. Моята е сложна. Все трябва да се намери изход от така стеклите се обстоятелства. В България мисля, че е по-възможно да се оправя. – (Ако това бе така,

защо изобщо тръгнах да емигрирам?!)) – Там са близките и приятелите ми. Тук имам само Влади и леля Ваня, но те са много заети. Опитват се да ми помогнат, но нямат кой знае какви възможности.

Извади телефона си и се обади на своя приятелка.

-Търся работа за едно мое момче. Не може ли да се намери нещо, там при твоя... Добре. Ще ти се обадя довечера.

Погледна ме и се усмихна.

-Казах „мое момче”, защото ти си оставаш завинаги такъв. Тези десет години не мога просто да ги задраскам, все едно не са били. – Беше ги задраскала, при това без усилие. – Нали ще останеш, ако си намериш работа.

-Разбира се. Дошъл съм, за да работя.

-Аз питах тук-там. Сега се сетих за тази позната.

-Не знам, не е ли време да престанеш да се грижиш за мен. Мисли повече за близките си.

-Никога няма да престана да мисля за теб.

Стана много тъжна. Така изглеждаше остаряла и погрозняла. Не ми хареса да я гледам такава. Казах някаква шега, но не подедържа. Замълчахме.

-Май е време да си ходиш.

-Да.

Плати и станахме. На булеварда такситата я очакваха. Поведох я бавно натам.

-Много поздрави на всички... То така се казва. Забрави. Господи, дали ще те видя отново!

-Сигурно. Дано си много щастлива!

-Няма как да бъда.

Беше уловила ръцете ми и ги стискаше силно. Притисна се в мен, целуна ме и се разплака.

А колко тежко ми бе в момента. Изскубнах ръцете си, обърнах се и си тръгнах. Сълзите напиреха. Главата ми се тресеше. Напипах цигарите си и запалих. Не трябваше да се обръщам назад. Не трябваше. Вървах като в някакъв сън. Нямам представа от къде съм минал, за да стигна до квартирата.

Флоро ме очакваше с нетърпение и ме прати за цигари и вино. Отказах да пия. Знаех добре, че в това състояние не бива да започвам. Още повече, че парите на Влади бяха у мен и ставаше страшно.

Изпуших няколко цигари, отпуснат на леглото. Въобразих си, че мога да поспя. След час се обух и заскитах по улиците.

Бях разговарял с Вики. Толкова неща не успях да й кажа. Нищо важно не й казах, говорихме и се смяхме, сякаш вчера сме разговаряли и след три часа ще се видим отново. Няма значение. Всичко свърши или е свършило, но е крайно време да го приема.

Върнах се привечер с две бутилки вино. Малко се бях разведрил от разходката. Седнах при Флоро и започнахме да ги употребяваме.

Той ми обясняваше, че тази нощ е спал три пъти по половин час. Главата му щяла да се пръсне. Седеше на тъмно, не отваряше прозорците и пушеше повече от мен. Не излизаше никъде. Прозрях, че се страхуваше да се показва на дневна светлина. Дали пък, този далечен потомък на граф Дракула не бе решил да вампирясва.

Накарах го да пусне телевизора. Гледахме някакъв мач от шампионската лига.

Пих сравнително малко. След мача си легнах и неочаквано заспах.

8.

Снощи се бях обадил на Влади, че Вики ми е дала парите и се бяхме разбрали към 10 часа да мина, за да му ги оставя. Бях спал лошо. На три пъти ме буди Флоро. Идваше за цигари. Последния път доста се изплаших, когато го видях надвесен над леглото ми. По-късно сънувах нещо, сякаш по сценарий на Стивън Кинг. Към 5 часа бях много буден и изпуших четири цигари, докато разбере, че живея в друг сценарий. Легнах отново, без надежда, че ще успея да заспя. Сигурно се бе случило, след два часа и се събудих към девет.

По най-бързия начин се отправих към квартирата на братовчед ми. Имах всички шансове да го изпусна. И друг път ми се е случвало, когато се забързам – всичко тръгва срещу мен. Пристигнах в последния момент. Бързаше за работа, но не дотолкова, че да не изпием по едно уиски. Обявих, че съм твърде отчаян и в събота си тръгвам.

-Защо бързаш толкова?

-Мисля, че сега ми е последния шанс да си тръгна без да вземам пари на заем. Имам почти сто евро. От десет дни съм тук и нищо.

-Когато дойдох и аз бях две-три седмици без работа, после работих при едни измамници, после на няколко места за по месец. Какво да ти разправам – ужас. Направо да се патладисаш. Постепенно нещата се нормализираха. Вярно, че преди четири години беше съвсем друго, но и тогава не бе лесно.

-Това го чух и в Испания. Преди четири-пет години, преди да се напълни с украинци, руснаци и всякаква сган... Не мога да остана повече, само да харча пари и тъпея. Няма, дори, кого да товаря с проблемите си и отчаянието.

-Така е, знам колко ти е трудно. И аз нямам възможност да ти обърна повече внимание. Ето сега вече трябваше да съм в пицарията и нощес се прибирам в един. Това е всеки ден.

-Разбирам те. Нали за това си тук, за да работиш. На никой не му е лесно.

Влади се обади на някой по телефона, после на някой друг. Говори и с майка си.

-Към момента половин Атина ти търси работа и нищо. И съм сигурен, че само да си тръгнеш, веднага ще се намери работа, даже на две-три места.

-О, това ми е ясно. Винаги така се получава, но и още два месеца да остана, пак ще се намери работа, след като вече, съм си тръгнал.

-Обаждаха ми се едни румънци за работа на един остров, но не смея да те пратя, защото може да се окаже, че съм те пратил в робство. Тук се случват такива неща. Отиваш някъде, прибират ти документите и ставаш роб.

-Аз съм чувал още в България за фирми, които ти обещават работа на трудов договор, осигуряват ти безпроблемно преминаване, докарват те тук и те продават.

-Някой път ги взимат от граfiите или от пятцата. И докато се усетят... Съберат им документите и GSM-ите. В някой обор ги нахвърлят по двайсетина човека, пълна мизерия, четиринайсет часа работен ден, пазят ги с автомати и работят само за храната. Няма как да избягат, няма на кой да се оплачат. Имаше наскоро скандал с едни албанци. Местните полицаи охранявали робите и получавали заплати от робовладелците.

-И в Испания има такива случаи. Дон Тити ходи да докара един приятел на негови приятели от едно селце близо до Есиха. Живя при нас, докато си извади временни документи, за да може да се прибере в България. Разказваше невероятни страхотии. Целия му гръб бе в белези от камшик. Повече от година бил изкарал в някакво предприятие за гипсови орнаменти като роб. Първия път като избягал, не успял да стигне и близкото село, настигнали го с някакъв джип и го заровили до главата в нещо като варница с някаква лепкава каша. Така престоял две денонощия и се чудеше, как са го извадили жив от там. Направо не ми се вярваше, че през 21 век може да съществува такова варварство и то в цивилизована Европа.

-Какви ли гадости не се случват. И как се е спасил?

-Успял по някакъв начин да се обади на жена си в България и тя се обадила на някакви приятели в Барселона, които се обадили на моя шеф. Направили план. Всичко било изчислено до секунда...

Обади ми се Вики.

-Ей, как си?

-Не много добре. Както ти казах вчера, махам се от Гърция. Ще си тръгвам. Още утре.

-Искаш ли да се видим?

-Да.

-Добре ще ти се обадя пак, след час.

Бях разказал на Влади за вчерашната ни среща. Казах му, че най-вероятно и днес ще се срещнем.

-Направо си се побъркал. Най-добре ще е да се прибереш в България. Мислех да те карам до пицарията, но виждам че си зает с вършенето на простотии.

Някак си неусетно се прибрах се в квартирата. Щях да се видя с Вики, отново и щях да й кажа всичко, което не успях да й кажа вчера. Преговорих си го набързо. Взех си душ и запалих цигара в очакване, което продължи много цигари. Най-после се обади, за да ми каже, че няма да може, да дойде.

-Добре, може би друг път.

-Може би.

Сякаш в мен се срути Партенонът. Чак след час и шест цигари, с много усилия успях да се изправа от мястото, където ме завари краткия разговор. Леглото ме привличаше неудържимо, но го пренебрегнах. Предчувствах, че ако легна ще умра, а щеше да е тъпо да се случи точно тук.

Повървах малко из квартала. Почти стигнах до спирката на метрото. Всичко ми беше познато и опротивяло. До преди две седмици, никога не бях стъпвал по тези места, а вече имах чувството, че живея тук от години. Две ужасно дълги седмици.

Смених посоката. Трябваше просто да вървя. Когато стигнех кръстовище със светофар, тръгнах натам, накъдето свети зелено, защото не ми пукаше на къде отивам. Опомних се на някакъв площад с шадравани и много заведения. Напълно не познат район. За миг се усъмних дали ще успея да се прибера от тук, но реших да мисля за това, когато му дойде времето. Седнах на една пейка, между шадраваните и се загледах в тълпата пъстри, небързаци хора. Изпуших една цигара и преодолях желанието да запаля втора.

Двама негри продаваха пиратски дискове, на сред площада. Три евро парчето. Разгледах двата огромни статива. Предлагаха всичко – от софтуер и игри до най-новите достижения на гръцката чалга. Бях срещал почти същите търговци със същата стока и на други оживени места в Атина. Преспокойно си джиткаха. Увлечени в диво преследване на нелегални емигранти, гръцките полицаи не ги забелязваха, дори ги бях видял да пазаруват (с отстъпка, предполагам). Замислих се доколко е възможно негрите да са кореняк-атиняни. Май не са, само са със специален статут.

Бях стигнал края на площада. Реших да продължа. После, ако ми се стори, че съм се объркал повече, можех да с върна и да потърся пътя, по който дойдох. Не ми се наложи. Скоро видях Акропола и то значително по-близо, отколкото очаквах.

Шумът на оживените улици ме побъркваше. Дали хората, които срещах бяха щастливи или само така изглеждаха. Ускорих крачките. Не ми се искаше да срещам не конкретно някой, а изобщо никой.

От близкия до квартирата магазин купих бутилка узо, не защото го харесвах, нямаше по-евтин концентриран алкохол. Бях решил да си я изпия и да си легна, но Флоро усети миризмата и ми се представи. Скоро отидох за друга бутилка и се преместихме в неговата стая. И още една бутилка. Румънецът разказваше за скапания си живот, а аз си мислех за моя, като се правех, че го слушам и разбирам всичко, което ми казва. Бях перфектния събеседник с уменията да слушам някой с часове, без значение на какъв език ми говори. Узото свърши и допихме някакво бяло вино, в което се удавиха последните ми спомени.

Не си спомнях кога е свършил българо-румънския запой, но трябва да е било късно или по-точно рано на другия ден, защото към обяд се бе събудила само по-добрата част от мен, онази според която бях зловещ изрод, пияница, лумпен и която ме навиваше доброволно и без много шум да се оттегля в небитието. После се събуди и другата и започна ожесточена битка за възстановяване на хармонията.

Снощи бях решил, днес да се кача на следобедния автобус и да напусна Гърция завинаги. При така стеклите се обстоятелства пътуването ми бе невъзможно. Нищо, утре ще си тръгна със сутрешния автобус. Полежах още няколко часа. Вики се възползва от хаоса в главата ми и веднага се появи и то с такава решимост, че нямаше как да я изместя, а трябваше да я изхвърля. Скочих от леглото и се готвех да си

разбия главата в стената, но нямаше подходящо място. Можех да доближа само стената откъм Флоро, но той можеше да си помисли, че го викам да разпиваме, а това ми се правеше най-малко. Легнах отново и малко се успокоих. Няма вече Вики. Трябваше да свикна с тази мисъл. Тя вече не ме иска и е щастлива с някой друг. Аз съм никой в нейния живот. Абсолютно никой. Но това нищо не означава. Отдавна бях открил, че да искаш да си някой, а все да си оставаш никой в живота на някой не е достатъчно добър повод да бъдеш нещастен, защото да си някой, а да искаш да си никой в живота на някой не е повод да бъдеш щастлив.

9.

Вече повече от час висях на площадчето, от където тръгват автобусите за България, но не чаках автобуса, който замина малко след като пристигнах. Толкова ми се искаше да скоча в него и да си тръгна, оставяйки багажа в онази мрачна бърлога. Вчера този автобус влизаше в плановите ми, но снощи ми се обади леля Ваня. Беше ми намерила работа и трябваше да започна от днес. Може пък нещо да се получи.

Човекът, който очаквах най-после се появи. Отговаряше перфектно на описанието и веднага го познах. Представих се и тръгнахме.

Това, което не влизаше в описанието, но се набиваше на очи бе бохемското излъчване. Потвърди го веднага с извинението за закъснението – тежка вечер, разбира се. Отправихме се към някаква графия, за да свърши някаква работа. После с

автобус през Атина към работното ми място. Беше едно заведение на самия бряг на морето. Жоро обясни, че го разширяват и ремонтират. Трябва да е готово до Великден, т. е. след седмица. След това всички бригади щяха да се преместят в съседното заведение, което бе на същите собственици. Имаше много работа, да не се опасявам. Бях представен на един албанец-алкохолик. Каза нещо на български, звучащо като псувня и пожелание едновременно, огледа се и ми подаде бутилка узо. Докато се чудех какво да направя, Жоро взе бутилката и пое няколко глътки. Последвах го.

-Това е Патрона.

Албанецът поклати глава и се усмихна.

-А, патрона на бригадата! – започвах да сгривам.

-Не, нещо като бригадир е. Патрон му е името.

Погледнах учудено, но нямаше как да го коментирам, само се зачих. Албанецът още стоеше срещу мен, с бутилка в ръка и широко усмихнат. Отпих още три глътки.

Преоблякохме се и започнахме работа. С Жоро трябваше да подготвим колоните пред заведението за пребоядисване.

Към един часа седнахме на обяд и се запознах с другите от бригадата – още двама албанци, един българин, приятел на Жоро, двама румънци и един грък. Допихме някаква бутилка узо, шефа се разходи някъде и потайно измъкна още една разполовена. По-късно забелязах, че на различни места в обекта си крие бутилки и общо взето работата му бе да се придвижва от едно скривалище до друго. И понеже

беше перманентно пиян, не му личеше особено. Пазеше се да не го види някой от организаторите. Организацията на този обект бе твърде сложна за моите разбирания. Жоро ми обясняваше преди обяд, но не мисля, че и той беше на ясно. Имаше главен организатор и цяла банда отговорници за най-различни неща, които си мотаеха цял ден цивилни из обекта. Различните бригади бяха самостоятелни, но зависеха по някакъв начин от всички организатори и т.н.

Следобед отново подготвихме колоните за пребоядисване, макар че бяха отдавна готови.

-Да не ти пука – обясни ми Жоро. – Важното е да се симулира дейност. Цялата работа на гърците е такава – симулация на заетост. Затова са и толкова зле.

Жоро изчезна някъде, а на мен ми стана неудобно да се мотая безсмислено около колоните и тръгнах да го търся, евентуално, за да ми поставят някаква друга задача. Когато го намерих се оказа, че работния ден е свършил. Албанците останаха да си допиват в нещо като лабиринт зад кухнята. Другият българин – Наско – бе дошъл с колата си и тръгнахме с него. Изпихме по една бира в капанчето до автобусната спирка. Възникна предложение да продължим в една българска кръчма, но го пренебрегнах с извинението, че съм изморен. Отказът ми бе спонтанен и необмислен и още преди да стигна до квартирата вече съжалявах, че не продължих с тях.

Полежах четвърт час и излязох с идеята сам да намеря българската кръчма, но стигнах до спирката на метрото и размислих. Утре трябваше да съм от седем на

работа, не бе подходящо време за добро пиянство, а и наистина се чувствах уморен. Легнах си рано и на сутринта едва отлепах. Пристигнах преди всички.

Отново ме пратиха на колоните. Взех си шкурка и отидох да ги подготвям за боядисване. Към десет пристигна бригадирът. Имах усещането, че очите му ще изхвърчат в търсене на нещо за пиене. Облече си един изцапан гащеризон, в който приличаше на бояджия и тръгна из обекта. След като „закуси”, дойде при мен. Погали колоните, каза: „браво” и с жестове ми обясни, че трябва да продължа, без да си давам зор. Учудих се и продължих. Както казваше Жоро нищо не е достатъчно безсмислено, щом ти се заплаща, за да го извършиш. След час ме извикаха в лабиринта. Сякаш не бяха ставали от снощи – седяха на същите места и си поркаха. Жоро им правеше компания. Подадоха ми бутилката. После седнахме да обядваме. Узото свърши, но аз бях подготвен за този развой. Извадих една бутилка и казах, че черпя за новата работа. Докато се завъртя и свърши. При това бяхме само българо-албанската част от бригадата. Отпуснах се по примера на Жоро върху един куп дунапрени и дремнах двадесетина минути. После ме пратиха да мина колоните на първа ръка. Наско забеляза как тормозя валяка и дойде да ми покаже. Покрай строежа на къщата бях добил известна представа от някои строителни дейности и си мислех, че нямам проблеми с нещо толкова просто като бояджийството. Уви! Добре, че наблизо не се мотаеше някой от албанците. Схващах бързо и веднага, след като ми бе показано, започнах с такава лекота, че чак ми доставяше удоволствие. След половин

час колоните бяха минати. Жоро чегърташе наблизко едни саксии и му се похвалих, че съм готов, което не само не го впечатли.

-За къде си се разбързал? Сега ги мини отново и по-бавно или поне се прави, че до изкусуряваш нещо.

Нещо не схващам, мислех си, че целта е да се отхвърля работа и трябва да се работи бързо.

-Ако някои от организаторите на обекта се загледат, ще се учудят защо плащат за една дейност, да речем 300 евро, когато някой, който за първи път хваща валяк я върши за 30 минути.

Започна да ми просветва. Върнах се при колоните.

Малко преди пет се събрахме цялата бригада. Патрона раздаде заплати. Жоро ми преведе, че имам две надници по 35 евро и още 30 евро за 4 извънредни часа – перония. Не ми бе особено ясно откъде се взеха тези извънредни часове, а и вчера дойдохме след девет и половина, но не беше подходящ моментът да уточнявам. Получените 100 евро бяха най-лесно изкараните в целия ми емигрантски адвенчър.

На другия ден щях да почивам. Щяха да работят само албанците и Жоро, защото другите бригади не бяха ни освободили достатъчно фронт за работа. Представих си как ще работят. Дано не се отровят.

Наско се разсърди, сигурно, защото нямаше да работи утре и изфиряса незабелязано. С Жоро пихме по две бири в същото капанче, където свърши и

вчерашния работен ден. От два дни му разказвах своите истории, сега слушах неговите.

След като се развел с първата си жена, преди 12-13 години, тръгнал за Канада, но някак си стигнал до Холандия и решил да остане там. Не познавал никого, но и хората от ниската земя, по онова време, не били общували с българи, та го приели много радушно. Работел много, изкарвал добри пари, залюбил се с една холандка и започнал да си подрежда някакъв живот. След края на първата година започнал да учи холандците да пият, тъй като му се сторили много скромни в това отношение. Разделил се с холандката и започнали изцепките. При поредната изпотрошил всичко в някакъв бар. Работодателят му се застъпил за него и отървал панделата, но го депортирали. В родния му град го нарекли Жоро Холандеца. Така го наричаха и тук, но още не знаех. Тази сутрин Патрона ме пита: "Къде е Холандеца?" и се зачудих за какъв холандец става дума. Помислих, че така наричат някакъв бояджийски инструмент.

Бирата свърши, искаше ми се да продължим някъде, но той бе подредил множество запои през последната седмица, та се чувстваше зле и каза, че копнее за мига, в който ще се прибере и ще падне в леглото. Малко разочарован, хванах автобуса към квартирата. Флоро беше все пак някаква алтернатива. Купих две бутилки узо и се прибрах. Бях в чудесно настроение. Вече имах реална представа как се изкарват пари в Гърция и вече вярвах, че всичко лошо е минало. Предстояха ми само хубави неща.

Смътно си спомням, че Флоро настояваше да отида за друга бутилка, навярно съм бил достигнал непозната степен на пиянство, в която погълнатия алкохол да ми се струва достатъчно, но не помнех как съм си легнал.

Събудих се без каквито и да е признаци на махмурлук, което ми се стори твърде необичайно. Беше минало обяд. Обадох се на Влади. Щеше да е на работа от шест, така че имаше време да се видим. Тръгнах към квартирата му. Копнеех да се похваля на някой за новата ми работа.

Слизайки от метрото, ме спряха двама униформени. Искаха нещо и макар че бях понапреднал с гръцкия не разбирах и думичка. Краката ми изтръпнаха. Винаги съм знаел, че когато нещата ми започнат да се подреждат, щеше да ми се случи нещо такова. Единият ме хвана под мишница, можех да се изскубна и да избягам, но нямаше смисъл. На перона гъмжеше от униформени. Е това е, гръцкия ми период отиваше към своя край. Другият униформен стоеше малко встрани и от време на време протягаше ръка към някой от слизащите, те си показва документите и продължаваха. Едно момиче им показа най-обикновено билетче. О, това го можех и аз, само дето се бях панирал и едва го изрових от джоба си. Те го разгледаха с известно недоумение и скочиха в потеглящата мотриса. Останах почти сам на перона. Едва се отърсих от завладялата ме скованост и бавно поех към ескалаторите. После ми стана, чак, смешно. И така захилен пристигнах в квартирата на Влади. Отказах уискито. След снощната узоизцепка бирата бе най-жадуваното преживяване. Влади също беше в приповдигнато настроение. Бе си уредил великденска ваканция, което за

работещите тук чужденци бе почти невъзможно и щеше да пътува за България. В друг ден. Не беше си ходил от повече от три години, от както бе дошъл. От скоро имаше документи на редовно пребиваващ. Хрумна ми да изпратя по него пари, за да започна с погасяването на заемите си, дори можех да взема от него малко на заем, после лесно щях да ги възстановя. Особено ме притесняваше ипотечния кредит – бях с четири вноски назад. Другата събота щях отново да получа заплата – поне 200 евро.

-Лесно ще изпратим пари, първо стъпи на крака.

Отидох до магазина за още бира.

10.

В понеделник имахме много работа. Минах на първа ръка стотина квадрата стени в кухненските помещения. Вчера наред с другите изпълнения, албанците се бяха скарали нещо с организаторите. Жоро каза, че после ще ми разкаже, но почти не се видяхме през целия ден. В три часа Патрона обяви, че можем да си тръгваме. От седем до три ми бе работното време, ако работехме до по-късно се заплащаше извънреден труд, но днес нямаше такава възможност. Холандеца тръгна с албанците. Бързаха много, изчезнаха преди да съм се преоблякъл. Наско ми обясни, че са наели някакъв апартамент за боядисване, между другото и трябва спешно да го завършат. Затова и свършваме толкова рано. Явно не му харесваше да пропуска извънредни часове и бе доста ядосан. Предложи ми да пием по бира и се съгласих. Почти не бяхме разговаряли с него, щеше да е интересно, макар че не ми допаднаше особено.

С Холандеца се познавали от ученическите години. Бил една година по-малък от него. Разказваше ми историите му, а те бяха доста забавни. Оказа се, че и Наско е имал магазин, но го затворил, когато близо до него отворили хипермаркет и тъй като нямало с какво друго да се захване се обадил на Жоро, с когото преди това имали някакви бизнес отношения и пристигнал тук. Преди две години.

Първата бира не я усетих, защото бях много жаден, но втората ми се стори отвратителна и погледнах етикета. Не успях да разчета името, но разбрах че е произведена в Гърция. Влади спомена веднъж да не пробвам, изобщо, гръцка бира. Гърците са далеч от приготвянето на вълшебното питие, те правят успешно портокалов сок. Беше единствената бира, от която мога да изпия две бутилки и да не желая още една. Споделих впечатленията си. Наско каза, че му се струва съвсем нормална, но той не разбираше от бира. Както и гърците.

Прибрах се в квартирата и се отпуснах в леглото. Вики се появи моментално и прилегна тихо до мен. Разговаряхме за любовта.

С Вики не успяхме да се бракосъчетаем. Още говорех за нея като за „жена ми“, защото много дълго бе моята жена. Отначалото се дърпах, после нямаше време, а покъсно не виждах смисъл да се женим. Вярвах, че сме обречени един за друг и нещо повече – смятах я за доживотна присъда. Завиждах малко на семейните. Те поне, имаха вариант да се разведат (амнистия). Последното лято, преди да замине за Гърция, решихме да го направим и добре че не успяхме, защото само щяхме да потвърдим изтърканата максима, според която бракът убивал любовта. Всъщност,

това не би трябвало да е така. Бракът и любовта са коренно различни неща, което не означава, че не трябва да се смесват. Достатъчно е да не се приема брака като каторга, а любовта като задължение.

Любовта е вечност. Чрез нея излизаш от времето и се докосваш до божественото. Затова, макар и неосъзнато всеки иска да бъде обичан. И никой не знае, защо толкова голямо значение се отдава на любовта и защо е този дълбок копнеж по любовта. И докато не я познаеш правилно, ти нито ще можеш да обичаш, нито ще бъдеш обичан. Възприемаме любовта като страх от нещо, страх, че ще пропуснем нещо важно в живота. Любовта няма никакво значение извън нея, тя съществува единствено в себе си и само за себе си. За жалост не е като парите, да можем да я спестим или натрупаме и да я извадим, когато сме тъжни и сами, не и шикозен тоалет, с който да се появим на прием и всички да ни забележат (макар че когато се появим някъде грейнали от любов, не може да не ни забележат). Любовта е нещо, което може да ни се случи. Тя не гарантира, че ще бъдем щастливи, нито по-малко самотни. Да, любовта не е средство, чрез което да постигнем щастие (иначе щастieto ще се обезсмисли) или нещо друго в живота. Любовта е най-непрагматичната и парадоксална функция на нашето съзнание. И само толкова. Бракът... всъщност, нищо съществено не мога да кажа за брака. Преди години, в Свищов, един пияница ми обясняваше, че брака е като да бръкнеш в чувал със змии, с надеждата, че ще извадиш смок, но винаги изваждаш пепелянка и винаги си доволен от избора си. (Сигурно си казваш, каква невероятна пепелянка!) Нищо не схванах от това

сравнение, но го запомних с надеждата, че един ден ще уловя закодираната философия. И като че ли, успех – това си бе абсолютна простотия и пълна безсмислица, както и самия брак.

Жоро ми се обади ми се към десет. Утре нямаше да сме на работа, изобщо да не се вясвам на обекта. Защо? Нямало как да ми обяснява причините. Щял да ме извести кога ще продължим. Предполага, че ще е скоро. Добре.

Разсъблякох се и си легнах, макар и да съзнавах колко невъзможно е да заспя. Стаята се залюля, но само за миг. Не ми се бе случвало през последните дни. Не упорствах дълго, облякох се и тръгнах по улиците.

11.

Холандеца не се обади на следващия ден. Живеех в пълно неведение. Свързах се с Влади, но го уцелих много зает. Каза, че ще говорим по-късно и се обади на другия ден на път за летището. Само успех да му пожелаая му приятно прекарване в Родината. Звъннах на Жоро, но той не ми отвори. Започнах да си мисля, че са ме изхвърлили от работа и му бе неудобно да ми го съобщи.

Възобнових дългите разходки и Вики се завърна трайно в мислите ми. През последните дни се вясваше епизодично. Нормално е когато човек остане без работа да започне да си мисли за глупости. Безделието ражда пороци – казвали древните мислители. Моите се бяха родили отдавна, при други обстоятелства. Сега безделието можеше да ме побърка.

Беше страстната седмица, според православието. Атина се готвеше да празнува възкресението на Спасителя, потънала в нечистоплътност. Чистачите стачкуваха от няколко дни. Подходящо време за стачка – някой с извити ръце можеше да ги чуе. Контейнерите за боклук едва се забелязваха сред купчините отпадъци, които в потесните улици заемаха целия тротоар и част от платното. От всякъде се носеше ужасна смрад и рояци мухи. Със сигурност бях единствения, който се разхождаше безцелно из улиците.

В четвъртък се събудих рано, макар че почти не бях спал. Болеше ме главата, при все, че снощи не бях пил, това бе като да ти се счупи молива без да си написал и дума с него. Нещо ми се правеше, но не знаех какво. Предположих, че трябва да съм гладен и отворих добре заредения хладилник. Нищо не привлече вниманието ми. Включих котлона, за да си направя кафе, но се отказах. Изпуших няколко цигари и легнах отново, без илюзии, че ще заспя. Към девет ми прилоша от цигари и тръгнах да се разхождам. Сигурно от мръсотията по улиците, бях пипнал някаква вирусна инфекция. Нямах време да боледувам. Както си въобразявах, всеки момент можеха да ми се обадят, да започна работа. От някаква аптека си купих антибиотици, върнах се в квартирата и изпих една ударна доза. Полежах малко и излязох отново. С автобус отидох до заведението, където работих три дни. От спирката изглеждаше пусто. В двора нямаше коли, входната врата беше затворена. Искаше ми се да приближа и да го разгледам отблизо и тъкмо, когато се реших и тръгнах, отнякъде изникнаха две полицейски коли и се отправиха в същата посока. Спяха пред входа и останаха там.

Върнах се на спирката и се качих в първия автобус, който не бе точно моя, но ме устройваше донякъде. После щях да повървя пеша и без това нямаше какво друго да правя. Петте спирки, преди моята, от където се отклони автобуса, се оказаха прилично дълго разстояние и вървах повече от час, но когато стигнах до квартирата ми се сториха недостатъчно и продължих нагоре към Акропола. Седнах на пейките пред Дионисиевия театър и изпуших две цигари загледан в пъстрото множество безгрижни туристи. Събрах сили и се прибрах по един нов, неизползван досега маршрут. Вече бях достатъчно изморен и имах апетит. След като похапнах, без проблеми заспах. Събудих се с ужасно главоболие. Ударих още една доза антибиотици. Опитах се да се свържа с Жоро, но безрезултатно.

Флоро разбра, че съм буден и ме повика. Отидох до периктъла да му взема вино и цигари. Разчиташе на моята компания, но го разочаровах и тръгнах. Бях решил да отида на гости у Холандеца. Не знаех точно къде живее, но вярвах, че ще го намеря. От разговорите ни бях запомнил някои ориентири. Когато пристигнах, някъде около квартирата му, го потърсих отново. Беше доста изненадан и аз, защото си вдигна телефона.

-Щом си на платия Ватин, намери улица Виктор Юго и ще видиш българската кръчма.

-Точно това се готвех да направя.

Отвън имаше три маси и кой знае защо бяха празни в прохладната, приятна привечер, а вътре беше препълнено. Помещението бе малко. Обстановката

напомняше селски хоримаг от епохата на рокендрола, но влизайки усетих някаква приятна тръпка като при сблъсък с положителна енергия. Явно я усещаха и посетителите. Две от петте маси бяха събрани и около тях бяха приятелите на Жоро Холандеца. После разбрах, че всички тук са приятели и разговаряха, сякаш са в една компания. Отказах да пия, заради антибиотиците. Очаквах веднага да чуя, че няма подобър антибиотик от алкохола и го чух, малко по-късно пропих. Кой ли би могъл да издържи на словосъчетанието „домашна гроздова“, след половин година експерименти с всевъзможни пикни. До тук никакви изненади.

Жоро разказа за нашата работа. В понеделник към четири, малко след като сме си тръгнали, пристигнала полиция. Обекта нямал разрешение за ремонт, което струвало значителна сума, а пък разширението му към морето било незаконно от всякъде. Арестували Панайотис – главния организатор и четирима от работниците с нередовни документи. Излизаше, че съм извадил късмет. Другите организатори обещаха, че до два-три дни нещата ще се оправят. Вчера, след обяд му се обадили албанците. Отишли на работа под прикритие и участвали в страхотен екшън след полунощ. Полицейски коли, два хеликоптера, телевизионни камери. Отново имало арестувани. Жоро и Наско издълбали пясъка и се проврели под оградата в съседното заведение и там дочакали утрото. Един от присъстващите каза, че е гледал репортажите тази сутрин.

Някой от съседната маса ми поръча ново питие. Щом съм приятел на Холандеца, значи съм и техен приятел. На нашата маса останахме само двамата с Жоро.

Кръчмата се изпразваше, макар че беше твърде рано. В България по това време хората засядаха някъде.

-Тук е така – обясни Холандеца с мрачна въздишка. Въздъгнах и аз, защото това „тук е така” ми бе омръзнало още в Испания. – Всеки бърза да се прибере във фалшивото си семейно огнище, което е създал далеч от истинското. Идват и преди да са си намерили работа вече са се чифтосали и стават такива домошари, че ме хваща яд като ги слушам.

Жоро вече бе порядъчно пиян и сякаш разочарован от всичко. Бях му разказвал моята история. Поинтересува се как се развиват нещата, но само, за да насочи разговора към жените, а и за какво да си говорят двама мъже в подобна ситуация. На мен не бе ми сред любимите теми, но и нямах много възможности да изкажа мнението си. Някои концепции на Холандеца ме впечатлиха и се помъчих да ги запомня, за да ги обмисля на трезво. Жоро твърдеше, че всички жени полудяват когато наближат четиридесетте. Беше се женил три пъти. Първият път за жена няколко години по-възрастна от него. Всичко вървяло чудесно, докато госпожата не навършила 40 и внезапно всичко рухнало. Оженил се отново, но и следващата му жена наближила опасната възраст и нещата започнали да се повтарят с удивителна точност. И третата му жена в един момент започнала да прилича на другите, макар че няколко години била съвършено различна.

-Е, как може да се обясни това?

-Не знам. Освен да си прав, че като станат на 40, нещо думка в главите им. Като самолет минаващ звуковата бариера. Тя и Вики приближава тази възраст.

-Коя беше Вики?

Все пак, внимаваше в разговора.

-Сега си търся жена над 40, за да няма изненади.

-По твоята логика трябва да има много свободни от тази възрастова група, така че не трябва да имаш проблеми. – Бе ми достатъчно ясно, че проблеми съществуваха.

-Търся си.

Тъй както циганин си търси работа и все си търси, но и внимава да не си намери, така и той си търсеше жена, с която да са неразделни. Знаех го по себе си. Преди да срещна Вики и аз проведох едно такова въздълго търсене. Къде ли не търсих – от кръчма в кръчма, от купон на купон. После...

Жоро вече не пиеше, но сякаш ставаше все по-пиян. Фъфлеше и не разбирах какво ми говори. Аз продължавах да пия и ми се струваше, че изтрезнявам. Предложих да тръгваме. Добре, но не преди да изпием още по едно. Наложих се да допия и ракията на Жоро, преди да станем. Краката му бяха омекнали и почти го носех. Не беше никак лек. Ако знаех, че ми предстои такова мероприятие, щях да потренирам сутринта. А и Холандеца имаше доста буйно пиянство. Бе едва десет часа. Животът в Атина по това време достигаше апогея си. Улиците бяха оживени, дотолкова, че все ти се струва, че колкото и да внимаваш, ще блъснеш някой. Добре, че се забелязвахме отдалеч и хората ни правеха път, отбивайки в страни, сякаш бяхме с пусната сирена.

Той крещеше, псувайки на български, после превеждаше. Бях трезвен, щом се притеснявах. Помолих се да не попаднем на полицаи и точно в този момент една полицейска кола спря на двадесетина метра пред нас. Краката ми се леко подкосиха и за малко не се проснахме. Не можех да го оставя, а нямаше как да преминем незабелязано. Подготвих се да бъда арестуван. Разтърсих Жоро и му казах да се стегне, защото насреща има полиция. Не знам как ме разбра, но се промени. Като в някакъв сън минахме, фино олюлявайки се, покрай полицейската кола. Единият от полицаите бе спуснал стъклото и ни разглеждаше. Сигурно нямаше как да предположи, че съм нередовно пребиваващ и толкова нагъл. Едва завихме зад ъгъла, Жоро ме накара да го пусна и се изпика зад един камион, изпълвайки ме с ужас. Приблизително се крепеше на краката си. Неусетно бях приклепнал, вече бях сигурен, че ако се появят ченгета, ще отлепя със свирене на подметките. Поехме отново. Отнякъде му беше хрумнало, че трябва да ми намери жена, отбихме се в едно заведение и ме представи на сервитьорката. Каза й, че ще я чакаме под колоните, срещу Новотела.

-Защо не седнете тук? След малко свършвам.

-Нали знаеш, колко се обичаме с твоя шеф и както съм се налял, ако се появи ще стане...

А тя го очакваше да се появи.

Седнахме на стотина метра по-нагоре в улицата в друго заведение. Въпреки протестите ми Жоро поръча по едно уиски.

-Трябва, приятелю, когато паднеш от коня, да се качиш веднага, колкото и да те боли, иначе може никога, вече да не яздиш. Какво ще кажеш за мацката?

-Бива.

-Живееше тук с мъжа си. Заминаха си преди година. Развели са се и тя се върна сама преди три месеца. Търси си сериозна връзка... Точно като за теб.

-А защо не за теб?

-Много е млада за мен. – Странно, когато говореше заваляше думите и фъфлеше, но разсъждаваше удивително трезво, дори мъдро.

-А, да. Няма четиридесет, но и няма скоро да ги навърши. Имате достатъчно време.

Дойде някакъв негов познат, явно грък и започнаха да си говорят на гръцки. Оня се нещо възхити и ни поръча още по едно уиски. Оставих ги за малко и отидох да си купя цигари, а когато се върнах вече се караха. Гъркът ми се стори много обиден и си тръгна. Жоро се опита да ми обясни нещо, преди да положи глава на масата и да заспи. Чудех се какво да предприема. Единственото, което ми хрумваше бе да си допия уискито, защото пречупвайки оскъдната светлина, изглеждаше чудесно. Вече не ми пукаше от нищо. Запалих цигара и се отпуснах на стола в нещо като нирвана. Пристигна Звездица. За малко да пропусна, да забележа колко е красива.

-Какво се е случило с Жоро, от две години го познавам и не съм го виждала в такова състояние.

-Не знам точно. Когато акостирах в българската кръчма, той вече бе отплавал. После пихме, опитвайки се да го догоня.

-Добре е, че не си го догонил. Какво ще правиш сега?

-Ще го изчакам да си почине и ще го отведа в квартирата му, ако успее да ми я покаже.

-Ей там е. Аз трябва да тръгвам, не мога да остана. Съжалявам!

-Разбирам те.

-Ще се видим друг път.

Жоро направи един необмислен жест и за малко не обърна второто си уиски. Улових чашата във въздуха и я прелях в моята, за да не рискувам излишно. Той се изправи, каза едно особено сложно изречение, вероятно на гръцки и положи глава отново. Нямах за къде да бързам. Дори, вече си мечтаех, как Жоро ще се събуди и ще предложи да пием още по едно. И защо не, само че нямаше как да се случи, защото пристигна съдържателят и започна да буди моя приятел. Момичето, което бе зад бара почистваше вътре, явно трябваше да затварят. От опит знаех, че разбудването на заспал на масата 120 килограмов мъж не е просто мероприятие, затова се включих и след десетина минути постигнахме частичен успех. Изправихме го на крака. Съдържателят ми помогна да го изнесем на улицата, погледна ме със съчувствие и го остави в ръцете ми. Героично го задържах няколко минути, преди да се строполим. Измъкнах се от прегръдката му и се изправих бавно. Сега, вече, не знаех какво да предприема.

-От далече ми се стори, че се биете. Той Жоро има такива навици, иначе е готин.

-Забелязах. Не можеш да си представиш, колко се радвам да те видя.

-Давай да го вдигаме и да се омитаме бързо, че могат да се случат много неприятни неща.

Подхванахме го от двете му страни и го повлякохме. Наско живееше в същия блок на петия етаж. Жоро живееше на покрива и приличаше на Каралсон, но нямаше перка на гърба. Натъпкването в асансьора, отключването на решетката, на стълбището след последния етаж и преодоляването на последвалите стъпала бе изпитание много по-тежко от всички във Форд Бойар. Сякаш като за награда попаднах в най-бохемската квартира, която някога бях виждал, а имах богат опит по отношение на квартирите.

Оставихме Жоро на леглото. Наско си тръгна веднага. Трябваше да го последвам, ако исках да ползвам някакъв обществен транспорт, но бях разпилял цялата си пиянска енергия. Разтребих един фотьойл и се отпуснах. Запалих цигара и се огледах за пепелник. О, те бяха навсякъде, разположени като звездите в съзвездието Орион и всички – препълнени. Масата пред мен бе затрупана с български вестници и списания. Изрових една книжка и я прелистих, заинтригуван от заглавието: „ЦИГАРАТА – ФИТНЕС ЗА СЪРЦЕТО”. По всичко личеше, че съм попаднал на епохален труд. Веднага разбрах, че трябва да мина на по-сериозни цигари, тези които пушех бяха леки.

В хладилника имаше бира. Отворих си една и излязох на покрива. Разкошно. Цялото това пространство бе тераса. Тук можеше да се завихри страхотен купон, а и по всичко личеше, че се вихрят често.

Приближих северния край, откривайки чудна гледка. Градът се готвеше да заспи. Бирата свърши неусетно и си отворих друга. Можех да тръгна пеша, и да се прибера след малко повече от два часа, но щях да изтрезнея. Избутах Холандеца до стената и легнах до него.

12.

Леля Ваня ме покани на обяд в неделя. Беше Великден..., за някои. Седяхме на терасата със невероятната морска панорама, пред отрупаната трапеза и пиехме узо, а на мен ми бе впечатляващо тъпо. Все пак, не бях сам, точно в този ден, на суха храна в квартирата. Леля Ваня бе много мила и добра жена. Разказваше за пристигането на Вики и за живота ѝ в Гърция. Не го правеше умишлено. Почти не я слушах. Вдълбан в себе си, си представях, как Николай Бареков преразказва „Малкия принц”. Обядът бе чудесен – агнешко по стара гръцка рецепта (навярно от времето на Дионисий). Вики разпитваше пияницата от третата планета, защо пие. В хладилника имаше много бира. Прецених, че не мога да я изпия и се отпуснах. Е, каквото можем, ще помогнем, както казваше един от любимите ми приятели. В такива случаи, дори надхвърляме възможностите си.

Бирата не беше толкова много. Новините следваха една след друга. Мъжът от четвъртата планета се бе захванал с нещо много несериозно – учеше Вики да смята. А аз трябваше да тръгвам, някак си го подразбрах. Все пак, бях поканен на обяд. Тръгнах си, малко преди мъжът от петата планета да запали червения фенер.

Автобусът дойде неочаквано, едва бях запалил шестата си цигара и пътувах стотина спирки. Опитах се да се свържа с Холандеца, но телефонът му бе изключен.

На тръгване от Варкеза, леля Ваня ме натовари с една голяма чанта с лакомства и няколко бири, въпреки протестите ми. Реших да ги споделя с Флоро, който както обикновено седеше на тъмно и пиеше вино. Остана очарован от жеста ми. Обясни ми, че от утре спира с този начин на живот и тръгвал да си търси работа. Повтори го десетина пъти, за да си повярва. Малко преди полунощ отидох за още вино. Флоро ми разказваше как празнуват Великден в Румъния. Малко се изненадах, че Румъния е преобладаващо православна. Бях във фазата, в която разбирах гръцки, което означаваше, че трябва да си лягам.

На другия ден направих един изключителен преход. Не ми се вървеше, сигурно заради следпиянското неразположение, но го правех на инат и за да не изхитрувам, и да се върна в квартирата, се отдалечих максимално по непознат маршрут. Стигнах малко площадче. Обиколих го и ми се стори, че ако тръгна по съседната на улицата, от която дойдох, ще стигна булеварда, минаващ недалеч от квартирата ми. След няколко километра установих, че съм се заблудил, и се опитвам да се загубя. От тук Акропола не се виждаше, слънцето бе почти перпендикулярно. Спрях и се огледах.

Много странно място. Не се виждаше никаква спирка на обществения транспорт. По интуиция свих в дясно, повървях половин час, преди да прекося една градинка и да видя спирка на трамваите. Вече бях в познат район, на десетина минути път от квартирата.

Отправих се към Акропола. Седнах на една от пейките пред долния вход. Тук бяхме идвали с Вики. Скоро не бях се изморявал толкова. Не бях изпусил още първата си цигара, когато видях приближаващите ченгета – четири двойки, от всички страни. Двама спряха на няколко метра от мен, пред едно момиче и го заговориха. Нямах никакви съмнения, че следващия обект на проверка, щях да съм аз, дори ако успееш да спря да треперя като посочен с пистолет. Станах много внимателно и напрегнах цялото си самообладание. Като в някакъв сън прередих една група туристи. Купих си билет и влязох в Акропола. Никога не съм си и помислял, че това може да ми се случи. Всъщност да съм го направил отдавна.

Отначало помислих, че ми се е сторило, но когато приближих, установих със сигурност, че екскурзоводката говореше на руски и знаеше малко повече от мен.

Бях чел много за мястото, на което се озовах. Сега, застанал очи в очи с действителността всичко прочетено ми се струваше семпло и неточно, трябва да се измислят нови думи, за да се опише този хълм. Ако някой твърди, че знае защо Акрополът е величествен, възхитителен, неповторим... със сигурност лъже, както се казваше някъде.

Заслушах се в разказа на екскурзоводката. Не приличаше на гъркиня с тези светли коси и очи, а и имаше страхотна фигура. Беше удоволствие да я разглеждам.

Четири големи сгради се издигаха на хълма, по който се изкачвах с руската група. Пропилеите – монументална порта с колони в дорийски стил, храмът на богинята Нике, който се намираше на страничното укрепление при Пропилеите с колони в йонийски стил, Ерехтейонът – комплекс от светилища върху стъпаловидна основа с открита „Зала на девойките“, чиито колони бяха във вид на женски фигури. Партеонът е най-голямата постройка на Акропола. Бил е храм на богинята Атина и паметник на славата и възхода на града Атина. Макар и в развалини от времето и човешката глупост, четирите сгради мълчаливо свидетелстваха за разцвета и величието на първата демократична държава.

Отделих се от групата и се изкачих сам на Партеона. От тук всичко изглеждаше нищожно. Притворих очи и потапяйки се във времето, се опитах да си представя как е изглеждал някога този хълм, дано на някой не му хрумне да го реставрира, а като че ли точно това се готвеха да направят. Тези сгради не можеха да съществуват извън времето.

13.

В неделя ми се обади Влади. Беше си пристигнал и ме покани на гости. Това бе най-радостното обаждане за последната седмица, други нямаше. Тъкмо бях приключил с предобедната разходка. Хапнах и легнах да поспя. Бях твърде

развълнуван за да го постигна, а и трябваше да обяснявам на Вики причините за някои недоразумения в нашата връзка. От няколко дни водехме този разговор.

Към четири часа си помислих, дали да не тръгна пеша. Щях да стигна до седем. Не бях пробвал, но маршрута ми бе ясен. Нищо и никакъв преход за моите възможности. Но щях да стигна и да изглеждам като парцал, докато не се напия. Отказах се и легнах с някаква надежда. Спах почти час, после още час се мотках и тръгнах.

Влади беше сам, но по подредената маса личеше, че очаква и други гости. Тъкмо бе излязъл от банята. Запихме. Разказах му новите си приключения.

-Не мога да разбера, защо се мотаеш все около Акропола. Там винаги има полиция.

Като се замисля – беше прав. А защо го правех? Явно ме привличаше по някакъв начин. Опитах се да го обясня, но не се получи.

-Нещо ново с Виктория?

-Не съм я чувал от предпоследния път, когато бях тук.

-Това е добре, вече се страхувах, че може да си извършил някоя простотия. Може да ми се разсърдиш, брадчет, но ще ти кажа направо, че тази жена не бе за теб. Прозрях го, още когато ми я представи в България, преди десет години и се чудех как я изтърпя толкова дълго. А това, което се случи тук беше напълно закономерно. Както казваше един приятел: „веднъж се влюбих в чистачка и тя ме заряза, когато срещна първия чистач”.

-Не съм особено съгласен. Спомняш ли си каква отрепка бях преди да я срещна.

-Помня, дори едно твое изказване: „За да се хване някоя с мен трябва да е ненормална, а като е ненормална, за какво ми е!“.

Развеселихме се. Бях забравил за това мое прозрение.

-Имаше и други подобни. „За да се оженя, трябва някоя да ме отнесе до олтара, а как бих се оженил за такъв мутант.“

-Вики не бе толкова ненормална, макар че нямаше нищо против да живее с мен.

-Море, не беше. А тук, като дойде какви глупости вършеше...

-Зная. Но не бива да я съдиш толкова строго. Стремежът към хубав живот е също повик на сърцето. През последните няколко години, взех поредица от несполучливи решения и минах от страната на губещите. И след като вече не бях в състояние да й осигурявам живота, който иска, нормално е да ме смени, с някой, който може. Всъщност, аз я изпратих в Гърция. Твърде хазартно. Заложих всичко на една карта и загубих. Това е.

Трябваше да преустановим разговора, защото пристигна съквартиранта на Влади с приятелката си. Изпушиха по две цигари и се оттеглиха в спалнята, за да се забавляват.

-Най-вероятно Мишо ще ме напуска другия месец и ще дойдеш да живееш при мен. Само да видим, как ще ти намерим работа. Пътувах с един човек в самолета и се разбрахме да му се обадя в сряда. Обеща ми. Ще видим какво ще стане.

Олекна ми значително. Задавах се светли перспективи. Ракията бе разкошна и имаше цели два литра. Налях си още една чаша. Пристигнаха двама приятели на Влади. Познавах ги от предишното ми идване, както и Маргото, която дойде малко след тях. Най-добрата приятелка на Вики. Чудя се колко големи кавички да сложа. Не зная как го направи, но още се наместваше на стола и вече се заговори за бившата ми приятелка. Въпреки оказаното ми внимание, отказах да взема отношение. Вече ми беше бивша, даже можех да не се преструвам, че не ми пука. Малко се ядосах, но не го показах. Присъединиха се Мишо и мадамата му и се заформира компанията, наречена комитет по посрещането ми през септември. Почти. Влади забеляза, че не се чувствам особено комфортно и се зае да сменя темата с традиционната. Кой къде работи, какви пари получава, колко харчи... Парите...

-Какво ново в България?

Нищо особено. Върлуваше невъобразима дефлация. Правителството не смогваше да изхарчи бюджетния излишък за следващата година. Народът живееше пощастливо, от когато и да е било, дори отколкото при строителството на социализма. Прехранваше се с рекет, отвличания и средства по различни програми.

Загледах се в Маргото. Колко много приличаше на Вики. Преди не бях останал с такива впечатления. Същите жестове, същия смях, дори гласът ми напомняше гласът на бившата ми приятелка. И в лицето имаха някои близки черти.

Вече се чувствах пиян. Никога не съм успявал да си го обясня. Понякога изпивам феноменални количества алкохол и съм трезвен като лимонче, а друг път се

умъртвявам с ученическа доза. Смятах че е въпрос на настроение, но забелязах, че няма ясно изразена закономерност – случваше ми се и когато съм много весел, и когато ми е ужасно тъпо. Сега бях между двете състояния. Не бе свързано и с умората. Може би когато съм изморен понасям малко повече алкохол, но пак е относително. Увлечен в размисли за пиянството си напих още повече. Спомням си, че Влади не ме пускаше да си тръгна, но в това състояние не подлежах на спиране. Пътуването ми с метрото си остана мистерия, като възникването на водата на нашата планета, само че втората някой ден, някой ще разбули.

14.

Повече от седмица не бях се чувал с Холандеца. GSM-ът не вършеше работа в този случай, а и без друго по цял ден скитах из улиците, така че се отправих към платия Ватин. Отбих се в барчето, където работеше Звездица. Беше на работа и дори ме позна. Нямаше други клиенти и след като ми донесе кафето, седна при мен. Не била виждала Жоро от онази вечер. Говорихме си за разни неща, почти час и ми стана неприятно, когато пристигна шефа й. Каза, че е на работа до три, после трябва да поспи, защото снощи е работила до късно, но привечер няма нищо против да се видим. Разбрахме се за седем. Тук някъде.

Вчера бях на работа. Флоро ме заведе на обекта, който си бе намерил, за да му помогна. Изкъртихме 140 квадрата теракот и мазилка, с които напълнихме 96 чувала (само някои тежаха повече от мен) и ги свалих до контейнера зад сградата. За тази

каторжна дейност ми бяха заплатени веднага 50 евро – сламката, за която се улових, за да не потъна финансово. Всъщност бях потънал. Нямахме възможност да продължа, да работя. Съквартирантът ми и още един румънец щяха да слагат новия теракот през следващите дни. Имаше и друг обект. Обещаха ми, че ако го вземат, ще ми намерят работа.

Наближаваше обяд. Беше започнало да напича. Тук слънцето става страшно още първите дни на май. В българската кръчма имаше малко клиенти. На масата до бара седеше Жоро.

-Най-долната човешка черта е неблагодарността. Неблагодарността бива три вина: гадна, особено гадна и отвратително гадна. С първата се сблъскваме всекидневно, тя е само донякъде резервирана за най-близките ни и за приятелите. Колко често пропускаме да кажем: „Благодаря!” на някой, който е направил нещо за нас. И дори си го мислим, но не го казваме, защото ни се струва, че ще прозвучи смешно. Вместо това казваме някоя простотия или нищо не казваме, от което би трябвало да се подразбира, че сме благодарни. Идва един шушон, който дълго смятах за приятел, в Холандия. Закъсал го, намерил ми адреса и пристигнал. Живя известно време при мен, докато му намеря работа. Ама той не знаеше една чужда думичка, ни немски, ни френски, ни английски и постоянно забъркваше някакви каши. Обаждаше ми се шефа му, с който се бяхме сприятелили и аз пътувах 12 километра, за да ги оправя, понякога и три пъти на ден. За малко не ме уволниха от моята работа. И какво чувам в един момент. „Абе, вие тук си говорите на холандски, аз не разбирам и кой знае

каква шапка ми кроите.” До този момент не бях се чувствал толкова гадно. Ето ти типичен пример за втория вид неблагодарност – помагаш на някой безкористно и добронамерено, а той се съмнява в теб и те обвинява. А за третия вид изобщо не ми се говори... Представи си как след упорита борба измъкваш някой удавник на лодката си. Той се качва, поема си въздух и те бута във водата, за да е сигурен, че лодката няма да потъне. Така иносказателно представено, звучи твърде абсурдно, но подобни неща се случват често в живота. Когато се върнах от Холандия се захванах с бизнес. Имах един състудент и приятел, който го бе яко закъсал. И той се казваше Георги. От всякъде го дърпаха за пари. Едни мутри заплашваха да го ликвидират. Банката се готвеше да му конфискува апартамента и да изхвърли семейството му на улицата. Беше тръгнал да се самоубива. Оправих му бакиите, направих го съдружник. За няколко месеца живна. Имах и още един съдружник, него го свалих от трактора. Съученик от МГ-то. Отначало ми бе шофьор. Тримата работихме повече от две години. Разбирахме се и печелехме добре. После живота ми навлезе в кофти фаза, между втория и третия брак. Малко се алкохолизирах и изобщо с нищо не ми се занимаваше. Моите съдружници се възползвах и ме изхвърлиха от бизнеса. Явно го бяха планирали. Продължиха да работят с моите връзки и с моите пари. Забогатяха. Качиха се на скъпи коли, вдигнаха си кооперации..., а аз продължих към дъното и не ми пукаше. Имах три апартамента, продадох ги и ги изпих. Когато свърших парите и се разведох за трети път, тръгнах насам. Минах през великите бизнесмени за заем и познай какво ми отговориха. Разбира се, че нямаха. Откъде?! Няма значение. Аз и не

разчитах... Свикнал съм да се оправям сам. Запитвал ли си се, защо нямаме ден на благодарността?

-Но имаме ден на прошката – успех да се включа, малко неуместно, в Одата на неблагодарността.

-Не е същото – Холандеца ме погледна учудено, сякаш едва сега установи, че седя на масата му.

Съдържателката донесе четири кебапчета. Поръчах си бира.

-Яж! Аз вече не съм гладен. Не знам дали си ги пробвал. Страхотни са. Български, но докато ги размразят и изпекат... Все така се получава.

На връщане от тоалетната ме спря съдържателката.

-Много те моля, заведи го в квартирата му. От сутринта е тук, а се и съмнявам, че изобщо си е лягал. Притеснено ми е да не направи някоя глупост.

-Ще опитам.

Жоро се заяждаше с един от съседната маса. Помирих ги. След кратък спор постигнахме някакъв консенсус. Обещах на Жоро, че ще взема нещо за пиене от магазина и ще продължим на чудесната му тераса.

Кебапчетата си ги биваше. Май, вече ги бях опитвал.

-Дай ни още по една бира и се омитаме. Обещавам.

-Ако го направите, наистина, тези бири ще останат за моя сметка. – Съдържателката почти се усмихна. А ние взехме, че наистина го направихме.

Звездица бе изгряла пред заведението и се разсмя като ме видя, как подкрепям Холандеца.

-Отново тежка мисия.

-Не питай!

-Сега ще седнем да пием тук по едно. Моме, донеси две уискита!

Веселостта по лицето ѝ изчезна и някаква тревога помрачи слънчевото ѝ излъчване.

-Точно тук – НЕ! Хайде, продължаваме!

Внимателно го издърпах. Не ми оказа никаква съпротива, което ме изненада. Изобщо бе много по-спокоен и тих в сравнение с предишната ми мисия. Заваляше се леко, затова го и придържах, но стоеше добре на краката си. Дори, когато слязохме на последния етаж, го пуснах и той сам отключи решетката и изкачи стъпалата.

-Ще се върна, за да взема бира.

-Да не ме излъжеш?

-Никога не лъжа, когато става въпрос за сериозни неща. Даже, ще ти взема ключовете, за да отключа после вратата на блока.

Когато се върнах с шест бири, той вече хъркаше, легнал на пряко на леглото с крака на пода. Отворих си една и я изпих на терасата.

Прибрах се пеша, поспах два часа. Малко преди седем, бях отново на платия Ватин. Надникнах в заведението на Звездица. Другата сервитьорка ме поздрави на гръцки и ми се усмихна мило. Не, нямаше да сядам. Обиколих няколко пъти

площадчето. Чудех се дали да не изпия едно кафе. Отлагах го, защото все още се надявах, че ще дойде, а бях решил тази вечер да съм само на кафе и безалкохолно. Наближаваше осем. Много съм завеян, днес можех поне да й взема телефона. Отидох до българската кръчма. Съдържателката ми махна приятелски. Нямахше познати. Върнах се на площадчето. Вече знаех, че няма да дойде. Една полицейска кола бе спряла на светофара, където трябваше да пресека, за да отида до квартирата на Жоро. Обиколих и пресякох на отсрещния светофар.

Вратата на блока бе широко отворена, та не ми се наложи да гадая на кой звънец да позвъня. Холандеца, Наско и една жена пиеха кафе на терасата-покрив.

-Идваш като по поръчка. Тъкмо щях да ти се обаждам. Утре сме на работа.

-На същото място?

-Малко по-натам. На три спирки с автобуса от там, дето работехме, трябва да има друго заведение, както ми обясни Патрона. Не съм ходил. Ремонтът ще е нелегален. Утре ще работим през деня, после започваме само вечер от четири до дванадесет. Ще ни плащат повече. За около две седмици трябва да го свършим. След това ще видим. Ако те е страх нещо, можеш да не идваш.

-Нямам такава алтернатива.

-Направи си кафе. Ще ме прощаваш, ама изобщо не ми се занимава.

-Имам по-добра идея.

Извадих една бира от хладилника.

-Във всички случаи, бих казал, че идеята си я бива, но сега съм толкова зле, че и бира не ми се пие.

Наско и мацката решиха да си тръгват. Никой не възрази те го направиха.

-Новото му гадже. Петата или шестата, откакто е в Гърция. Има-няма две години. Жена му си стои в България, гледа децата, а нашия ергенува. На стари години. Едно време се организира целия град, за да го ожени, щото минаваше 28 лазарника и още не беше помирисвал жена, сега стана най-видния свалч. Просто се чудя, как се омаскарят някои хора на дърти години и не мога да се начудя.

-Има много такива случаи.

-То, че има – има. Маскари колкото щеш.

-Нещо си сърдит на целия свят. И днес на обяд беше такъв.

-Къде си ме виждал днес?

-Интересен въпрос. Как мислиш, че си се прибрал от българската кръчма?

-Кое то означава, че и там съм бил. Май имам някакъв спомен, но си мислех, че е било друг път. Олеле! Качва ли се тук?

-Откъде мислиш, че знам, че в хладилника има бира?

-И аз това се питах, само че защо в хладилника ми има бира.

-Ходих да купя, както ти бях обещал, но когато се върнах, вече спеше.

-Ти направо ме разби. Сам ли бях в кръчмата.

-Когато дойдох, към дванадесет – да. Съдържателката каза, че си бил там от сутринта.

-Все ми се е случвало, но такъв отрязък от време за първи път изгубвам.

-Физиологично погледнато, ако го бе проспал това време, също нямаше да си спомняш нищо.

-Напоследък съм се отпуснал прекомерно. От шест години, откакто съм в Гърция, това ми е най-пиянския период.

-Мога да кажа същото и за себе си. Наистина ли не искаш бира?

-Не, не.

-Аз ще пия още една и ще ти досаждам още малко. Тъкмо ще ми обясниш: защо нямаме ден на благодарността.

-А аз откъде да знам? И за какво ми е да знам такава глупост?

15.

Седем без пет, сутринта на другия ден бях на уреченото място. Жоро и Наско пристигнаха с другия автобус. Наоколо имаше три заведения. Спряхме в градинката зад спирката. Холандеца отиде да пита охранителя на най-близкото. Един черен „Х7” спря петдесетина метра по натам, почти едновременно се появиха албанците с два мотора. Жоро ни махна и тръгнахме. Заведението, което се наричаше „V.I.P. ZONE” изглеждаше твърде невзрачно отвън, но отвътре бе като приказка. Не разбирах какво точно ще правим. Определено нямаше нужда от ремонт. Трябваше само да се изчисти, защото не бе работило през последните месеци. Не вярвах, че днес изобщо ще започнем да боядисваме нещо. Щяхме да разместваме мебели, да чистим паяжини

и прах, и да се моткаме, и нещо подобно. От някъде изникна една бригада китайци и докато се преоблякохме, изнесоха всичко, което можеше да се пренася. Пристигна един микробус с материали и инструменти, и докато разтоварихме, китайците с две мощни прахосмукачки и елементи от кунг-фу, почистиха идеално цялото заведение. В осем уловихме валяците и започнахме да цапаме стените и елементите на тавана. Китайците чистеха терасата с двата шадравана, откъм морето и плажната ивица. Към обяд изчезнаха мистериозно, както се бяха появили. С тия темпове нямаше да има работа за повече от три дни. Но това бе само началото, оттук натам започваше майсторлъка, а в него бе заложено да се пипа прецизно и ако нещо може да се направи за час, да се прави за седмица. Вече бях усвоил едни изтънчени, нежни движения с четката, които хем доставяха удоволствие, хем не позволяваха да напредвам много. Все пак, работехме много по-експедитивно, отколкото в предишното заведение. Привечер се чувствах леко уморен.

Патрона беше говорил с шефовете и му бяха обещали утре да ни дадат някакви пари авансово. Всички го бяхме закъсали.

На другия ден пристигнахме в четири, вмъкнахме се като престъпници в заведението и започнахме работа. Към осем дойде някакъв младеж, явно от шефовете, донесе ни сандвичи и безалкохолно. Вечеряхме на терасата, откъм морето. Младежът си тръгна. Бригадирът ни раздаде по 200 евро и извади бутилка узо. Все още беше понеделник, седмицата започваше чудесно. Възникна някакъв спор между албанците и единия, не особено доволен се качи на мотора и отпраши нанякъде. Върна се с две

бутилки. Работата стана още по-приятна. Пазехме се единствено от охранителя, но той беше особено зает със „SERIOUS SAM 2”. В един часа си тръгнахме. Наско бе дошъл с колата си, имаше някаква уговорка с Патрона да му плащат нещо допълнително, тъй като по това време нямаше как да се прибираме.

Тази нощ заспах без усилия. Събудих се в девет и се чувствах чудесно. Напазарувах в близкия магазин с оглед на това, че имах пари, а и довечера щях да се върна, отново късно. После се отправих към платия Ватин.

Седнах да пия кафе, не знаех дали Звездица е на работа, но и втора смяна да е, пак щях да я засека. След малко се появи – щастлива и лъчезарна. Донесе ми кафето и седна срещу мен.

-Влиза ли някой в това кафе? Когато и да дойда – все е празно.

-Не се ли радваш, така мога да ти правя компания.

-Радвам се, разбира се.

-По принцип има много работа. Ти минаваш все в такова време, когато няма клиенти. Сутрин само от единадесет до дванадесет е по-спокойно и от два и половина до четири. После е лудница до седем. Вечер е относително – понякога е пълно и оставаме до един-два, друг път няма никой и затваряме в единадесет.

-Защо ми се струва, че онзи ден имахме нещо като среща.

-Ти да не би, да си идвал.

-Обикалях цял час този тъп площад.

-Оле, извинявай, много се извинявам. Като ви видях как се водехте с Жоро, изобщо не предположих, че в седем ще ти е до мен...

-Можеше поне да опиташ.

-... а и не се чувствах добре. Болеше ме главата, когато се събудих. Ще се реванширам. Тази вечер, ако искаш. Ще дойда със сигурност.

-На работа съм.

-Ами тогава, друг път.

-Напоследък много често го чувам това „друг път” и вече ми звучи като: „да, ама друг път”.

Тя се натъжи и сведе глава.

-Ако искаш можеш да ме изпратиш до квартирата, свършвам след половин час. Само да се отчете и да изчистя, и...

-Трябва да тръгвам на работа след малко.

До вчера не си представях, колко неприятно би могло да бъде произнасянето на това изречение. Премислих някакви варианти. Да се обадя на Жоро, че имам важна работа и ще закъснея (каква по-важна работа от тази, която едвам съм си намерил), че съм се разболял и не мога да стана от леглото или направо да му обясня, за какво става въпрос. Никак не се връзваше, особено след като снощи ми бяха платили авансово. Преглътнах глупостта на ситуацията.

-Добре, наистина ще се срещнем друг път. Сега се усмихни. Много си хубава, когато се усмихваш.

И тя го направи. Беше достатъчно светло, но се усети. Взех ѝ телефония номер и забързах към блока на Холандеца. Колата на Наско бе паркирана отпред. Реших, че е излишно да се качвам или да звъня. Трябваше да се появят всеки момент. Изпуших две цигари, докато чаках. Атина започваше да се задръства и нямаше как да стигнем на време.

Китайците вече бяха пристигнали и циклеха паркета. Докато се преобличахме, споделих, че ми се струва ужасно тъпо, да се извършва тази операция, преди да сме свършили с боядисването. Жоро обясни, че бързат, за да го лакираме и да изсъхне поне едно денонощие, преди да върнат мебелите и да ни освободят склада и кухненските помещения. Не трябваше да се губи време и да оставаме без работа. Всъщност, стените бяха почти готови. Трябваше да им се пуснат едни линии и албанците се заеха да го правят, беше изключително прецизна дейност. Около бара и фойето щяхме да оправяме след като лакираме паркета. Излязохме с Жоро и Наско на терасата, за да подготвяме шадраваните и саксиите за пребойдисване. До края на работната вечер, дори ги минахме на първа ръка. Не бе толкова лесна операция, защото се използваха много цветове и различни видове боя. За металните повърхности – блажна, за другите – фасадна.

С новите наситени и малко крещящи цветове заведението ставаше прекрасно. Казах на Жоро, че и в главите на съвременните гърци има някакво усещане за красивото. Той си оставаше неизлечим скептик по отношение на всичко гръцко.

-Да не мислиш, че някой грък е измислил всичко това. Или го е видял някъде и го е изплагиатствал, или някой западен дизайнер е свлякъл много пари от тук. По-вероятно е второто, щото гръка и да го е видял, пак няма да го направи както трябва.

-Нещо не си положително настроен.

-Поживей пет-шест години тук и ще видим как ще се настройваш положително! Пък и по това време, нормалните хора се занимават с далеч по-приятни неща, вместо да се гърчат...

Веднага след като пристигнахме на другия ден, се захванахме с паркета. Лакът се изсипваше с кофите и се разнасяше с валяците, иначе лесна операция, само дето миризмата на лака беше толкова силна, че имах усещането, че прониква през кожата ми. Още преди вечеря бях здраво надрусан и ме боляха очите.

Трима железари правеха декоративна ограда на терасата, откъм морето.

Бригада от добре облечени гърци се мотаеше непрекъснато около нас. Стояха на терасата или на плажа, оглеждаха и обсъждаха нещо. Патрона не пиеше от няколко часа и му идваше на възгорно. На два пъти излизаше сам, но се оказваше в засада. Направо бе издивял и непрестанно мрънкаше някакво мрачно заклинание. Гърците, сякаш не го забелязваха. Не знаех кои са – някакви шефове или организатори, най-вероятно. И Холандеца не знаеше, но предполагаше, че нещата ще се объркат.

На вечеря бях принуден да изслушам оплакванията на Наско от новата му приятелка. Нощес я бил малко попребил. Не правела разни неща. Била се оказала абсолютен голем. Не знаех какво влага в това понятие, но когато я видях, не ми

заприлича на герой на Тери Пратчет, а и големите правят всичко, при това неуморно. Не ми се разпитваше.

От едната страна декоративната ограда бе готова и ме изпратиха да я минавам на първа ръка. Беше по-добре отколкото да вдишвам отблизо лака, макар че и тук се усещаше, а сигурно се усещаше на километри от заведението. Другите останаха да довършат паркета.

Един от шефовете съгледа стърчаща тръба от сенника и нареди на заварчика да я завари. Една искра от електрожена попадна на точното място и добре напоения с лак паркет, за секунди избухна в пламъци. Албанците преминаха покрай мен като куршуми. Жоро и Наско напуснаха заведението относително спокойно. Холандеца гледаше назад и клатеше мъдро глава. Сетих се, че дрехите, документите и парите ни бяха зад бара и нямаше как да се отърват от пожара. Сред паркета на два метра една от друга, в зигзаг проекция бяха разположени мраморни плочи, върху които се поставяха саксии с палми. Без да се замислям особено, хукнах сред пламъците, скачайки от плоча на плоча като Супер Марио. Някой извика след мен, но няха време да се вслушвам. На пет метра от бара плочите свършваха, но тук и огъня не бе голям. Много бързо събрах всички дрехи и чанти. Поетия от вѐн въздух свърши и трябваше да поема от нагорещения дим. Направих го внимателно през носа, от което получих усещането, че лицето ми гори. Централният вход бе значително по-близо, но виждайки как двете крила на вратата се поклащат зловещо от пламъците, прогоних тази идея и тръгнах по изпитания маршрут. Вече почти не виждах. Нещо ужасно и

горящо падна пред мен. Зарязах плочките и хукнах по най-краткия път, през огъня. Усетих някаква прохлада и разбрах, че съм напуснал огнището. Почти отворих очи, бях на края на терасата. Отскочих и се търкулнах в пясъка. Струваше ми се, че целия горя. Пропълзях няколко метра и се потопих в морето. Усещането бе невероятно. Жоро и Наско ме издърпаха на плажа.

-Браво, бе герой! Осъзнаваш ли, че беше по-вероятно да не излезеш оттам?

-Нямаше да е съществена загуба.

Надигнах се. Терасата вече бумтеше в многоцветни пламъци. Така заведението изглеждаше още по-красиво на фона на падащата вечер.

-Трябва да те закараме в болница.

-Да не си полудял. Нищо ми няма. Малко ми е тежко на гърдите, но може и да е от цигарите.

-А с главата как си?

-Супер.

-Нещо не ми се вярва.

Изправих се и поех дълбоко въздух. Крачолите на панталона ми бяха изгорели до над коляното, ризата ми – малко отзад и левия ръкав. Краката ми бяха недобре епилирани. По сериозни изгаряния имах в задната долна част на бедрата и левия лакът, другото щеше да мине с леко зачервяване. Надявам се.

Преоблякохме се и заобиколихме заведението. Две пожарни коли, вече, бяха пристигнали и разпъваха маркучите. Още имаше какво да гасят.

Видях полицейската кола и се върнах няколко крачки назад. Извиках, но за Жоро и Наско беше късно, пък и не им пукаше. Гъбарката спря точно зад автомобила на Наско. Нямах как да приклекна, затова коленичих зад ъгъла, но веднага се усетих, че ако полицаите решат да огледат отзад, ще трябва да минат оттук. Но това щеше да стане, след като разгледат документите на колегите.

Тръгнах по плажа като безгрижен летовник. Не бе още достатъчно тъмно и нямаше къде да бързам. Стигнах до висока ограда. Минах покрай нея и излязох в някакъв парк. Оттук се виждаше пожара. Отправих се към автобусната спирка. Пред заведението не се мяркаха хора. Колата на Наско си стоеше на същото място. Сигурно им бе неудобно да помолят полицаите да преместят тяхната.

Пристигна точно моят автобус.

16.

Болката се появи, веднага след като се прибрах в квартирата и бе неочаквано свирепа. Никога преди не съм усещал нещо подобно. От България си носех изпитано обезболяващо и пиех по едно прахче на два часа. Успокояваше ме за малко, дори към края на нощта изпаднах в нещо като сън и се събудих потънал във вода.

Изчаках до девет и събудих Влади. Миналата есен си бе изгорил прасеца на ауспуха на мотора, та имаше опит. Препоръча ми някакъв мехлем и тръгнах да търся работеща аптека, което се оказа нелека задача.

Бяха изминали три дни от пожара. Почти не бях излизал. Научих стотина гръцки думи. Разписах някакво философско есе за болката – физическата и психическата. Имах в изобилие и от двете, така че можех да ги съпоставям, но нищо не се получаваше.

Някак, между другото, мина големия християнски празник Гергьовден. Леля Ваня ме покани на гости. Не бях в състояние да отида. Обаждах се на Жоро да му честитя, както обикновено, телефонът му не отговаряше.

Флоро ходеше на работа. Сутрин излизаше рано. Вечер се прибираще късно и веднага лягаше. Не бях го виждал през тези дни. Изобщо не бях виждал и не бях чувал никой.

Вики постоянно гостуваше в мислите ми. Опитвах се да я прогоня и да мисля за Звездица, но не се получаваше, въпреки че намирах Звездица за много по-красива. После стана някакъв хаос. Обяснявах нещо на едната, след това на другата и никоя не искаше да ме разбере. Тези жени! На моменти съм сигурен, че са ужасни.

Огънят бе поопърлил косата ми и колкото и да я миех, все миришеше на изгоряло. Мехлемът се оказа неочаквано ефикасен. Тубичката почти свърши и се чудех дали да си купувам друга. Раните зарастаха и повече сърбяха, отколкото боляха.

Реших, че е време да се поразходя и тръгнах към платия Ватин.

Не бях предвидил, че ще вървя, значително по-бавно от обикновено, та пристигнах доста след три. Седнах в барчето, където работеше Звездица и си поръчах кафе. Тя не беше на работа. Вероятно е била до три. Звънях ѝ преди обяд. Телефонът

й не отговаряше. Сигурно, когато е на работа я задължават да си изключва GSM-а. Помислих си дали е удачно да я безпокоя по това време, може би току-що е заспала. По-късно. Изпих си кафето и отскочих до българската кръчма. Тя дори не работеше в тази най-тъпа част от денонощието. Иначе денят изглеждаше чудесен. Тръгнах както обикновено, като депресирана коза. Пресякох някакъв голям булевард, за който знаех, че тръгва от платия Омония и свършва някъде около квартирата на Влади. Веднъж го бяхме проходили целия. С Вики, разбира се. Отначало вървах по него, но видях ченгета и се залутах по страничните улички, докато открих огромен магазин и влязох на зейпазар.

След шест, когато прецених, че е нормално да се изтърсиш на някой на гости, купих бутилка узо и се качих в квартирата на Жоро. Беше се захванал да си подрежда жилището си, тъй-като утре очаквал някаква гостенка. Не ми се зарадва особено.

-Да ти помогна?

-Не, остави, аз ще се справя, но ще бъде утре, защото сега и без друго не ми се занимава. Като се започнах преди обяд на Гергьовден, та чак тази сутрин се спях и си легнах. Направо не мога да се понасям. То бива, бива, ама моето минава всякакви граници.

Той извади от хладилника друга бутилка и напълни чашите. Разговаряхме за разни гадни неща и едва лижехме питието, в началото. Постепенно потръгна.

Появи се Наско и ни представи новата си приятелка – Звездица, същата, с която за малко да се срещнем преди седмица. Направих се, че я виждам за втори път, но нещо

заседна на гърлото ми и добре, че чашата пред мен беше пълна. И на нея й стана малко кофти, но го преодоля и се усмихна. Наистина бе много красива.

Включиха се в оползотворяването на втората бутилка и тя свърши неочаквано бързо, а едва се смрачаваше. Наско отиде да поправи недоразумението. Пристигна с две бутилки и един приятел на Жоро, който срещнал пред блока.

Холандеца скоро достигна фазата, в която се пълнеше с човеконенавист и започваше да се заяжда с някой. Бе дошъл моят ред.

-Ти се мислиш за супер герой, защото си направил една простотия, без да си даваш сметка какви неприятности можеше да ни докараш.

-Не се смятам за герой, нито че съм правил простотия, направих това, което счетох, че трябва да направя и както стана ясно, мога да направя.

-А знаеш ли, че докато се правеше на нестинарка, можеше да загинеш?

-Стига с тези глупости! Знаех че мога да загина, както знам и че всеки път, когато седна да пия, може да ми се случи, но предполагам и на теб не ти е идвало да кажеш: „Няма да пия, защото може да умра!“ .

-Аз какво му говоря, той какви ми ги плещи.

-А колкото за неприятностите, които можех, но не ви създадох, те щяха да са почти толкова големи, колкото да обясните на полицаите, които ви спряха там, че документите ви са изгорели в пожара.

-Вальо, хайде успокой се малко – намеси се Наско. – Всички знаем, колко си велик.

Доповръща ми се, но не от алкохола. Казах „Майната ви!“ вместо „Довиждане!“ и си тръгнах. Нощта ме пое във влажните си обятия. Сега разбрах, че не съм толкова трезвен, колкото си въобразявах. Краката ми пренебрегваха някои от импулсите, изпратени от главния мозък, което правеше походката ми твърде странна и неустойчива.

Чувствах се вбесяващо тъпо, както се чувства човек винаги, когато развенчава идолите си.

Можех да хвана тролея, който ме застигна на спирката, но предпочетох да повървя пеша. Имах цели два часа, дори и повече.

17.

Влади ме събуди в девет. Щял да е на работа следобед, ако имам възможност да отида до квартирата му, за да се видим. Нямаше какво друго да правя. Събудих се окончателно с две цигари. Изкъпах се, докато се стопли водата за кафето.

Отдавна подозирах, че един от тролеите, който минаваше покрай квартирата стига до квартирата на Влади. През септември, когато се шляехме с Вики из оня квартал забелязах тролеи. Имаше спирка на гърба на блока, в който живяхме. Веднъж попитах Влади, но той тролеите ги нямаше за транспорт. Знаеше, че минават наблизко, но откъде идват и къде отиват, нямаше представа, а и повече от година се придвижваше с мотор. Реших да експериментирам. Хванах първия пристигнал тролей и пътувах ужасно дълго. Много пъти ми идваше да сляза и да продължа пеша.

Възхитих се от себе си, колко добре познавах Атина. Знаех във всеки момент, къде се намирах. Само дето, пропуснах спирката, на която трябваше да слеза, защото късно видях хипермаркета, от който съм пазарувал, но и до този момент не знаех, какво точно търся. Нещо такова се получаваше и в живота, но нямах избистрена идея.

Уискито ме очакваше. Ледчетата се бяха почти разтопили. Отново имах много за разказване. От снощи спестих някой подробности.

-Бях ти намерил работа. Оня, с когото пътувах в самолета, ми се обади миналата неделя да те пращам и да започваш. Казах му, че вече работиш. Вчера му се обадох. Намерили са си хора. Ще правят една вила – от основите до ключ. Само българи... Е, предимно цигани. И Джика ми обеща преди три дни да провери там дето е започнал, но на този пиян румънец, изобщо не разчитам. Довечера ще се обадя на Дору да го изюрка. Друго не ми хрумва.

Така ми вървеше и в Испания, още като тръгнах натам, всичко започна да се обърква по невъзможен начин. Така ми вървеше през последните пет-шестнадесет месеца. Веднъж Вики каза: „Аз съм твоя късмет, помисли си, когато решиш да избягаш от мен!“. Дали, пък не бях й повярвал, защото почти това се случваше, само че не аз избягах от нея.

Към четири се обади на Влади, че в пицарията, започвало да става напечено, заради многото поръчки и той тръгна. Предложи ми да ме закара дотам, макар че бе в противоположна посока на квартирата ми. Защо не. Цялото ми време очакваше да бъде загубено. Няма значение по какъв начин.

Пицарията не беше това, което очаквах, сигурно защото очаквах да попадна в някакво заведение, където хората сядат и хапват пици. Тук можеше да си поръчаш пица за в къщи, но не и да ти я сервират. Никой и не се напъваше, защото нямаше къде да седне. Имаше една служебна маса с три стола и една холна гарнитура. От другата страна на малкото помещение бяха подредени четири витрини с всевъзможни безалкохолно и бира. Зад минибара седеше очарователна гъркиня и приемаше поръчките. (Когато стана и отиде до витрините, малко се разочаровах.) Зад нея бе кухнята, където двама готвачи правеха пиците и други неща.

Седнах на дивана. Влади предложи да ми отвори бира, но предпочетох като него, кафе и кола. След малко замина да носи някаква поръчка. Върна се, но отново не успя да си допие кафето и пое отново.

Гъркинята седна срещу мен, усмихна се и ми се представи. Прозвуча ми като „Палава”, но не ми се вярваше. Извади отдолу един голям куп картони и започна да сглобява кутии за пици. Попитах на български може ли да се включа. Тя се усмихна, все така чаровно и кимна утвърдително. Наистина, изглеждаше прелестно красива или бях във фазата, в която харесвах всички жени. Не бях пиан, само леко опиянен. Помислих си, че може да я поканя на среща. Постепенно предложението се оформи в главата ми с гръцки думички, само че..., кой бях аз, за да я свалям – някакъв нещастен, беден емигрант. Сигурно щеше да ми се присмее. За съжаление, след десетина минути, телефона започна да звъни и тя зае предишното си място зад бара.

Преди това прибра картоните, благодари за помощта и каза, че сме направили достатъчно. После „малаките” щели да си направят още.

Разглеждах рекламните материали на пицарията. Цялата маса беше отрупана. Разносвачите грабваха от тях преди да тръгнат на поръчка и ги пускаха в пощенските кутии, за да зарибяват нови клиенти. Нямаше по-евтина пица от 10 евро, другите ястия също бяха с твърде високи за моя стандарт, цени. Изобщо се чудех, откъде се намират толкова глупаци да си поръчат. Разносът на храна по домовете беше важен отрасъл от икономиката на гръцката столица. Навсякъде срещях моторите на различни заведения. Влади обясни, че само тук, в този краен квартал има още три такива пицарии. Едната бе в същата сграда. Разносвачите й сновяха наоколо.

Пристигна Дору, както винаги зверски ухилен. Преди да тръгне за България, Влади го бе уредил да започне работа тук. Седна до мен, но веднага го изстреляха на поръчка.

Стана ми неудобно непрекъснато да се заглеждам в гъркинята, а нямаше какво друго да правя и когато пристигна Влади за пореден път, му казах, че ще тръгвам.

-Изчакай, да те почерпя една пица!

Докато направиха пицата, минаха четири цигари време. Патрулирах отпред, разглеждайки строящата се отсреща сграда. Влади изпълни още една поръчка.

-Какво стана днес? Никога не е имало толкова работа по това време. Направо да се патладисаш.

-Защо изобщо, си задаваш този въпрос. Заради мен, разбира се.

От другата страна на улицата, имаше автобусна спирка. Трябваше да взема автобус до някъде, от там – електричката до платия Омония, после четири спирки с метрото. На идване бях забелязал последната спирка на тролеи. Тръгнах натам. Така си и мислех, до тук стигаше тролея, с който днес дойдох до квартирата на Влади.

Тролеят пътува малко повече, отколкото автобуса от Плевен до София. Тръгнах по светло, пристигнах по мрак. Все още ми бе приятно да разглеждам Атина.

Пицата бе огромна и безвкусна. Оставих Флоро да се справи с по-голямата част. На него явно му хареса. Виното се оказа недостатъчно и отидох да взема.

Румънецът бе останал отново без работа. Вчера бе свършил оня обект. Имаше да взема още пари. Утре щеше да си търси друга работа. Разказах за моите приключения и за пожара. Остана изненадан, че нищо не е разбрал.

Малко по-късно се обади Влади.

-Как си, брадчед?

-Добре. Пийваме, тук с Цецко.

-С кой?... А, да. Днес забравих да ти кажа. Освобождава се една стая, на Маргото в квартирата. Ако искаш, можем да те пренесем.

-Малко опасно ми се струва мястото. Пък и нали има шанс да се преместя при теб. Няма само да се местя.

-Добре. Само исках да ти кажа, иначе и аз не съм да живееш там. Значи пийвате, с кого каза?... А, да. Ми приятно пийване!

Не ми беше особено приятно и скоро се оттеглих. Обмислих възможността да живея с Маргото под един покрив. Невероятно. Нямаше как да се случи.

18.

Леля Ваня беше изпратила синовете на една нейна приятелка да ме намерят. Уточнихме се по телефона и се срещнахме на спирката на метрото. Бяха две момченца около двайсетте, но имаха самочувствие на стари майстори.

-Поставяме теракота. Имаме един обект над хиляда квадрата и ни трябва общ работник.

-Тук наблизо е – по-малкия посочи. – Там дето завива автобуса. Можеш да идваш пеша.

-Започваш от утре, ако искаш.

-Какво ще работя и колко ще получавам?

-Ми, тя работата не е нищо особено, само ще ни забъркваш материал и ще ни подаваш плочки. Петнадесет евро на ден.

-Шегувате се. Това означава да работя за една пица и една бира.

-За толкова работа – толкова пари. – Направо си бяха съвсем сериозни.

-Значи нещо не сте разбрали. Търся си повече работа за повече пари.

Интервюто приключи и бях много ядосан. Чак след час ходене се успокоих донякъде, макар че нямах настроение, дори, да вървя. Прибрах се в квартирата и зачаках да ми звънне телефона. Не знам защо, си бях втълпил, че Вики ще ми се

обади точно днес. Може би, след малко. Телефонът продължаваше да не звъни и ме вбесяваше. Пушех и чаках. Най-самотното занимание. Да чакаш да звънне телефона, без някой да ти е обещавал, че ще ти се обади. От време на време поглеждах, за да се уверя, че не съм пропуснал някое повикване, колкото и невъзможно да бе. Безкрайно ми се искаше да поговоря с някой. Дали, пък да не се обадя на... на кой? Ровех в телефония си указател. Може би на някой в България. Толкова приятели имам. Само да кажа: „Здравей! Как си?... И аз съм добре. Чао!” Имах в картата си около три евро, една минута разговор с някой в България, но не можех да ги пропиляя толкова безразсъдно, по-добре да ги запазя за някоя по-екстремна ситуация. А колко по-екстремна ситуация от тази. Стига! Стегни се! Май никой не е умрял от самота, поне не си спомням.

Реших да се обадя на Вики. Само да я чуя. Няма да искам нищо. Натиснах „Повикване” и веднага го отказах. Сигурно се разхождат някъде с нейния или правят любов, или седят и разговарят на терасата с изглед към морето. Няма значение, аз пък, седях в мрачната си бърлога с изглед към никъде и разговарях със себе си. Трябва да я оставя, тя вече има друг мъж в живота си. Трябваше да се спасяваме по единично. Навярно и за мен не е късно да срещна голямата си любов. Никога не е късно, но едва ли ще се случи тук. Направо се бях скрил от света. Както казваше Жоро, тази, на която е отредено да скапе живота ти, ще те открие, дори да се скриеш накрая на вселената. Много ми се искаше това да е Вики.

Със сигурност щеше да е по-добре, ако изляза и се поразтърпя. Дори си мислех, че ще е по-добре да ме арестуват и да ме хвърлят в ареста, там все ще има някой, с когото да си поговорим.

19.

От България ми изпратиха телефонния номер на Гого. С него бяхме съученици и приятели в един отдавнашен период от живота ми. Не бях го виждал от петнадесет, а може би и повече години. Според последната ми информация, би трябвало да се подвизава някъде из Испания, затова и бях твърде изненадан. През онзи първи месец в Испания с Ванката положихме неимоверни усилия да му намерим някакви координати. Някой ни бе казал, че е постъпил в испански затвор и се отказахме. Сега се оказва, че живее в Атина и се развивал като бизнесмен.

Не ми беше лесно, просто да набера номера и да му кажа „Здравей! Трябва да се видим.” и няколко дена се навивах да го направя. Все пак, се обадох.

Първо се учуди, след като едва успях да се идентифицирам, после сякаш се зарадва. Разбрахме се към осем да се видим някъде, около платия „Омония”. Когато пристигна да му кликна, за да се доуточним. Имах малко повече от два часа, за да поосакатя хипарското си излъчване.

В седем бях окончателно готов и за да не намалявам повече цигарите в кутията, тръгнах. Можех да стигна по всякакъв начин до транспортния център на гръцката столица, но предпочетох да ходя пеша по добре познатия ми маршрут.

Никога не бях минавал по това време през „Синтагма” и бях поразен. Строгийт площад, където се намираше парламентът и други правителствени сгради и където през деня набиваха крак гвардейци с много смешни униформи, зяпани от стотици туристи, респектирани от екзотичната официалност, се бе превърнал в огромна скейтборд площадка. Навсякъде гъмжеше от тийнейджъри и младежи, които се наливаха с бира, пушеха и разговаряха шумно, някои насядали направо на мраморните настилки. Едва сега си спомних, че точно в този град се е родила демокрацията.

На една пейка момче с китара дрънкаше нещо познато и десетина гърла се опитваха да придадат гръцки отънък на една от великите балади на „МЕТАЛЛИКА”. Спрях и се заслушах, изпълвайки се с нещо истински приятно. Погледнах часовника си и едва отлепих, за да продължа по „Стадиу”.

Осем без пет бях на платия „Омония”. Веднага забелязах полицаите, но те се опитваха да оправят голямото задръстване, което тук бе традиционно за всички часове от денонощието и едва ли ще им се занимава с нелегални. За всеки случай, минах от другата страна. По принцип беше опасно да се застоявам. Тук бе сборния пункт на всякакви далавераджии, дилъри, сводници и други престъпни елементи. Шумните разправии бяха нещо нормално. И сега ги имаше. Едва успях да се огледам и по край мен профуча младеж, ама толкова бързо, че не успях да установя цвета на фланелката му. Някакъв едър тип ме блъсна, крещейки, опитвайки се да догони младежа. Едва се задържах да не падна и с усилие подтиснах напирещите псувни.

Ако държите на неприятностите, искате да ви ограбят, измамят, опипат или да ви набутат съмнително екзотични дрънкулки – това е мястото. Никъде в Атина няма по-голяма вероятност да ви се случи. Само попитайте: „Как да стигна до спирката на българските автобуси?“, може и на роден език и вече са ви откраднали багажа. Леля Ваня имала сериозни прекеждия на този площад, когато пристигнала. На мен ми се случваше често да минавам оттук, но винаги освен, че се озъртах за ченгета, пазех джобовете си (не винаги имаше нещо за пазене), не задавах въпроси и с категорични жестове отказвах всякакви предложения.

Тук съм виждал, обикновено в неделя, на сергии и дори направо на застлания с вестници тротоар да се предлагат български хранителни продукти – от месо и колбаси, сирене и кашкавал до вино и ракия на двойно по-високи цени, отколкото в България, но и по-евтини от гръцките боклуци в гръцките магазини. Навярно стриктната гръцка полиция не предполагаше какви безобразия се вършеха на този площад, защото не ми се вярва просто да си затваря очите или да се облагодетелства.

Обадих се на Гого.

-Да, точно в тази уличка съм се прикрил... Разбира се, че ще я намеря. Само че не съм много за кръчма. Дали ще ме пуснат?... Добре. След четири минути ще ме видиш.

Нямаше и толкова. Тревогите ми останаха напразни. Отвън един руснак в гръцка национална носия, приканваше всички минаващи да посетят заведението. Остана очарован от боравенето ми с неприличен руски жаргон и приятелски ми отвори вратата.

Двете горили на масата срещу входа ме разгледаха много внимателно. Едната, дори създаде впечатление, че мисли.

Гого седеше на последната маса в дъното на полутъмния и празен салон. Забеляза ме и ми махна приятелски, което ми даде възможност да продължа.

Дори да го срещнех на улицата, щях да го позная. Само бе леко напълнял, иначе в лицето не бе се променил изобщо и ако не бяхме седели на един чин, нямаше как да предположа, че миналата година е навършил четиридесет. Странно, но си спомних рождения му ден, съвсем точно, при това не бе някаква запомняща се дата – 12 август и никога не бях се напъвал да го запомня, нито се бях опитвал да си го спомня.

Пиеше някакъв пурпурен коктейл с резенче портокал на захаросания ръб на странната чаша.

-Сядай, приятелю! Какво ще пиеш?

-Няма да пия.

-Как така няма да пиеш! Няма такива неща. Да не би да се виждаме всеки ден.

-Не, но напоследък се замислям за по-нормален начин на живот.

-Тогава започвай от утре с по-нормалния начин на живот, а днес ще отпразнуваме срещата подобаващо.

Дойде сервитьорката и ми донесе чаша вода, според тукашните обичаи. Гого й обяви на кристален гръцки, както ми се стори, че още не сме готови с поръчката и още нещо, което не разбрах, но сервитьорката се разсмя.

-Нещо и с парите съм го закъсал...

-А кой те пита, как си с парите? Ще пробваш ли този елексир. Сигурно преди много години Зевс е пиел нещо такова, тук някъде. Има тридесетина грама алкохол, но е невероятно.

-Предпочитам нещо чисто.

-От малък си, си такъв. В такъв случай ти предлагам да се довериш на чичо Джек.

-Откровено казано, предпочитам брадчеда Джони.

-Добре – той направи една лека гримаса, на разочарование, но твърде бързо я скри зад впечатляваща усмивка. Повика сервитьорката и дълго и обяснява нещо, най-вероятно до къде да ми напълнят чашата.

След малко вдигнахме първата наздравица.

-Е, добре, че се видяхме в Гърция, иначе в България – никакъв шанс. Как ни разпиля животът. Забелязвам, че си от скоро тук. Как е в Родината, че аз не съм се прибирал повече от десет години, а и нямам намерение скоро да го правя.

Заразках. Той слушаше с подчертано внимание. Вмъкнах фрагменти от моя живот. После започна типичния за такива срещи разговор – „А този виждал ли си го?“, „Да наскоро, направи се че не ме познава.“... „А тази, какво стана с нея?“, „Нищо. Разведе се шест пъти.“, „Сериозно!“, „Да, даже веднъж беше омъжена за мен.“, „Стига, бе!“...

Уискито свършваше неусетно и сервитьорката, любезно усмихната, подменяше празните чаши, без да поръчае. Гого отдавна бе сменил божествения коктейл с нещо още по-божествено, но навярно, непознато по времето на Зевс.

Кръчмата бе започнала да се оживява. Настъпваше времето, когато гърците излизаха да вечерят. Музиката звучеше все по-силно. Едва сега забелязах, че под нас има друго помещение, навярно по-голямо и пълно. От там идваше ужасната музика.

-Опитай тези салати: фава и хорта, направо са фантастични, общо взето най-сполучливото от гръцката кухня. Дали не стана време да вечеряме?

-Аз като започна да пия, загубвам всякакъв апетит.

-Нищо, ще пробваш, пък ще видим.

Повика сервитьорката и започна изчерпателно да ѝ обяснява какво да ни приготвят. Гледах го и се чудех кога е усвоил до такава точност гръцките маниери, сякаш живееше в тази страна, от преди да го познавам.

Опитах салатата пред мен. Не беше лоша.

-Бях чул, че си в Испания – подхванах нова тема.

-Бях. Почти единадесет години. Даже, май още съм женен за испанка. Само че там стана напрегнат живота и преди две години се преместих тук.

-Само от две години си тук?!

-Да. Бързо се приспособявам. Пък и с езиците нямам никакъв проблем. Още от гимназията. Не знам дали си спомняш.

-Май, да.

-Та в Испания врътнахме две-три крупни измами и ме обявиха за национално издирване, твърде вероятно е да са ангажирали и Интерпол, само че не знаят кого да търсят. Сега съм испански гражданин, с испанско име и добре фалшифициран

паспорт, и съм тук в качеството на крупен инвеститор. Гърците са полудели по мен. Носят ме на ръце. Какво да ти разправам. Скоро очаквам да ми приведат малко парички. Към шест милиона. После – чао!

Направо да се патладисаш. Не вярвах на ушите си.

-В Испания някой спомена, че си в затвора.

-И почти е познал. Моите съдружници – двама сърби, ги окошариха, а аз избягах като по чудо. След шест години, когато излязат и те ще се включат в издирването ми, защото инвестирах всичките им пари, но... кой знае къде ще бъда тогава, може и под земята или в Америка. Животът е непредсказуем и в това е красотата му.

Настъпи мълчание, защото бе мой ред да кажа нещо, но бях толкова смаян, че не намирах подходящи думи. Алкохолът винаги ме подкрепяше в такива ситуации, но сега гузно се бе сврял в най-закътаните кътчета на тялото ми. Отпих друга голяма глътка.

Пристигна вечерята – две огромни чинии, в които разпознах само пържените в зехтин патладжани, защото вече знаех, че те са като тухлите в архитектурата на гръцката кухня.

-Имам малко работа за теб. – Направи пауза и запали една от моите цигари. Преди час ми обясняваше колко гадно нещо е пушенето и как е спрял с тази тъпотия преди шест години. – Една агенция води упорита борба срещу моите инвестиции, защото не предполагат, че няма да има такива. Те са пълни нещастници и никой не ги взема на сериозно. За сега неволно работят за мен, без хонорар, но са в състояние да ми

объркат леко плановете. Трябва поне седмица да стоят на страна. Имат един измислен офис в една стара сграда на „Атинас”. Би било чудесно, ако този офис изгори през следващите няколко дни. Разбира се, не очаквам да се случи от само себе си. – Той се усмихна. Беше в страхотно настроение. – Твърде лесно е да му се помогне. Всичко е преценено и обмислено, но аз не бих могъл да го направя, а тук още нямам толкова доверени хора, които да ангажирам с тази задача. На теб бих се доверил, макар че не сме се виждали от много време. Заплащането е подобаващо. После ще изникнат и други задачи.

Говореше, сякаш ми предлагаше да ме заведе на концерт на „ZONARIA”. Зачудих се как най-любезно да му откажа. Наскоро бях участвал в един пожар.

-Ако исках да ставам престъпник, щях да остана и да се реализирам в България. Там и условията са по-подходящи.

-Но ти вече си престъпник. Нямах право да пребивавах тук, нямах право да работиш. Ти вече си престъпил гръцките закони. Всяко ченге, във всеки момент, може да те арестува и да те вкара в затвора.

-Според тази логика всички са престъпници.

-О, да. И без значение дали живеят в Родината си или извън нея. Като се започне от отявлените престъпници – политиците и се свърши до обикновените работници, които крадат материали, работно време или си измислят някаква далаверка. Само че, всеки сам преценява дали да е дребен престъпник и да мизерства или да се занимава с

нещо по-сериозно и да благоденства. Това е въпросът, а не дали да бъдеш престъпник или не.

-В такъв случай предпочитам да си остана дребен престъпник.

-И да мизерстваш.

-Дори и да мизерствам.

-Още от гимназията, никога не сме били на едно мнение... за всичко, въпреки че бяхме добри приятели. Само че, тогава ти бе бунтовника-разбойник, а аз прилежния смотаняк.

-Значи сме се променили много.

Стана прекалено сериозен и започна да се храни, а аз продължавах да го гледам. Външно много приличаше на някой, който познавах някога. Парченцата месо бяха вкусни. Неусетно ометох чинията. Сервитьорката ми донесе още едно уиски. Направих жест, че не го желая, но твърде неубедителен, а и беше късно.

-Е, няма значение. Важното е, че се видяхме и си поговорихме. Да пием за старото приятелство. – Вдигнахме чаши и пихме. – Все пак си помисли! Такива шансове не изникват всеки ден. Ще очаквам до утре вечер да ми се обадиш, а после да забравиш номера, на който ме откри, както и срещата ни.

-Това е лесно.

-Как, всъщност, намери този номер?

-Баща ми го изпрати. Не знам как се е добрал до него.

-А-а, бай Иван. Какво прави този велик мъж? Преди да тръгна за Испания ми свърши една чудесна работа. Така и не успях да му благодаря.

Разговорът потръгна като в самото начало. Разсмяхме се, припомняйки си случки от ученическите години. Сериозността се отдалечи от нашата маса и се захвана да досажда на някакви гърци, седящи наблизко.

Някак между другото подхвърлих, че е време да си ходя, но съзнавах, че е невъзможно да не изпием още по едно. Поне по още едно.

-Сигурен ли си, че не искаш да те закараме?

Огледах се, вече бяхме отвън, пред заведението. Двете гори стояха малко встрани от нас, до самият вход. Другата ме гледаше, сякаш иска да ме отмести с поглед.

-Да. Живея наблизко, пък и ми се иска да повървя, за да се осафера малко. Май пихме достатъчно.

-Така и трябваше, приятелю.

Тръгнах твърде неуверено. Може би, погледът на горилата разбъркваше крачките ми. Стегнах се, за да не отбивам ново предложение за превоз. Чак сега се замислих за посоката. Дано да съм тръгнал към „Омония”.

20.

При една от разходките си преди седмица открих нещо като парк, където хората ходеха да тичат и да се разхождат. От тогава идвах всеки ден и прекарвах тук по няколко часа.

Тази последната седмица някак си, не я усетих. Замислих се за времето. Често чуваме: Колко бързо мина тази седмица, този месец, тази година. Неусетно. Няма как да ги усетим – минали са само като време, като дати от календара, а не като „сега”, като „сега” сме пропуснали да ги преживеем.

Спомням си първия път, когато дойдох на това красиво място или поне така изглеждаше на фона на заобикалящата го сива градска част. Беше малко по-голямо от стадион. Вътрешната част бе обилно обрасла с дървета и храсти, около тях минаваше „писта”, не идеално права и доста денивелирана. При по-големи дъждове долния край със сигурност се наводняваше, но в Атина такива дъждове бяха рядкост. Около пистата имаше още дървета, а след тях висока ограда с два изхода от към двете по-дълги страни, което показваше, че допреди години мястото е използвано за други цели. Нямах как да попитам някого и ми беше интересно, сам да се опитвам, да разгадая загадката. Във вътрешността имаше детска площадка. Няколко алеи и част от пистата бяха застлани със сипица. Всичко това, както и кафето и естрадата, заградена отвсякъде с ламаринени паравани бяха направени наскоро. Опитвах се да разбера как е изглеждало мястото, преди да стане център за отдих и туризъм.

Имаше едва забележима пътека сред дърветата и тръгнах по нея, когато традиционния маршрут ми малко поомръзна. Намерих основите на някаква сграда,

едва забележими, сред храстите и тревата. Някога, не толкова отдавна, тук се е издигала сграда. Не особено голяма, може би просто къща. После забелязах останки от други основи. Навярно сградата е била Г-образна. Все едно, никога няма да знам със сигурност, какво точно е имало тук. Спрях, за да си почина. Не намерих подходящо място за сядане и се върнах. Седнах на пейките пред детската площадка. Повече от час обикалях по „пистата” и още час от квартирата до тук. Можех да си позволя две цигари.

По това време, в ранния следобед нямаше много хора. Привечер ставаше доста оживено. Тогава си тръгнах.

Провиснах на една сложна конструкция, на детската площадка и направих две серии набирания. Втората не я завърших, защото забелязах едно дърво. Огромната му корона дръзко пречеше на слънцето и се открояваше сред другите, но не само, защото бе стотици години по-възрастно. Сякаш раздвижи клони, за да ангажира вниманието ми. Неусетно го приближих. Не изглеждаше свършено, сякаш неумел декоратор го беше аранжирал за фон на някакво фентизи, но гордо изправено, внушаваше величественост. Постоях под него и се почувствах някак особено. После се отдръпнах, до където стигаше сянката му и продължих да го гледам като хипнотизиран. Чудех се, защо го забелязах едва днес. Огледах се за други такива дървета.

Тръгнах отново по маршрута. Наистина беше много приятно или поне, по-приятно отколкото да се разхождам по улиците, а и вероятността да ме срещнат

полицаи и да ми поискат документите беше нищожна. Все пак, чужденците идваха в Гърция, за да работят, безгрижно разхождащите се бяха рядкост. След три пълни обиколки, постоях още малко под онова дърво, преди да поема по мръсните и прашни улици. Наближих квартирата, но ми се стори, че съм вървял недостатъчно или по-скоро, не ми се прибираще и се отправих към спирката на метрото.

На входа на подлеза забелязах две ченгета и отбих в една странична уличка.

Някакъв тото-пункт се изпречи на пътя ми и влязох. Тази вечер се играеха мачове от Шампионската лига. Не бях добре финансово, но можех да заложа две евро на няколко мача. В Гърция го бях правил само два пъти.

Седнах и забих глава в програмката. Беше ми необходима една цигара време, за да прочета имената на първите два отбора и когато, все пак разбрах, че става въпрос за Барселона и Фиорентина, изпаднах във възторг и ми се прииска да го споделя с някой. Точно тогава някакви сенки паднаха над мен. Вдигнах глава само до някъде. Полицаяте седнаха от трите ми страни. Спореха за нещо. Направих се на още по-замислен. Ако стана веднага, можех да предизвикам подозрение. Опитах се да остана спокоен. Сърцето ми биеше като сърцето на птичка, уловена коварно от жестока ръка. Сякаш някой ми подсказа отборите от втората среща. Точно там щеше да стане страхотна изненада. Представих си съвсем ясно, как ченгето от ляво ме пита как ще завърши този мач. Как бих могъл да му кажа, нямаше да повярва, но той настояваше, вече ме дърпаше за ръкава. Едва се удържах да не скоча и премина през стъклената врата без да я отварям. Станах бавно, като в някакъв сън. Не можех да го направя по-

бързо, защото панталоните ми бяха залепнали за стола. Не откъсвах очи от програмата, даже не гледах къде вървя. Вратата заяждаше. Малко преди да изкъртя дръжката, най-близоседящия полицай стана и леко я бутна напред. Не можех да повярвам. Нямаше как да не се ухилия на идиотизма си. Очите ни се срещнаха за части от секундата. Ченгето се усмихна. Кимнах, с което исках да кажа: „Благодаря!“. Не знам дали ме разбра.

После бях на улицата. С големи усилия успях да не хукна, сякаш мачовете ще започнат след малко и скоро ще спрат да приемат залози. Опитвах се да се убедя, че полицаят няма да тръгне след мен. Чак след петдесетина метра събрах кураж да се обърна и едва сега забелязах, че съм си откраднал химикалка от пункта, но не ми се връщаше, за да я оставя.

На спирката на метрото ченгетата се бяха разкарали. Едва се провирах сред множеството от хора. Кафетата бяха пълни. Тук имаше друг тото-пункт, значително по-голям от онзи, в който с ченгетата се оказахме съмишленици. Приблжих го плахо, но не посмях да вляза и се отправих към квартирата. Един грък се разкрещя неистово на метри зад мен. Някакво ченге се появи от нищото и спря пред него. Гъркът започна да му обяснява нещо. Стори ми се леко ограбен. Спрях и ги огледах, за да не събудя подозрения. Продължих преди да съм се побъркал.

Отбих се в друго тото и заложих на страните си хрумвания, както бях решил. С последните си пари си купих две кутии цигари и бутилка узо.

Отпуснах се в леглото и прекарах така следващия час. Навън ставаше все по-тъмно. Сигурно е вярно, че най-тъмно е преди зората (толкова пъти съм бил буден по това време и никога не съм обръщал внимание, по понятни причини), но съм сигурен, че никога не е най-светло преди свечеряване. Светлината идва като взрив. Нощта винаги настъпва постепенно.

Не бях общувал с никого повече от седмица. Днес на няколко пъти, в парка се улових, че разговарям със себе си на глас. На два пъти Влади ми се обаждат по телефона за по минута, колкото да установи, че още съществувам. Жоро не се обади след онази вечер. Опитах на два пъти да се свържа с него, преди да загубя интерес. Май повече от месец не бях се чувал с Вики. И сега ми се прииска да ѝ се обадя, но отново го подтиснах, пък и Влади спомена, че май си е сменила номера. Трябваше да я оставя, тя подреждаше новия си живот, в който нямах и епизодична роля. Вече бях част от времето и няма смисъл да ми е толкова тежко.

Станах и излязох в дворчето, което ми бе ужасно опротивяло. Така ми се искаше да съм на някоя нормална тераса. Да чувам шума на аларми, минаващи тролейбуси и форсирани мотори, да гледам забързани хора и други интересни неща. Запалих цигара. Прозореца на стаята на Флоро, както никога бе отворен. Вътре гореше свещ и работеше телевизора. Възнамерявах да извадя бутилката от камерата на хладилника и да му отида на гости, за да гледаме мача, но той имаше по-интересни занимания. От вътре долових глас на жена.

Все пак извадих бутилката. Не бях пил почти цяла седмица...

21.

Събудих се в ужасно настроение. Бях отчаян от себе си. Нощес така и не измислих как да си допия и се легнах относително трезвен. Преди това, толкова много мислих, че ме болеше главата. Реших, че няма защо повече да оставам в Гърция. Вече бях убеден, че работа няма да си намеря, а само да харча пари и да скитам по улиците, никак не вървеше. Това можех да го върша и в България, дори по-успешно. Трябваше да си тръгна незабавно. Ако имах 50 евро, щях да го направя още следобед, но трябваше първо да ги намеря. Нямах кой знае какви варианти, по-точно само един – Влади. Можех да ги набавя до обяд, да се прибера, да си стегна малкото багаж и следобед да отпътувам. Стори ми се твърде амбициозно. Бях цар на спонтанните решения, но рядко се товарех с такива програми.

Станах и се изкъпах. Хапнах насила, защото снощи не успях, изпих нещо като кафе и тръгнах към метростанцията. Обадох се на Влади. По това време се събуждаше. Знаех цялото му дневно разписание. Когато пристигнах, тъкмо бе излязъл от банята.

-Ще пиеш ли кафе.

-Не, вече пих. Ще пия като теб.

Той ми наля 80 грама. Искаше ми се да му разкажа за срещата ми с Гого и той го познаваше добре. Някога заедно се учеха да пушат и дълго бяха в една компания, но размислих. Не защото бях обещал. Не ми се струваше особено важно. Започнах

направо с решението си да си тръгна. Този път не се опита да ме разубеди и той вече, не вярваше, че ще ми намерят работа. И се съгласи напълно, че няма смисъл да мизерствам с пари назаем. Бе единствения човек, на който разчитах. Вече му дължах около 400 евро – наема за два месеца и други суми, иначе му дължах много.

-Само, че в момента ме уцелваш в разклатено финансово здраве. Вземи тези 20 евро, пък ще видя как ще ти намеря за утре още 50.

-След всичко, което преживях, ще бъде някак си нормално да не си намеря пари, за да се прибера.

-Е, чак пък толкоз! Ще те уредя с парите. Само не знам, какво ще правиш в България.

-Все нещо. Аз съм широко скроен – нямам проблеми нито с лопатата, нито компютъра. И няма начин да не се оправя.

-Не знам. Трябва да отивам на работа. Да те закарам до пицарията.

-Нещо нямам настроение. Ще си ходя. Утре ще се видим.

Прибрах се с тролея. Полегнах и неочаквано заспах. Сънувах някакви идиотщини. Нищо не помнех, освен неприятното усещане, което остана и след петата цигара. Реших, че ще е най-добре да повървя. Имах идея да отида до оня парк за последно. Там наистина се чувствах добре.

Минах покрай един тото-пункт и си спомних, че вчера съм играл. Погледнах мачовете на витрината. Бяха излезли, според моите откачени прогнози. Невероятно. Фишът бе останал в квартирата, така че се върнах. Бях събрал твърде висок

коэффициент. Тридесет и шест от три мача – 72 евро. Нещо се преобърна в мен. Усещах радост, примесена със съмнения. Ще мога ли да си взема парите? Дали не трябва да ги потърся след няколко дни? Не знаех каква е системата тук и нямаше и кой да попитам. Дали да не се обадя на Влади?

Всичко стана много лесно. Само си подадох фиша. Касиерката го прекара през някакъв скенер и ми се усмихна, подавайки ми парите. Благодарих, оставих и две евро бакшиш и си тръгнах. 70 евро не бе сумата, която да ме направи щастлив, но някак си вече имах съвсем различно самочувствие. Вървах и ми бе леко и приятно. В Атина никога не съм се чувствал така. Само преди, когато се разхождахме с Вики, но тогава, сякаш бях в друга Атина. Влязох в една сладкарница и си взех торта, кафе и портокалов сок. Изпуших няколко цигари, разглеждайки минувачите. Сега забелязах, че и тук живота може да е прекрасен. Някаква мисъл ми се завъртя в главата, но я прогоних.

Припомних си последната седмица в Испания. И тогава имах печалба от комар. Потърсих съвпадения между двата случая, но не стигнах до генерални изводи.

Обади се леля Ваня.

-Разбрах, че си тръгваш.

-Да. Вече не вярвам, че ще в Гърция има работа за мен.

-Знаеш ли колко ми е неудобно. Толкова хора съм посрещнала и съм ги устроила, а точно на племенника си не успях да помогна.

-Не се притеснявай! На мен е трудно да се помогне. Животът ми е такъв.

-Дано в България да имаш повече късмет.

Малко се помрачи настроението ми. Станах и тръгнах без посока. Отказах се да ходя до парка. За пръв път, нещо да ми се стори далече.

Седнах за малко пред бившата квартира на Вики. Бяха минали малко повече два месеца, от онази вечер, през която Влади ме доведе тук. Някакви си два месеца.

Пресякох булеварда, и тръгнах по една успоредна нему улица. Бях минавал оттук, дори си спомнях имената на някои от пресечките. Толкова път бях извървял, че ако не бях си прахосвал енергията и си бях тръгнал пеша на третия ден след пристигането ми, вчера щях да съм пристигнал в София. Нищо, утре по това време, вече, ще пътувам.

На кръстовището пред мен забелязах полицаи. Свих в първата улица и се върнах се на булеварда, пресякох го отново и тръгнах на обратно.

Бях много доволен от себе си, въпреки постоянното ми миткане по улиците, все избягвах полицейските засади. Виждах ченгетата от триста и повече метра. Но сега, не се случи точно така, видях ги в последния момент и нямаше как да ги избегна. Бяха трима и стояха до един джип, на служебния паркинг на някаква банка. Пътят, който бях избрал минаваше точно покрай тях и бе ужасно късно да го променям. Запазих самообладание. Единият ме попита нещо. Беше от онези въпроси, на които най-верния отговор е мълчанието. Продължих невъзмутимо, но след десет метра, ченгето се появи пред мен с разперени ръце. Другите останаха отзад. С голямо нежелание извадих паспорта си и му го подадох. Тъй както женомразец гледа и

сърдечно се усмихва, разчленения труп на хубава жена, така и полицаия разглеждаше паспорта ми, убеден че си е намерил пътник за автобуса, само че аз възнамерявах да хвана друг автобус.

-Охи, охи! Аки... Дакси! – към момента не ми хрумваше нищо друго на осъвременения, древния език. Протегнах ръка и внимателно си издърпах паспорта. Виждаше се, че искам да покажа нещо.

Един автобус спираше на спирката. Просто полетях. Влади ме бе предупредил да не бягам в подобна ситуация, защото гръцките ченгета били твърде разкрепостени – изваждали оръжието си и стреляли. Пресякох локалното платно с риск да ме размаже едно „Ауди”, защото нямаше значение дали ще бъда застрелян или блъснат от кола, пробягах тридесет метра и скочих в автобуса, както си мислех в последния момент. Нямаше изстрели, сигурно, защото бе твърде оживено. Полицаят остана от другата страна на платното с протегнатата ръка. Никой не му правеше път. Гърците са тотални в това отношение. Когато са с предимство, не спират и на изпаднал в беда полицаи.

Автобусът не тръгваше. Стори ми се цяла вечност. Изпотих се още веднъж. Вратата пред мен още не бе затворена и се зачудих, дали не е по-добре да слеза и някак си да прекося булеварда. Още няколко секунди и щях да го направя. Полицаят успя да пресече локалното, точно в този миг потеглихме. Остана сам на спирката.

С този автобус можех да стигна крайбрежието. Нямах такива намерения, нито билет и слезох на следващата спирка. През подлеза минах от другата страна на платното и тръгнах на обратно. Ченгетата бяха толкова изненадани, че още стояха на

същите места. Малко по-надолу от същата страна видях и емигрантския автобус и още трима полицаи. Сега вече се оглеждах като гърмян заек. Имаше голяма вероятност част от екипа да е преминал отсам. Един охранител за малко не взриви сърцето ми.

Прибрах се в квартирата, с идеята да сменя си мократа фланелка и да продължа, искаше ми се да отида за последен път до Акропола, но нямах никаква енергия. Отидох само до магазина. Намерих една евтина водка, чудя се как не бях я открил досега. Колкото и да е скапана, пак щеше да е по-добра и от най-хубавото узо, а то дотолкова ми бе опротивяло, че медитирах, за да погълна първата чаша.

Сглобих си нещо като вечеря от разни вкусни неща и се отпуснах във фотьойла, пиейки водка с портокалов сок. Както снощи и сега се бях отдал на битов алкохолизъм, но разликата бе огромна. От днес още, ми се въртеше в главата, че мога да остана и само да играя тото, нищо друго да не правя, но имах твърде сериозни наблюдения върху комара, за да предполагам, че това е възможно, все пак... ами ако стане. Можех да си помечтая.

От глупостотворството ме извади Флоро. Пристигна много ядосан. Седна срещу мен и му налях водка. Бяха се скарали с румънката. Не разбрах за какво. Била му любовница от три години, преди три месеца се разделили, събрали се отново миналия петък и се днес се скарали свирепо. Иначе нищо ново. Не работеше, имаше да взема още 400 евро от оня обект и се готвеше да убие някакъв грък.

След един месец без работа в Испания, с Ванката се хванахме при един българин да слагаме фаянс. Обновихме четири бани. Оня се направи на дявол и не ни плати. Отначало ни лъжеше, че чака да му платят на него, че щяло да има още работа. После спря да си вдига телефона и се покри. Бяхме изпаднали в твърде отчаяно състояние и ако можехме да го открием, нямаше да оцелее, но нямаше никакви координати, само един GSM, който от седмица бе изключен. По това време, вече, ни бяха изгонили от руската квартира. Моят приятел и рускинята спяха в буса, а мен ме бе уредил да живея при един сакат негър в запустял павилион на плажа. Негърът паркираше коли през деня, иначе продаваше марихуана и евтини проститутки. Беше скандална личност, постоянно се караше с някой, чудех се през коя нощ ще ни завържат и хвърлят в морето, иначе се разбирахме добре. Май бях единствения, с който се разбираше добре. Вечер ми разказваше разни истории на испански, а аз гледах морето и мечтаех. Случваше се сутрин да ми донесе кафе и закуска. Аз си се мотках по цял ден, като сега, само че бе по-интересно и по-вълнуващо. Една вечер Ванката ме взе с буса и отидохме на работа в апартамента, където работехме преди. Подаде ми един чук и ми посочи първата баня. Развъртях се като пуснат от лудницата. Гневът клокочеше в мен и трябваше да го освободя.

-Чакай! Вале! Това не се прави така. Не трябва да вдигаме толкова шум. Някой ще се обади в полицията.

Взе чука и с прецизен, лек удар съсипа четири плочки. Схванах. И разрушението можеше да е ефективно. Никой не ни плащаше да разкъртим фаянса, трябваше само

да го повредим, друг щеше да го сваля. Ванката се зае с другата баня. Бяхме ги правили четири дни, а ги съсипахме за десет минути. После работодателят ни започна да се обажда постоянно и на мен, и на Ванката. Дойде време, той да ни търси. Определяхме му среща някъде и не ходехме. Простотията трябва да се лекува без да се подбират средствата.

Исках да разкажа тази история на Флоро, но не ми се занимаваше да я превеждам на оскъдния си гръцки, а и трудно щях да се вместя в монолога му. Успях чак, когато извадих другата бутилка и му казах, че утре си заминавам. Той отначало помисли, че си сменям квартирата, после разбра и остана много учуден и малко тъжен.

Свърши и втората бутилка. Преместихме се в стаята на Флоро. Изпих само една чаша вино и казах, че трябва да си лягам, защото утре имам да свърша някои неща. Всъщност ми бе омръзнала компанията на румънеца. Вече бях настроен за България, за друга компания, за RAMMSTEIN и българска бира.

22.

Бях се приготвил да тръгна към квартирата на Влади, но точно тогава ми се обади и ми каза, че не ми е намерил пари.

-Обикновено така се случва, нямам ли аз, никой няма. Гъркинята обеща, днес да ми донесе в два часа. Само да видим, как ще го направим. Ако искаш да дойдеш в два до пицарията и после, направо на автобуса.

-Не мога да си разнасям багажа из целия град, не е много, но... Ако отида без багажа, после трябва да се върна да го взема. Няма да имам толкова време.

-Така е. Освен да дойда, да ти ги донеса... Към четири, на спирката. Така ще стане.

Имах около 60 евро. Можех да си купя билет и нещо за из път, но ми се искаше да се прибера с някакви пари в България.

Все по същата причина, за да не пуша непрекъснато, излязох на кратка разходка в квартала. Бях забравил, че е петък и на нашата улица има пазар, затова малко се стреснах, когато отворих входната врата, както след първата нощ в тази квартира.

Тръгнах бавно с тълпата, стигнах до края на пазара и се върнах обратно, не че имаше какво да разглеждам, просто вървах. Срегнах две ченгета и ми призля. После започнаха да ми се привиждат навсякъде. Като в някакъв кошмар се добрах до входа на блока, отключих, влязох бързо и затръшнах вратата. Бях прихванал някаква фобия.

Поизчистих квартирата и си стегнах багажа. Във вътрешния джоб на коженото яке, с което бях пристигнал от Испания, открих 20 евро. Опитах се да си спомня какво правеха там, но не успях. Със сигурност бяха от испанския ми период.

Имах още много време. Нощес бях спал лошо. Флоро идва за цигари и някак си се върза със сънищата, които сънувах. Би било добре, ако успея да поспя. В автобуса може и да нямам тази възможност, както когато се прибирах миналия път. И успях, спях почти два часа.

Бях буден, когато GSM-ът ми иззвъня, но помислих, че сънувам. Чак не повярвах, че някой ме търси. Беше Вики. Звучеше като прогноза за хубаво време.

-Как си?

-Благодаря, добре. А ти?

-Също. Работиш ли?

-Работих пет-шест дни. Не е кой знае какво. Ще си тръгвам.

-Кога? – Със сигурност, вече знаеше.

-След малко драсвам от квартирата.

-О-о, толкова скоро. Няма да мога да дойда, за да те изпратя.

-И не е необходимо.

Наистина не беше. Имаше още много време до автобуса, но не ми се оставаше в квартирата. Сбогувах се с Флоро, грабнах сака и тръгнах.

Пазарът се бе раздигал и миеха улицата. Обзе ме страх да не срещна полиция и срещнах в края на улицата. Все така се получава, помисля ли си за полиция и веднага мислите ми се материализираха. Противно на очакванията ми, се затичах срещу тях, защото тролея спря на спирката.

Пристигнах два часа преди тръгването на автобуса. Имаше и по-нетърпеливи от мен. Пътници и изпращачи. Заминаващи и оставащи. Вечната сага на раздялата. Този път никой не ме изпращаше. Стоях сам, като вековно дърво видяло много раздели. И обещания...

Бях се отнесъл някъде далече. Сякаш не живеех сега, а в оня септемврийски следобед, когато Вики се притискаше до мен на същото място. Не бяхме тъжни. Сърцето ми лудуваше, сякаш съм прегърнал гръцки полицаи. Стояхме и се държахме за ръце. Всичко бе като тогава, освен думите, които си казвахме. Думите бяха от сега.

-Ще ме приемеш ли, защото искам да се върна отново?

-Вече те приех, не забелязваш ли?

-Какво ще правим, когато се върнем в България?

-Все ще измислим нещо.

-Щом сме двама...

-Винаги сме били двама.

-Все ми се струва, че трябва да ми смачкаш малко главичката.

-Добре, но първо ще ти се порадвам.

Тя се притисна по-силно до мен. После изчезна. Остана само някаква празнина. Ако бях пил, щях да имам някакво обяснение. Огледах се в тълпата разделящи се. Срегнах само объркани погледи. Всички тези хора бяха като мен – объркани и разочаровани. Чувствайки се безнадеждно празни, продължаваме да твърдим, че животът е празен и безсмислен. Но ние сме причината, поради която е такъв, ние не го запълваме и не допускаме нищо да го запълни. С блокчета от нечувствителност, свързани с егоизъм построяваме защитна стена около нас, за да бъдем неуязвими, за да не ни наранят, за да не ни унижат и защитаваме своята крепост от всичко и от всички. Страхуваме си да напуснем крепостта, за да не ни се случи нещо, за да не

преживеем нещо. И дори не осъзнаваме как тази крепост ни предпазва единствено от живота и по-лошо, превръща се в гробница, в която сме погребали любовта и мечтите си, и всичко. В тази гробница е нашия живот – нещо безнадеждно мъртво. И защо сме толкова диво изплашени от смъртта, щом вече сме мъртви. Точно заради това. Как бихме могли да умрем, след като сме мъртви. Изплашени сме, защото още не сме живели. Пропуснали сме живота и треперещи от ужас виждаме как смъртта се е надвесила над леглото ни и с усмивка гали косите ни. Ако сме истински живи можем да я възприемем като ослепителна хубавица. Ако живеем истински, няма защо да се страхуваме от смъртта. Ако живеем истински, а не ако бяхме живели истински, защото животът е част от вечността, времето – минало и бъдеще, не е негова характеристика. Колко често сме чували: „преди живеех страхотно” или „ще живея по-добре” и нищо подобно, това е невъзможно. Животът съществува само тук и сега, в така нареченото настояще, само сега можем да живеем страхотно, но сякаш не искаме. Утешаваме се с преди и после. В Койнаре разказват следния анекдот: Един знаменит местен пияница се прибирал от кръчмата и видял неголяма локва. Засилил се да я прескочи, но нямал ден и цопнал в нея. С падането се провикнал: „Е-е, па едно време, когато бях млад, два пъти по-големи локви прескачах.” Поогледал се, видял, че наоколо няма жива душа и допълнил съвсем тихо: „Море, същото лайно си бях и тогава.” Това не е смешно, смешно е че продължаваме да се опитваме, да живеем във времето, а то винаги ни изиграва все същата лоша шега и поглеждайки назад, се питаме: нима живяхме. Вероятно да, има все пак някакви следи, но защо толкова

кратко, защо не успяхме да постигнем мечтите си, да срещнем истинската любов, да направим гениално откритие, да забогатеем неприлично, да посетим Япония (или поне Марбея и Атина). Това ли беше живота. Очевидно НЕ.

Винаги съм се чудел защо хората толкова често си пожелават: „Бъди жив и здрав!”, когато е толкова логично и дали това послание, дошло от древността, не трябва да значи: „Бъди истински жив...” или „Бъди изцяло жив...”, защото да си просто физически жив нищо не означава.

Искам да съм изцяло жив, сега и никога да не казвам някога.

Това е. Моята пиеса има, поне, още едно действие. В предишните се провалих, едва не ме освиркаха и мислех да не се явявам повече на сцената, но ще изляза и ще играя истински заради себе си и за малкото, които останаха в залата. Край на „доброто старо минало” и на „светлото бъдеще”, искам всичко СЕГА. Замахнах нечовешки и с прецизен удар съборих крепостта. Отстъпих назад, за да не ме затрупа и се блъснах в тълпата пред автобуса.

Денят беше прекрасен – светъл и прохладен. Не пееха птички и не миришеше на гора, но и нямаше нужда.

Влади пристигна в последния момент. Вече бях сигурен, че няма да дойде.

-Как си, брадчет?

-Страхотно. Дори не успях да полудея.

-Кой знае!

край